

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

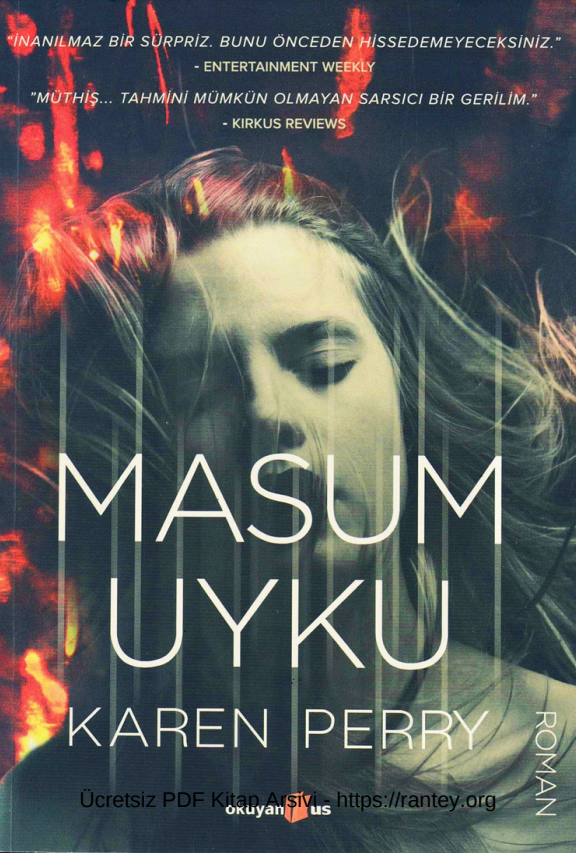
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"İNANILMAZ BİR SÜRPRİZ. BUNU ÖNCEDEN HİSSEDEMEYECEKSİNİZ."

- ENTERTAINMENT WEEKLY

"MÜTHİŞ... TAHMİNİ MÜMKÜN OLMAYAN SARSICI BİR GERİLİM."

- KIRKUS REVIEWS

MASUM UYKU

KAREN PERRY

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

okuyan.us

Roman - 36

Masum Uyku
Karen Perry

ISBN: 978-605-5134-83-9
Yayıncı Sertifika No. 16208

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2015

Yayın Yönetmeni: Cem Mumcu
Yayın Koordinatörü: Ayşegül Ataç
İngilizceden Çeviren: Bağış Bilir

Kapak Tasarımı: Ebru Demetgül
Sayfa Tasarımı: Deniz Dalkıran

Orijinal Adı: *The Innocent Sleep*

Baskı ve Cilt: İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8
Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul Tel: (0212) 496 11 11
Matbaa Sertifika No: 10614

Eser, 60 gr kâğıt üzerine 10,5 puntoluk Palatino fontuyla dizilmiştir.

Bu eserin yayın hakları Akçalı Telif Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayın hakları Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Okuyan Us Yayın Eğitim Danışmanlık Tıbbi Malzeme ve
Reklam Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kurucu: Cem Mumcu
Genel Müdür: Çiğdem Şentürk
Kreatif Direktör: Ebru Demetgül
Satış ve Pazarlama Müdürü: Murat Akgün

Özgür Doğan, hep bizimlesin...

Adres: Fulya Mah. Mehmetçik Cad. Gökkuşağı İş Merkezi No. 80 Kat: 3
Fulya, Şişli, İstanbul Tel.: (0212) 272 20 85 - 86 Faks: (0212) 272 25 32

okuyanus@okuyanus.com.tr

www.okuyanus.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Masum Uyku

Karen Perry

İngilizceden Çeviren:

Bağış Bilir

Yazar Hakkında

Karen Perry, Dublin'li yazarlar Paul Perry ve Karen Gillece'in kullandığı mahlaştır.

Paul Perry, çok sayıda kitabı profesyonel eleştirmenler tarafından olumlu yorumlar almış bir yazardır. The Hennessy Yılın En İyi Yeni İrlandalı Yazarı ödülünün sahibidir. Perry, Londra'da Kingston Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık dersleri vermekte ve Dublin'de Faber Academy'de şiir sanatı bölümünde yöneticilik yapmaktadır.

Karen Gillece, profesyonel eleştirmenlerin olumlu değerlendirdiği dört kitabın yazarıdır. 2009 yılında edebiyat dalında Avrupa Birliği (İrlanda) ödülünü kazanmıştır.

GİRİŞ

Tanca, 2005

Fırtına geliyor. Havadaki tuhaf sessizlikten anlayabiliyor fırtınanın yaklaştığını. Yaprak bile kımıldamıyor; Tanca'nın dar sokaklarında ne meltemin fısıltısı ne de kıyafetlerin çırpınışları duyuluyor.

Binalar arasına dizili çamaşır iplerinin ötesinde, kiremit çatıların üzerinde yama gibi duran gökyüzünü görüyor. Kuzey ışıkları gibi duran şavkıyla farklı bir aydınlığı var mavimsi gökyüzünün.

Fincandaki ılık sütü karıştırıp gözlerini kırıştırıyor ve tekrar gökyüzünün durmadan değişen, bu dünyadan değilmiş gibi duran renklerine bakıyor.

Kaşığı tezgahın üzerine bırakıp açık pencereden uzaklaşıyor ve önündeki yapboza, yüzünde ciddi bir ifadeyle yoğunlaşmış çocuğun yanına geçiyor.

"Al bakalım" diyor babası fincanı uzatarak. Çocuk başını kaldırıp bakmıyor.

"Hadi, Dillon. Dik kafana." Çocuk bakışlarını kaldırıp kaşlarını çatıyor.

"Hayır baba, istemiyorum."

Babası fincanı tekrar uzatıyor. Çocuk tam fincana uzanacakken tereddüt edince, adam da benzer bir tereddüt

-anlık bir kararsızlık- yaşıyor. Babası tedirginliği görmezden gelip çocuğu teşvik etmek istercesine kafasını sallıyor. Çocuk fincandan uzun ve yavaş yudumlar alıyor. Babası dudağının kenarından sızan ufak bir damla sütü siliyor. Dillon bir yudum daha alıp fincanı babasına uzatıyor. Baba, babacığım ya da başka bir sıfatla seslenmiyor bu kez. İlk adıyla hitap ediyor, "Al Harry" diyor, "Bitti."

Harry fincanı alıp çalkalamak için mutfak tezgahına gidiyor. Bardağın dibinde süt tozundan ince bir tabaka kalmış. Musluğu iyice açıp kalıntının bardaktan taşıp giderden akışını izliyor.

Daha sonra bir tencereyi suyla doldurup ocağın üzerine koyuyor. Ocağı yakmak kolay olmuyor, yakmak için gaz anahtarını çevirip birkaç kez ateşlemesi gerekiyor.

Kuskus bitmiş. Harry bir avuç kuru üzüm alıp bir kaseye koyuyor. Tezgahın üzerinde zeytinyağının yanında yarım şişe brendi duruyor. Harry brendiyi alıp kuru üzümlerin üzerini kaplayacak şekilde kaseye dolduruyor. Kapağını kapatmadan önce şişenin ağzını burnuna yaklaştırıp kokuyu içine çekiyor. Kapağını kapatıp şişeyi zeytinyağının yanındaki yerine koymadan önce hızlıca, neredeyse yangından mal kaçırırcasına brendiden birkaç yudum alıyor.

Gözlerini tekrar gökyüzüne çeviriyor. Oğluna gökyüzünün değişen renklerinden bahsetmek istiyor ama vazgeçiyor. Dillon yapbozu tamamlarken uyku bastırıyor.

Harry hazırlıklarına dönüyor. Zeytinyağı şişesini alıp sağ avucuna döktüğü bir miktar yağı doğrama bıçağına sıvıyor. Hurmaları doğrayıp bir kaseye koyuyor ve kayısıları doğrama tahtasına yerleştirmeden önce bir parmağını üzerinde kaydırarak bıçağın yüzünü temizliyor.

Pencerenin ötesinde sokaklar sessiz. Genelde, günün bu saatlerinde, komşu dairelerde yemek yapan insanların sesleri duyulur, fakat bu akşam ne sesler yükseliyor, ne tabaklar şangırdıyor, ne de ocakta pişen yağın cızırtısı ya da karnı aç bebeklerin ağlamaları duyuluyor. Dünyanın bu köşesine sessizlik çökmüş. Tanca'nın tüm sakinleri nefeslerini tutmuş sanki.

Harry, Dillon'a dönüp, "Yatma vakti" diyor.

Dillon itiraz etmeyip rıza gösterir gibi hafifçe başını sallıyor. Harry, çocuğu kucaklıyor ve kısa koridordan geçirip odasına götürüyor. Yelek ve iç çamaşırıyla kalana kadar Dillon'ın kıyafetlerini çıkarıp yatağına yatırıyor. Çocuğun yanağını okşuyor ve üzerine eğilip alnına bir öpücük konduruyor. "İyi geceler, tatlı prens" diye fısıldıyor kulağına, ama çocuk yanıt vermiyor. Çoktan uykuya dalmış bile.

Harry mutfağa dönüp kendine cin tonik hazırlıyor. Uzun ve zorlu bir gündü onun için. Bir yandan sıcak, diğer yandan oğlunun istekleri ve elindeki işe konsantre olamaması onu iyiden iyiye germiştir.

Sıcak gitmişti ama hava hala ağırdı. Çocuk uyuduğuna göre hazırlıklarına dönebilirdi. Bugün Robin'in doğum günüydü ve Harry kutlama için özel bir yemek planlamıştı.

Fırını çalıştırıyor, tezgahın üzerinde duran kuzu etini paketinden çıkarıp öğütülmüş tuz ile terbiyeliyor. Ardından biberiye ve güveyotunu masaj yaparak yedirdiği eti fırına sürerken bakışları gökyüzüne kayıyor, bulutların ne zaman patlayacağını, yağmurun ne zaman ineceğini merak ediyor.

Tanca'da yağmur çok şiddetli yağabiliyor. Kuvvetli sağanaklar günler sürebiliyor. Dört yıl önce buraya taşın-

dıklarında en çok şaşırdıkları şeylerden biri bu olmuştu. Şimdiyse Harry havayı temizlemesi ve bu sıkıcı, kasvetli atmosferi dağıtması için böyle bir sağanığın özlemini çekiyor.

Başının ağrısı cine rağmen yatışmıyor. Ocağın üzerindeki eski saate göz atıp boşalan bardağını dolduruyor.

Çalan telefonla irkiliyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Robin.

"Yolunda. Dillon uyudu, ben de yemek hazırlıyorum."

"Uyudu mu dedin?"

Robin'in sesindeki şaşkınlık Harry'yi tedirgin ediyor.

"Çok yoruldu."

"Dinle" diyor Robin. Harry sesinin tonundan bir iyilik istemek üzere olduğunu anlayabiliyor. "Elena hastalanıp eve gitti, ben de Raul'a biraz uzun kalıp işlere yardım edebileceğimi söyledim."

"Ama bugün senin doğum günün."

"Sadece birkaç saat daha kalacağım, fazla değil."

Harry bir şey söylemiyor.

"Eve döndüğümde hala doğum günüm olacak."

Bardağının dibindeki içip ona hak veriyor, eve döndüğünde hala doğum günü olacak.

Veda edip telefonu kapatıyor, kendine bir içki daha dolduruyor. O gelmeden önce içeceği son içki olmalı. Sarhoş olup Robin'in gecesini mahvetmek istemiyor.

Baş ağrısı ve havanın kasveti yüzünden tedirgin hissediyor, Robin'in varlığının verdiği huzuru özlüyor. Nedenise, tek başına olmak istemiyor. Zihnini dağıtmak için oyuncakları kaldırmaya koyuluyor, kitapları topluyor, minderleri divana yerleştiriyor.

Sehpanın üzerindeki ıvır zıvırı kaldırıyor, yerleri süpürüyor. Ev eski haline; salaş ama rahat divanı, bu odayı

küçük mutfaktan ayıran boncuklu perdesi, pencerenin yanında Harry'nin son çalışmasını taşıyan şövalenin ve tuval yığınlarının duvara dayalı durduğu köşesiyle son dört yıldır yuvaları olan derli toplu yaşam alanına dönüyor. Akşam yemeklerini yedikleri ahşap masayı bile temizliyor. Harry, Robin'e kızgın olsa da doğum gününü özel kılmak istiyor. Gecikeceğini bilseydi belki Dillon'ı bu kadar erken uyutmazdı.

Yine de keyfini kaçırmamaya çalışıp masayı hazırlamaya başlıyor. Bıçakları, çatalları ve peçeteleri yerleştiriyor. İyi de mumlar nerede?

O gün erken saatlerde pazar yerinden dört kokusuz mum, divanın üzerine sermek için safran renginde keten örtü ile sarmal kıvrımlarla ince bir şekilde işlenmiş, gümüşten yapılmış şatafatlı, büyük bir servis tepsisi almıştı. Fiyatı için bir saat pazarlık ettiği tepsi Robin'in doğum günü hediyesi, ancak o anda aldığı her şeyi Cozimo'nun evinde bıraktığını fark ediyor.

Harry, Cozimo'yla laflarken Dillon sıkılıp huysuzlanmıştı. Zaman geçtikçe çocuk Harry'nin kolunu çekiştirmeye, sızlanmaya başlayınca ziyaretleri yarıda kesilmiş, Harry çocuğu kucağına alıp arkadaşını kendi haline bırakmıştı.

"Kahretsin" diyor Harry, bir yandan ne yapması gerektiğini düşünüirken.

Cozimo'yu aramak geliyor aklına. Ama bunun ne anlama geleceğini biliyor: Cozimo, Harry'nin unuttuğu eşyaları getirmek için ısrar edecek, girdiği zahmet için bir içki talep edecek, ikili ne olduğunu anlamadan kendilerini derin bir muhabbete dalmış bulacak ve Cozimo'nun demir atmasıyla akşam yemeği de bu özel gece de heba edilmiş olacaktı.

Dillon derin uykuda, Harry'nin de çocuğun rahatını bozmaya hiç niyeti yok. Hem Cozimo'nun evi de o kadar uzak değil, tepeden aşağı kısa bir yürüyüş mesafesinde. On dakika içinde gidip dönebilir. En iyisi hemen, yağmur başlamadan çıkmak.

Son bir kez Dillon'a göz attıktan sonra merdivenleri hızla adımlayıp akşam ışığının solması ve gökyüzünün kararmasıyla gölgelere bürünmüş boş kitapçıya iniyor. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kilitliyor ve dar sokağı kararlı adımlarla yürümeye başlıyor.

Sokakların sessizliği tedirgin edici. Başını kaldırdığında peçeli bir kadının yukarıdan ona baktığını görüyor. Kadın hızla pencereden çekilip kayboluyor.

Dar sokaklardan oluşan yakın bir mahallede bir köpek havlıyor. Harry'nin bir türlü üzerinden atamadığı gerginliği artırıyor. Rahatlamak için içtiği cin de aksine onu daha da gergin yaptı.

İyi de ne için bu kadar kaygılıydı?

Çocuğu evde yalnız başına bırakmıştı. Aniden hissettiği suçlulukla acele edip koşar adımlarla sokağın köşesine varıyor.

Yanından geçtiği barın üzerindeki neon tabela gürültülü bir şekilde vızıldıyor. Harry dışarıdan tuhaf görünüyor olağın dışında: Çoğunluğunu Arapların oluşturduğu sokaklarda telaş içinde koşturan beyaz bir adam. Gösterişli kapının önüne gelene dek durmuyor, kapı ziline abanıp bekliyor.

Yumuşak deriden terliklerin kapının ardındaki taş döşemede çıkardığı sürtünme seslerini duyması çok sürmüyor. İhram giymiş ufak tefek bir adam beliriyor. Yaklaştığında Cozimo'nun kırış kırış yüzündeki şaşkınlık ifadesi yok oluyor ve elini kaldırıp Harry'yi selamlıyor.

“Dostum” deyip kilidi açıyor.

Kilidin dili geri çekilip kulak tırmalayıcı bir çınlamayla yuvasında kaydığında Harry başka bir ses daha duyuyor. Kilidinkinden çok daha gürültülü, şiddetli ve korku verici bir ses.

Ne şimşek çakmıştı, ne de gök gürlemişti. Patlamayı, beklediği üzere başının üzerinde değil, ayak tabanlarında hissediyor.

Yeryüzünün bağırsaklarından zayıf bir gurultu yükseliyor. Yer sallanmaya başlıyor. Harry’nin duvara doğru hamle yapmasıyla duvar yerinden oynuyor, kapı demir menteşelerinin üzerinde tıngırdamaya başlıyor.

Zemin ayaklarının altında akışkan bir madde gibi hareket ediyor. Korkunç bir şekilde sallanıyor. Dünya pes bir kükreme, kırılan cam sesleri, çatılardan düşen kiremit ve parçalanmış ahşapların çatırtılarıyla doluyor.

Zemin nabız gibi atıyor, yeryüzü ayaklarının altından kayıp giderken Harry’nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Sokaktan patlayan borulardan sızan gazın tıslaması duyuluyor. Harry duvara doğru döndüğünde karşıdaki bina sarsıldığını görüyor. Bina temelleri üzerinde ileri geri sallanıyor, uzakta bir duman bulutu yükseliyor, hava gaz kokusuyla doluyor. Tam yıkılacak diye düşünürken bina sallanmayı kesiyor, yerin titremesi ve o korkunç sarsıntı sona eriyor.

Toprak sakinleşiyor. Kükreme kesiliyor, yerin altındaki öfke geri çekiliyor.

Harry olduğu yerde, elleri iki yanında, sırtı duvara dayalı halde duruyor. Bir süredir gözünü alamadığı bina yerli yerine oturuyor.

Bedeni korkunun pençesinde kısılı kalmış Harry'nin kendini sakinleştirmesi birkaç dakika sürüyor. Kasları gevşiyor, eklemlerine tekrar hareket geliyor.

"Fena sallandık" diyor Cozimo, yüzü küle dönmüş, gözleri korkuyla yuvalarından uğrayacak gibi. Harry bir şey söyleyecek oluyor ama vazgeçiyor.

Cozimo dili damağı kurumuş halde "Ne var?" diye sormaya çalışsa da Harry beklemeden çıkıp gidiyor.

Koşarak barın yanından geçiyor. Yola devrilmiş neon tabela ölmeden önce cızırdayıp son kıvılcımlarını saçıyor. Sokak boyunca elektrikler kesilmiş. Huzursuz bir sükunet halinde bir peçe gibi örtülmüş sessizlik ortalığa, ama çok sürmeyecek.

Gecenin kırılğan huzuru, artçı sarsıntıların ve bu derme çatma binaların her an yıkılabileceği korkusuyla, tepeden aşağı akın halinde koşan insanlarla bozuluyor.

Harry ise nefesi göğsünde sıkışmış, kalbi deli gibi atar halde tek başına kalabalığın aksi istikametine doğru koşuyor.

Koşarken çatırdamaların ve çığlıkların tekrar başladığını duyuyor. Kapılar açılıyor ve kimi sersemlemiş kimi paniğe kapılmış insanlar kendilerini dışarı atıyor. Üç çocuğunu kollarına almış bir adam Harry'nin yanından geçiyor. Gözünün üzerinde kırmızı bir kesikle kadının biri yaşlar ve kanlar içinde kapısının önünde sendeliyor.

Adamın biri bir köşede tekrar tekrar, "Allah gönderdi, Allah" diye haykırıyor.

Harry biraz soluklanmak üzere duruyor. Kadının biri kollarını atıp boynuna sarılıyor. Kadını kenara itip oradan uzaklaşıyor.

Her yanda binalar sallanıyor, alevler saçılıyor. İnsanlar

ağlıyor, dua ediyor, yardım istiyor. Hayvanlar bile, evcilinden vahşisine, feryat figân.

Elinde yanan bir mumla bir kadın Harry'nin yanından geçiyor. Harry kadını durdurup mumu söndürüyor.

Çılgına dönmüş halde yoluna devam ediyor. Hotel Mediterranean'a vardığında çatıda üç adam görüyor. Deliye dönmüş adamların çatıyla beraber çöküp diri diri yandıklarını görmek istemeyen bir subay, askerlerine adamları vurma emri veriyor. Askerler şaşkına dönmüş izleyici kitlesi önünde emri çabucak yerine getiriyor.

Dünyanın sonu gelmiş gibi sanki.

Her yer toz duman içinde.

Harry havayı içine çektiğinde boğulur gibi oluyor, dili damağı kurumuş halde öksürüyor, gözleri yaşlar içinde kalıyor. Başını kaldırdığında tutuşmuş binaları, kapı ve pencereleri yalayan alevleri görüyor.

Uzaktan siren sesleri geliyor. Başka sesler de. Binalar büyük bir gürültüyle çökerken patır patır sokaklara saçılan kiremitlerin sesleri, çatı saçakları eğilip bükülürken çatırdayan ahşaplarınkine karışıyor.

Harry yılmadan koşuyor. Binanın biri yorgunluk ve yaşlılığın getirdiği tükenmişlikle daha fazla dayanamayıp yan binanın üzerine devriliyor.

Kaldırım çatlaklarından kumla karışık sular sızıyor. Dar sokağı dolduran çamurlu su Harry'nin ayağına bulaşıyor.

Sokağının köşesindeki fırının ön cephesi tamamen yıkılmış, mobilya dolu odaların içi görünür olmuştu.

Açık havada dalgalanan perdeler arasından bir yatak ve divan görebiliyor.

Yaşadığı sokağa vardığında havadaki toz iyice yoğunlaşıyor. Kendisini koca bir toz bulutu karşılıyor.

Harry olduğu yerde öylece duruyor.

Ayağının dibinde bir sürü şey uçuşup duruyor. Başını yere indirdiğinde yüzlerce kitabın yol boyunca saçılmış olduğunu görüyor.

Gökyüzü açıkta hareketsiz ve karanlık, ayakta kalan binalar sarı ve boş görünüyor.

Bina yıkıntısını inceliyor. Sabahın erken saatlerindeki görüntü aklına geliyor: Kollarının arasında uyuyan oğluyla dar pasajda duruyor. Çocuğun teninin yumuşaklığını ve vücudunun sıcaklığını neredeyse yeniden duyuyor.

Derken, çarpıcı gerçeğe yüzleşmek zorunda kalıyor. Bir zamanlar çalıştığı, uyuduğu, sevdiği, babalık yaptığı, resim yaptığı, oğlunu uykuya yatırdığı, yaşadığı ve evim dediği bina yerle bir olmuş; toprağa gömülmüş, yutulmuş, yok olmuş.

Dublin, 2010

Birinci Bölüm

Harry

Evden çıktığımda Robin hala uyuyordu. Onu uyandırmak, ilk karın düştüğünü haber vermek istedim. Ne var ki bakışlarımı pencereden çevirip onu, saçları yastığın üzerine yayılmış, göğsü aldığı nefeslerle yavaşça inip kalkarken huzur dolu bir ifadeyle ve gözleri kapalı halde yatıyor görünce vazgeçtim. Son zamanlarda çok yorulmuştu, en azından bana öyle geliyordu. Baş ağrılarından ve uyuyamamaktan şikayet ediyordu. Ben de onu kendi haline bırakıp yatak odasından çıkarken kapıyı ardımdan yavaşça kapattım. Alt kata indim, boş şarap şişelerini mutfak masasından alıp dışarı bıraktım ve kahvaltısız, kahvesiz çıktım evden. Not bırakmama gerek yoktu. Nerede olacağımı biliyordu.

Soğuk hava beni kendime getirdi. Geçen gece çok içtiğim için daha önce de çok kez yaşadığım türden bir pişmanlık duyuyordum, fakat ayazın tazeliği ve duruluğu sayesinde kendimi iyi hissediyordum. Umutla dolmuştum. Yeni bir sayfa açacaktım, sağlığıma kavuşacak, hayatımı daha dolu ve dürüst yaşayacaktım. Böyle hissetmemin sebebi sadece temiz hava da değildi. Aynı şeyleri dün gece Robin'e de söylememiş miydim?

“İyi niyetli bir adamsın. Çok temiz bir kalbin var.”

Bunu söylerken gülümsüyordu Robin. Yüce gönüllü bir gülümsemedi, içimdeki zayıflığı bilen, yine de affeden bir gülümseme. Dillon’dan sonra nezaketinden hiçbir şey kaybetmedi, ki bunun olması işten bile değildi. Onu suçlayamazdım. Yine de ruhu hiç katılaşmadı. Yaşadığımız onca şeye rağmen kişiliğinden hiç ödün vermedi.

Tabii her zaman her konuda anlaştığımız anlamına gelmiyor bu. Bazen öyle şeyler söylüyor, bir düşüncesi ya da hareketiyle beni öyle şaşırtıyordu ki bir an afallayıp karımı yepyeni gözlerle görüyordum.

“Evlilik dediğin böyle bir şeydir” demişti arkadaşım Spencer bir keresinde. Evlenmemiş bir erkek olarak -kendisi *bekar* denmesi konusunda ısrarcıydı- evlilik hayatına dair bolca fikri vardı. Bir gün, düğünümde çalan grubun çok kasıntı olduğuna dair bir yakınmama kısa ve öz bir cevap vermişti: “Öyle olması gerekir.”

Karımı her zaman anlamıyor olmam onu sevmediğim anlamına gelmiyordu. Seviyordum, onun beni sevdiği kadar çok hem de. Hala birbirimizle konuşuyor, birbirimize açılabiliyorduk, yine de uzun süre birlikte olan her çift gibi bir gece sohbetinde diğerinin ne anlatacağını bilip, dinlemeyi bırakıp uykuyu tercih ettiğimiz zamanlar oluyordu. O gece de -dün gece- aynen böyle oldu. Daha anlatacaklarım bitmemişti ki Robin birden ayağa kalktı, üzerime eğilip beni bir öpücükle susturdu ve kuru bir “iyi geceler” dileyip gitti. Alınganlık yapmamam gerekirdi. Büyük ihtimalle gevezelik edip saçma sapan şeylerden bahsediyordum. Mutfaktan ani kalkışıyla bir başka şarap şişesi ve önümde uzanan uzun geceye yöneldim ben de.

Bugün ise farklıydı. Bugün yeni başlangıçların günü olacaktı. Kar, bunu haber vermek, beni kendime getirmek

ve yeni başlangıcı hatırlatmak için gelmişti. Şehir merkezindeki stüdyoma gitmek üzere dükkanı kapatıp kapıları kilitliyordum. "Bir devrin sonu" diye takıldı Spencer. Çalışmalarına evin garajında devam edecektim. Böylece yeni taşındığımız evi yenilemek için gerekli olan parayı biriktirebilecektik. Ev bir zamanlar Robin'in büyükanne ve büyükbabasına aitti, şimdi ise bize. Robin'in anlarıyla doluydu ev. Monkstown'un banliyöleri, Tanca'daki günlerimizden ya da Dublin'in merkezinde beraber geçirdiğimiz zamanlardan oldukça uzaktı ama yine de nankörlük edecek değildim. Büyük ve eski bir binaydı. Robin'in aklında da evle ilgili planlar vardı. Kolları sıvamak istiyordu. Heyecanı buluşıcıydı. Hadi sıvayalım kolları dedim, başka ne yapabilirdim ki?

Kendimi karda yürürken buldum. Üzerine bastığımda çıkardığı sese gülümsemeden edemiyordum. Yerde sekiz-on santimetre kar birikmişti ve görünen o ki bu sokağa ayak izlerini ilk bırakan bendim. Kamyonete vardığımda emektar Volkswagen'in kapısı açılmadı. Kapıya asıldım, sonunda açabildim, motoru çalıştırdım ve ön cama dökmek için sıcak su almak üzere geri döndüm. Turuncu renkli bu eski kamyoneti seviyordum. Robin almamam için yalvarmıştı. Oysa ki bir kez bile bozulmuş muydu? Bunca zaman bir kere bile stop etmiş, teklemiş ya da yolda kalmış mıydı? Hayır. Her zaman sağlam ve güvenilir. İçinde uyuduğumuz bile oldu. Konforlu bir tecrübe olduğunu söyleyecek değilim ama olabilirdi de. Anahtarı kontağa soktum, bir-iki deneme sonunda motoru çalıştırdım ve garaj yolundan geri geri, lastiklerin altında sıkışan karı hissederek, yavaşça, dikkatle çıktım.

O soğuk güzel sabahta hiç sıkıntı çekmeden şehre vardım. Sokaklar bomboştu, tadını çıkardım, Fenian Soka-

ğı'ndaki stüdyonun önüne park edip bodruma indim. O gün sorsanız son kez iniyorum derdim.

Stüdyo bir zamanlar bodrum dairesiydi, fakat Spencer harabeye çevirmişti. Duvarları çıplaktı, beton zemini vardı. Tuvalet rezervuarı tüm gün, hatta orada kaldığım tüm geceler boyunca da şırıldayıp dururdu. Eski bir döşeğim, su ısıtıcım ve kamp ocağım vardı. Stüdyonun yalın ve yorulmuş bu halini seviyordum. Çalışacağım tuvalleri zemine yerleştiriyordum, ne şövale kullanıyordum ne de palet. Bazen fırça da kullanmıyordum. Tablolarımı yaparken çubuklardan, bıçaklardan ya da kırılmış cam parçalarından faydalanıyordum. Mekanın boşluğu hayal gücüme hareket alanı sağlıyordu, ben de durmadan çizim, eskiz yapıyor, tuvalleri dolduruyordum. Şimdi ise hepsinin gitme zamanıydı.

Bir plan yapmamıştım ama sabahı tuvalleri, çerçeveleri, boyaları, kapları, tüpleri, fırçaları, çubukları, katalogları, bitmiş ve bitmemiş tabloları kamyonete yükleyerek geçirdim. Duygusal biri sayılmam, ama o gün bende iz bıraktı. Tanca'dan döndüğümüzden beri stüdyo çok işime yaramıştı. Tüm işlerimi orada üretmiştim. Çalışmalarımı iki solo, birkaç da toplu sergide sergilemiştim. Binarın sahibi, vaktiyle birkaç kurnaz iş çevirmiş olan Spencer'dı, en üst katta oturuyordu. Stüdyoyu bir şarkı karşılığında kiralamıştı. Benim kiracısı olduğumu, kendisinin de ev sahibim olduğunu hatırlatmaya bayılırdı. Saat öğleden önce 11'i gösteriyordu, orada iki saatten fazla vakit geçirmiştim ki Spencer aradı.

"Ev sahibin konuşuyor. Tahliye çalışmaları başlasın."

"Komik adamsın" dedim.

"Bilmediğim bir şey söylemiyorsun."

On dakika sonra siyah ipek sabahlığı, eskimiş deri terlikleri ve dudağından sarkan sigarasıyla yardıma geldi. Yardıma geldi dediysem, bir elinde trampet diğ-

rinde bir kasa birayla geldi. "Bu mahallenin davulcusu benim" dedi.

"Başla taşımaya."

"Burayı sana ederine kiralasaydım şimdiye zengin olmuştum."

"Zengindin zaten."

"Dün düşündüm de kenara bir hayli para koyabilirdim."

"Üzgünüm ama bu hallere küçük bir bodrum dairesini arkadaşına kiraladın diye düşmedin."

"Yine başlıyoruz. Sen, sevgili kiracı, şimdi de diyeceksin ki..."

Telefonum çaldı.

Arayan Diane'di, sergilerimi düzenlediğim galerinin küratörü. "Kararın kesin mi?"

"Toplandım bile."

"Söylemiştim sana, hata yapıyorsun."

"Evet, söylemiştin."

"Sadece arada uğrayamayacağım için değil... iş için de."

"Oldu bitti artık."

İsteklerinin sonu gelmezdi Diane'in. Kapatmam gerektiğini söyledim.

"Kimdi o?" Spencer kimle konuştuğumu bilmek istiyordu.

Diane hakkında çekeceği tiradı hiç duyasım yoktu, yalan söyledim, "Robin" dedim.

"Sevgili Robin."

Spencer son kutuyu taşıyıp gözüne tablolardan birini kestirdiğinde, "Bunu senin için satabilir ya da Noel hediyesi olarak kabul edebilirim" bakışını gördüm ve işimi bırakıp kahve yaptım.

"Liffey'nin bu yakasındaki en sert kahve" dedi Spencer. Cebinden gümüş bir içki matarası çıkarıp içindekiyle fincanını tamamladı.

"O da ne demekse."

"O demek bu demek" deyip matarayı uzatınca fincanının üzerini kapatıp, "Araba kullanacağım" dedim.

"Böyle bir günde neden araba kullanmak istediğini anlamıyorum."

"Unuttun mu bilmiyorum, ama taşıyorum."

"Dinle beni, bir şey soracağım."

"Sor bakalım" dedim birkaç fırçayı bir bez parçasına sararken.

"Hanımefendilerine, lanetliler kraliçesine, benim muhteşem cömertliğime yüzünü çevirip bu ilham yuvasını terk ettiğini söyler misin?"

"Daha önce kimse söyledi mi bilmiyorum ama lafazan hıyarın tekisin."

"Hakaret etme."

"Niyetim o değil. Diane'den mi bahsediyorsun?"

"Ona öyle hitap etmek istiyorsan... Ben ona--"

"Taşındığımdan haberi var tabii" dedim ve Spencer'in matarasına uzanıp içindekinden bir parça fincanıma koydum. O an aniden, beklenmedik biçimde gerilen sinirlerimi yatıştıracak bir şey istedim. Gerginliğimin sebebi Diane'in adının anılmasıydı.

"Neden endişelendiğimi söyleyeyim. Gecenin bir yarısı seni bulmak için buraya gelecek. Senin yerine beni bulduğunda ne olacak? Dişlerini bu kez benim etime geçirmeye çalışacak. Kanımı emmeye çalışacak."

"Biri ondan önce davranmış gibi. Aynaya baktın mı bugün?"

"Acımasız piçin tekisin."

“Doğruyu söylüyorum.”

Spencer başını iki yana salladı. Bir sigara daha yaktı, trampetin başından kalkıp boş odada dolanmaya başladı. Odaya soğuk, tanıdık bir his hakim oldu ve içimdeki belli belirsiz yalnızlık hissini tetikledi. Viski boş midemin soğukunda ateşten bir delik açmıştı. Spencer dolanmayı bırakıp kamyonete yüklenmeyi bekleyen birkaç kutudan birine dikkatle bakmaya başladı. Sigarayı dudaklarından koparır gibi çekip eğildi ve kutudaki çizimleri karıştırmaya başladı. İç organlarımla ani bir yas ya da öfke spazmıyla kasıldığını hissettim. Tüm Dillon çizimlerim o kutudaydı. İçlerinden birini aldı, kaldırdı ve gözlerini kısıp incelemeye başladı. Yorum yapma fırsatı vermeden, tek kelime söylemesine izin vermeden ayağa kalktım, odanın diğer tarafına yürüyüp çizimi zorla elinden aldım. “Sana çizmedim onları” dedim sert bir şekilde, yüzüme yürüyen kanı ve ellerimin titremesini görmesin diye başımı başka tarafa çevirdim. Uzaklaşmadan önce çizimi diğerlerinin arasına koydum, parmaklarım kısa bir süre havada asılı kaldı.

Bir süre ses çıkarmadı, bir şey söyleyip söylememek arasında bocaladığını biliyordum. Ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanırdı beni. Sonra terliklerini yavaşça sürürken çıkardığı sesi ve uzanıp aldığı fincanın masadaki tıkırtısını duydum. Kahvesinin kalanını dipleyip “Bunun bir adı var mı?” diye sordu. Dönüp baktığımda gözüne kestirdiği tabloyu yukarı kaldırıp incelediğini gördüm.

Tanca’da yaptığım tablolarından biriydi: Muğlak suretler, bir pazar meydanı, arka fona vuran cılız gün ışığı. Uzakta deniz.

“Bir adı yok.”

"Ben bir tane bulurum o zaman." Trampetini işaret etti.
"Bunu da sonra alırım."

"Nasıl istersen" dedim ve gitti.

Kapı hızla çarpıldı, Dillon'ın kutusuna dönmeden önce biraz bekledim. Köşelerine alüminyum çakılmış, büyük, ahşap bir kutuydu. Ellerimi daldırdım, dağınık bir demet kağıdı çıkarıp baktım. Bir an hepsini fırlatıp atmayı, yok etmeyi düşündüm. Gözümün önüne yanan bir varil görüntüsü geldi. Tüm o imgelerin toza dönüşü... Geride bırak bunları. Hayatına devam et. Bunları söyleyip durdular bana. Makûl insanlar. Beni ve iyiliğimi düşünen insanlar. Robin'e ve bana değer veren insanlar.

Onca zaman yasımı gizledim, ama o eskizler devam etti. Anlayamadığım bir güç elime sayfa boyunca yol gösteriyor, tekrar tekrar o çizgileri benden çıkarıp kağıda döküyordu. Kendime bir türlü hakim olamıyordum. O gün orada ne kadar zamanı onlara bakarak geçirdiğimi bilmiyorum. Ağlamadım. Bambaşka bir hissiyat içindeydim. Tarif edebileceğimden emin değilim. Bir ikrar hissi. O eskizler yıllardır çizdiğim en gerçekşeylerdi. Ruh denen şeye inanmıyorum, fakat inansaydım o karakalem çizgilerin bir ruhu olduğunu söylerdim.

Dillon eskizlerim kataloglanmıştı. Orada oturup onca yılın işini, yüzlerce karakalem çizimi ve çocuğun yaş aldıkça benzeyeceğini düşündüğüm haline dair karalamaları inceleyip durdum. Çocuk. Ne diyorum ben? Oğlumdu o benim.

Eskizleri tabloya dökmemiştım. Kimseye de göstermiş değildim, Robin'e bile. Özellikle Robin'e. O çizimler bir sırdı. Spencer'ın el sürmesini istememem bu yüzdendi. Onlar hakkında edeceği tek kelimeye bile tahammül edemeyecek olmam bu yüzdendi. Niye bilmiyorum, fakat bir şekilde hayata tutunmamı o eskizler sağladı.

Bu nedenle, onları toplayıp yakmaktan vazgeçtim. Hepsini tarih sırasına göre dikkatle dizip beton zemine yaydım. Dillon'ın geçen her ay, her yılla nasıl biri olacağını yakalamaya çalışmışım. Orada öylece durup gözlerimi eskizler üzerinde gezdirdim, yeniden karşımdaydı, gözlerimin önünde büyüyordu.

Yeter dedim kendi kendime. Çömelip hepsini topladım, yavaşça umutsuzluk kütüğüne geri koydum. Kutuyu kapatıp dışarı taşıdım ve stüdyoyu ardımdan kilitledim.

Kamyoneti olduğu yerde bırakmaya karar verdim. Eve kadar sürüp lanet şeyi boşaltma düşüncesi bile yorucuydu. Kaçınılmaz olanı erteleme arzusuyla kendime biraz aylaklık için izin verdim. O'Connell Sokağı'nın üzerinde alçaktan uçarak daireler çizen bir helikopterin vızıltısını takip ettim. Yiyecek bir şeyler bulup midemdeki koca boşluğu doldurmayı planlıyordum, ne var ki başımın üzerindeki vantilatör vızıltısı beni esir almıştı. O'Connell Sokağı'ndan aşağı doğru yürüdükten sonra kendimi hükümet karşıtı gösterinin içinde buldum. Kendi dramıma öyle gömül-müşüm ki gösteri olacağını tamamen unutmuşum. Başka bir gün olsa mutlaka gösteriye katılır, hükümete karşı bu toplu öfkeye –hiddet hatta- ben de kendi sesimle destek olurdum. Oradaki herkes kadar kızgındım. Hüsrana ve öfke ülkenin her yanında insanları bir araya getirmişti. 85 milyarlık kurtarma paketinin şartları çok ağırdı, O'Connell Sokağı'na sapıp kazara da olsa gösteriye katılmış olduğuma seviniyordum.

Arabadan, trafikten eser yoktu; binlerce insan yürüyor, slogan atıyor, bağırıp çağırıyordu. Dünyanın her yanından haber ekipleri kameralarını göstericilerin güzergahına kurmuştu. Turistler fotoğraf ve video çekiyordu. Nereden

olurlarsa olsunlar gördükleri karşısında şaşkınlık yaşamıyorlardı muhtemelen. İrlanda'nın finansal sıkıntıları dünyanın her yerinde haber olmuştu nihayetinde.

Muhafızlar¹ da görevdeydi. Üniformalarının üzerine fosforlu sarı ceketler giymiş, güzergah boyunca belli aralıklarla ikili üçlü gruplar halinde toplanmış, bir yandan laflıyor bir yandan ısınmak için durdukları yerde hafifçe zıplayıp duruyorlardı. Açıkçası yapacakları pek bir şey de yoktu. Gösteri taşkınlıktan uzak ve olaysızdı. Tüm öfkeye rağmen ağırbaşlı ve ölçülü bir gösteriydi. Kargaşadan ziyade nezaket hakimdi. Elinde, üzerinde "Cumhuriyetçi IRA: Avrupa dışarı, İngilizler dışarı" yazan ev yapımı dövizle bir göstericiye gözüm takıldı. Döviz siyah bir keçeli kalemle kargacık burgacık bir yazıyla hazırlanmıştı. Aynı slogan bir kağıt parçasına yazılıp kapınızın altından atılsaydı tehditkar görünebilirdi. Ne var ki barışçıl bir gösteride bir çitanın ucuna tutturulmuş haldeyken son derece acınası ve abes görünüyordu.

Göstericilerle beraber yürürken sloganlara ve şarkılara eşlik etmeyi düşündüm. Kalabalık, cadde boyunca akıp önüne sahne kurulmuş Posta Dairesi² civarında toplandı. Kollarını iki yana açmış Jim Larkin³ heykelinin ardına kurulmuş büyük bir ekranda geçmiş gösterilerin siyah beyaz görüntüleri yayınlanıyordu. Hayaletimsi imgeler. Geçmiş yeniden dirildi ve tuhaf, tüyler ürpertici bir ışıkla sona erdi. Tüm o titreşip ışıldayan imgeler karşısında tüylerim diken diken oldu.

1 Guards (Garda Síochána). İrlanda polis teşkilatına verilen ad. (ç.n.)

2 GPO, The General Post Office. (ç.n.)

3 James Larkin. İrlandalı sendika lideri ve sosyalist aktivist (1876-1947). (ç.n.)

Daha sonra bakışların çevrildiği sahnede bir adam mikrofonu alıp kalabalığı tezahürata, yuhalamalara teşvik ettikten sonra bir kadını kalabalığa takdim etti. Kadın uzun, coşkulu bir protest şarkı söylemeye başladı. Gitar ellerinde titriyordu. Kalabalığın üzerinden geçen helikopterin gürültüsü bir süre kitlenin şarkısını bastırdı.

İzdihamaya kapılıp bir oraya bir buraya sürükleniyordum. Sanırım kendimi bile bile kaptırmıştım. Alkışlara, sloganlara eşlik ettim. Kalabalığın korosuna katıldım. Kadının uzun ağıtı yerini tezahürat ve ısıklara bıraktı. "Sırtımızdan vurulduk!" diye patladı mikrofonlu adam. "Hakkımızı savunma zamanı geldi!" Daha sonra takdim ettiği kadın hastane hizmet kesintileri ve bekleme sıralarına dair hikayesini anlattı. Ardından mikrofonu alan bir başka adamın hikayesi küçük topluluklara ve kapanan postanelere dairdi. Bir diğer adam çıkıp kendi hikayesini anlattı ve bu böyle sürdü. Sahne üzerinde bir dizi insan kendini anlattı ve her hikaye kalabalık tarafından coşkuyla, alkışla, tezahüratla, onaylayan bakışlarla ve dayanışma içinde kaldırılan kollarla karşılandı.

Bu ne kadar sürdü bilmiyorum, fakat bir zaman sonra yorgun düştüm, sesim kısıldı. Bir yerlerden davul sesi geliyordu, her vuruş kafamın içinde yankılanıyordu, oradan ayrılmayı düşünmeye başladım. O sabahın tuhaflığı, karın yaptığı sürpriz, stüdyoyu boşaltmak, boş mideye içilen viski, Spencer'ın eskizlere uzanan eli. Şimdi de kalabalığın itiş kakışları. Davuldan güm güm sesler geldi. Dayanamıyordum. Aç ve yorgundum. Eve ya da Slattey's'in sıcak ortamına gitmek istiyordum. Robin'i görmek istiyordum.

Tam dönüp gidiyordum ki gözüm bir parıltıya takıldı. Bir kadının boynuna sarılı, salınmış uçları rüzgarda uçuşan bir atkıydı bu. Narin bir kumaştan, muhtemelen ipek-

ten yapılmış, dumansı mavi renkte bir atkı. Kadın uzun boylu ve çekiciydi, küçük bir çocuğu elinden tutmuş, beraber O'Connell Sokağı'nda kararlı adımlarla yürüyorlardı. O sırada çocuk dönüp bana baktı ve birden her şey ağır çekimde akmaya başladı. Davul sesi gelmez oldu. Haykırışlar kesildi. Kalabalık dağıldı. O an sadece ben ve çocuk vardık, bakışlarımız birbirimizin üzerindeydi.

Dillon.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Derin bir nefes aldım, kan kulaklarıma hücum etmişti.

Oğlum. Yitirdiğim oğlum.

Önümden birinin geçmesiyle bir an onu gözden kaybettim. O apansız boşluk tekrar kalabalığın feryatları ve yaygarasıyla, gök gibi gürleyen davulun sesiyle, itişip duran insanlarla, üzerimizde uçuşan helikopterin can sıkıcı gürültüsüyle doldu.

Onu tekrar görme çabasıyla kan ter içinde kalabalığın içinde ilerlemeye çalıştım. Kalabalığın içinde mavi atkıyı görünce heyecanlandım. Hiç aşına olmadığım bir şevkle insanları ite kaka ilerlemeye çalıştım. Sataşanlar oldu. "Hey, dikkat et, dostum." "Sakin olsanabe!" "Acelen ne be adam?" Ama umursamadım. İleri atılarak, yana kaçarak, sıçrayarak kalabalıkta yolumu bulmaya çalıştım. Güçlkle ilerliyordum. Yine de durmuyordum. O an hiçbir şey beni durduramazdı.

Umutla, merakla, araştırıp soruşturarak geçirdiğim onca yıldan sonra, en ufak ipucunu bile takip ettiğim, Tanca'nın kasvetli sokaklarını adımladığım, tekinsiz yerlerde uykusuz nöbetler tuttuğum, hiçbir yere varmayan izler sürüp defalarca hayal kırıklığına uğradığım onca yıldan sonra oğlum kendini bana göstermişti. Yanımdan geçip yürümüştü. Şimdi, hiç beklemediğim bir anda karşımda,

Dublin’de, daha önce hiç gelmediği bir yerde karşıma çıkmıştı.

Kalabalıksıklaşıp, etrafıma duvar gibi örüldü. Ortamın havası değişiyor gibiydi. Daha düşmanca ve tehditkar hale gelmişti. İlerlemek için savaş verirken çocuğu ve kadını gözden kaçırmamak için canla başla uğraşıyordum. Adımları hızlandı, süratle yürüyüp aramızdaki mesafeyi açtılar.

“Dillon!” diye bağırdım. “Dillon!”

Beni duyup duymadığından emin değilim, ama bir an sesimi duymuş gibi döndü ve bakışlarımız buluştu. Dalgalanan kalabalığın arasında, yeşil gözleri çok kısa bir süre de olsa benimkileri buldu. Bakışlarında bir tereddüt mü vardı, anlık bir direnme, tanıma belirtisi? Bu soruyu kendime defalarca sordum ama cevabını bulamadım. Bana dönüp baktığı an gözden kayboldu. Oğlum tekrar ellerimden kayıp gitti. Kalabalığın içinde, bir yılanın yuttuğu et parçası gibi kısılp kalmış, sersemlemiş halde kendimi dışarı atmaya çalışıyordum.

İkinci Bölüm

Robin

Uyandığımda Harry yatağın kenarında oturuyordu. Bir yandan ayaklarını ayakkabılarına geçirirken diğer yandan ceketine uzanıyordu. Uyuyor gibi yaptım ve battaniyelerin arasından, kalkıp aynadaki yansımasıyla buluşmadan önce sigarasını gömlek cebine, cüzdanını kotunun arka cebine koyarken –her sabah yapar bunu- keyifle onu izledim. Uzun boyu yüzünden aynadaki görüntüsünü incelemek için mecburen eğilip saçlarını eliyle şöyle bir düzeltti. Elleri büyük ve güçlüydü, tırnaklarının etrafında her zaman boya ya da boya özü izleri vardı, vücudu sabahın donuk ışığında kemikleri sayılırcasına zayıf görünüyordu. Eliyle çenesini, üç gündür tıraş etmediği sakalını ovuşturmasını, on iki yıl önce ilk karşılaştığımızda tutulduğum aynı cazibenin etkisinde, gözlerimi alamadan izledim.

Perdeleri açıp derin bir nefes aldı, gördükleri karşısında büyülenmişti. Pencremizin önündeki ağaç karla kaplanmıştı. Pencere pervazı buz tutmuştu, elini üzerinde gezdirip dışarı baktı.

Kasımın son cumartesisiydi ve ilk kar düşmüştü. Pencerenin önünde, gün ışığının bahçenin beyaz yüzeyinden yansıyan ışıltısı yüzünü aydınlatırken onu izledim, bir sü-

redir taşıdığı sıkıntının bıraktığı izleri o ısıltıyla siliniyor gibiydi. Otuz altı yaşındaydı, ama daha yaşlı görünüyordu. Yine de o sabah sürpriz yaparcasına ortaya çıkan, yerleri kaplayıp her şeye sünger çeken pürüzsüz karla öyle bariz, haylaz, çocuksu bir neşeyle dolmuştu ki tebessümüne engel olamadım. Uyuyor numarası yapmayı bırakıp seslenecek, belki pencerede ona katılıp, kollarımı dolayacak ve kulağına “Gitme sevgilim” deyip onu sıcak yatağımıza geri sürükleyecektim ki aklıma Dillon’ın ikimizin arasına sokulup uyuduğu zamanlar geldi.

İçimi soğuk bir his kapladı ve o an Harry’nin yanına gidemeyeceğimi anladım. Ne kadar istemiş olsam da yapamazdım. Onun yerine gözlerim kapalı halde kımıldamadan yatıp kafamdaki imgeyi silmeye çalıştım. Aramızda yatan oğlumun yumuşak, sıcak bedenini. Soluk alıp verirken çıkardığı sesi. Kokusunu.

Zihnim imgenin üzerine çelikten bir kafes gibi kapandı. Yerimden kımıldamadım. Gözlerimi açmadım.

O his geçti ve yattığım yerde Harry’nin sessizce merdivenleri inişini dinledim. Gitmesine izin verdiğim için pişmanlık duyuyordum. Yine de kendime hakim oldum. Önemli olan buydu. Bunu sonra telafi edecektim. Hem öncelikle halletmem gereken bir şey vardı. Aşağıdan şişe tangırtıları ve kapanan kapının sesi geldi. Kamyonet önce boğulup sonra hayata döndü, derken Harry gitmişti.

Dillon’da hemen farkına varmıştım. Bir sabah uyanmış ve vücudumdaki tüm moleküllerin bir gecede hafifçe kımıldandığını hissetmiştim. Vücudumda küçük çapta, belli belirsiz bir yeniden yapılanma gerçekleşiyor gibiydi. Kendimi bir şekilde farklı hissediyordum ama neler olup bittiğini tam kestiremiyordum. Değiştiğimi hissediyordum.

Birkaç gün içinde bulantı başladı. Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde dalga dalga geliyordu. Beraberinde öyle bir yorgunluk geliyordu ki uyumakta her zaman zorluk çeken ben kendimi otobüs duraklarında, barlarda, arkadaşlarla yemekte uyuklar buluyordum. Henüz adetimin geciktiğini bile fark etmeden hamile olduğumu hissetmiştim –onu hissetmiştim. Dillon’da hamilelik vücudumu ele geçirmişti. Bu kez durum farklıydı. Adetimin gecikeli bir hafta olmuş ama hamilelik belirtilerinden eser yoktu –ne bulantı vardı, ne de aniden çöken yorgunluklar. İlk hamileliğim gibi değildi ve bu durumdan memnundum. Sebebi ise bu hamileliğin, bu bebeğin bana Dillon’ı hatırlatmasını istemiyor olmamdı. Yaşadıklarımı geçmişte bırakmışım.

Harry’nin eski Volkswagen’i inleye kükreye garaj yolundan çıktıktan on dakika sonra banyoda oturmuş, bir yandan titriyor diğer yandan şüphelerimi doğrulayan ince mavi çizgiye bakıyordum.

“Çizgi sabit” dedim kendi kendime, kalbim deli gibi atıyordu. “Sakin ol Robin.”

Çubuğu kenara koyup lavaboda ellerimi yıkadım ve küçük, çatlak makyaj aynasında kendime baktım. Soluk benizli bir kadınum, fakat o sabah bana bakan yüz kızarmış, boynumdan yukarı hücum eden kanla yanaklarım al al olmuştu. Elimi yüzüme götürüp gülümsedim. İçim mutlulukla dolmuştu. Gülmeye başladım. Nefesimin duman gibi çıktığı o soğuk, rutubetli banyoda kollarımı kendime doladım. Başarmıştık! Yepyeni bir hayat yaratmıştık. Taze bir başlangıç yapacaktık. Dışarıdaki bembeyaz kardan battaniye her şeyin üzerini örtmüş, yeni bir dünya yaratmıştı.

Evde en ufak yapı malzemesi bulunmayan, kutu gibi de denebilecek bir oda var. Elektrikli aletlerin çıplak zeminde engerek yılanları gibi uzanan kablolarından kurtulmak için kullandığımız, kağıtlarını sıyırmaya gönülsüzce başlayıp da öylece bıraktığımız lekeli duvarlardan, söktüğümüz döşemelerin ardında kalan kurumuş yapışkanlardan ve pul pul olmuş sıva görüntülerinden kaçmak için sığındığımız bir yer. Üzerimde bornozum ve dizime kadar çekili çoraplarımla ofis olarak kullandığımız bu odaya girdim. Oturdum ve Macbook'umun önünde titreyerek ne zaman hamile kaldığımı gösterecek ovülasyon takvimi ya da adet çizelgesi gibi bir şey bulmak için interneti taradım. Daha sonra telefonun takvimini açıp geçmiş haftalara baktım. Tüm bu dikkatli hesaplamaları, cevabı bildiğim halde, biri beni izliyormuşçasına büyük bir tören havasıyla gerçekleştirdim. Telefonumu kenara koyup Macbook'u kapattım. Pencereden, kar toplayan çıplak ağacı izledim. Cevabı başından beri biliyordum.

Yıldönümüydü. Her yıl yaptığımız kutlamanın beşinci yılıydı. Dillon öldükten kısa süre sonra bir gece karar almıştık. Beraber bir kafede oturmuş kahve içiyorduk. Harry yumruğuyla masaya vurup duruyor, ikimizin yaşadığımız trajediyle tanımlanmamızı istemediğini yaşlı gözlerle, dişlerinin arasından sinirle anlatıyordu. Yaşadığı yasın yaşamına yön vermesine izin vermeyeceğini, acının kehribarında kısıli kalmış, yaşadıklarıyla felce uğramış insanlardan olamayacağını söylüyordu. Yıldönümlerinde toplanılmayacak, her hafta mezara gidilmeyecek, nostalji falan yapılmayacaktı. Tek bir gün belirleyecek -Dillon'ın doğum günü- o günü sadece ikimiz kutlayacaktık. Gelecekte aramızda ne olursa olsun hayatımızın geri kalanında her yıl o gün beraber yemeğe çıkacak, geceyi beraber ge-

çirecek, içecek ya da uzun bir yürüyüşe çıkacaktık; Dillon hakkında, onu ne kadar sevdiğimiz, bizi ne kadar mutlu ettiği hakkında konuşacaktık; sarhoş olup, sevişecek, ağlayacak, o gün ne yapmamız gerekiyorsa yapacaktık. Ona duyduğumuz sevgiyi ve özlemi bu şekilde koruyacak ve en saf haliyle yaşatacaktık.

Öldüğünde Dillon üç yaşındaydı. Beş yıldır yıldönümünü kutluyorduk. Tuhaf bir şekilde kendi doğum günlerimizi kutlamayı bırakmıştık. Tanca'da olanlardan sonra doğum günü kutlayamazdım.

Üç hafta önce. Şömine ateşinin, ekose kilimlerin, bilar-do masasının üzerine oturtulmuş geyik başı gibi şeylerin bulunduğu, geceyi geçirmek üzere tuttuğumuz, Kilkeny'de bir çiftlik evine gidiyorduk. Yolda ölümünün üzerinden beş yıl geçmiş olmasına rağmen oğlumuzun doğum gününü bu şekilde kutladığımızı bilen birinin nasıl da ölüm saplantılı olduğumuzu düşünebileceğinden konuşuyorduk.

"Kardeşin mesela" dedi Harry.

"Mark mı? Ona bundan bahsettin mi?"

"Bahsetmedim. Ama bir keresinde her zamanki ne yapacağını bilemez tavrıyla 'Dillon'ın doğum gününde size kartpostal falan gönderelim mi' diye sordu."

Sonra da tutuk konuşmasını, ciddi bir şey konuştuğunda dudaklarını ısırışını taklit ederek Mark'la dalga geçmeye başladı. Şaşırp gücenmiş gibi yaptım, sonra tutamadığım kahrkahrının arasında kardeşimle alay etmekten vazgeçmesini söyledim.

"Şaka bir yana Robin! Diğer yanda annen var ki evlere şenlik! Kilronan House'a gideceğimizi söylediğimde *Image Interiors*'da okuduğu makaleyi ve Briç Kulübü'ndeki arkadaşının mekanı nasıl göklere çıkardığını ballandıra ballan-

dıra anlatmaya başladı. Oraya Dillon'ın doğum gününü kutlamak için gideceğimizi söylediğimde yüzü dehşetle çarpıldı. Gerçekten! Uydurmuyorum. Yüzüne ölüm maskesi geçirmiş gibiydi. Robespierre'in giyotinle kesilmiş başının balmumu işi var ya hani. Tıpkı onu hatırlatıyordu annen."

"Dur artık. Annemi gerçekten seviyorsun. İtiraf et."

Gülümsedi, tekrar ön camdan kırsalı izlemeye başladım. İçimi kemiren bir şeyler vardı. Dublin'den ayrıldığımızdan beri bir şey unutmuşum hissiyle boğuşup durdum. Kilkenny yolunu yarılamıştık ki ne unuttuğumu hatırladım: Doğum kontrol hapım. Harry'ye hiçbir şey söylemedim, öylece oturup dudağımı ısıyor, bacağıma sallıyor, yanımdan geçip giden tarlaları ve karpılları izliyor, o gece saat dokuzda almam gerekirken, hapımı ertesi gün öğlen almanın ne kadar riskli olacağını hesaplıyordum. On beş saat büyük bir risk miydi? Elbette değildi. Dikkatle aldığım altı yıldan sonra mı?

Ertesi gün eve döner dönmez, hemen eve ilk girdiğim dakikada yukarı çıkıp hapi alacağıma söz verdim kendime.

Fakat almadım.

Çok şarap içip, aşırı duygusal, sarhoş seviştiğimiz bir gece sonrasında eve döndük. İkimiz de yorgun ve her kutlamanın sonrasında olduğu gibi biraz üzgün, ama yenilenmiş hissediyorduk; yaşadıklarımız bize bir şekilde güç vermişti. Üst kata çıktım, ve -çok net hatırlıyorum- banyoda öylece durup ilaç plakasına baktım; yedi bölme boş, on dördü doluydu. Plakanın üzerine küçük harflerle basılmış CTS yazısına baktım ve kendi kendime "Hayır" dedim.

Sebebini bilmiyorum ama o an doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Hapları makyaj çantama geri koydum. Sonra da çıkarıp attım. Canı cehenneme. Bakalım ne olacak. Üç hafta önce oldu bunlar. Bu süre içinde Harry'ye konuyla ilgili tek kelime etmedim. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Karın yağdığı o sabah küçük ofisimizin soğuşunda bunu düşündüğümde içimde kıpırdanmaya başlayan o tedirginliği fark ettim.

"Alo?"

"Selam tatlım. Seni yakaladığıma sevindim."

"Nasılsın anne?"

"Donuyorum. Baban ısıtmayı kapatıp duruyor. Bu kemer sıkma konuşmalarından fena etkilendi."

Merdivenlerin en alt basamağına oturup telefonu kulağıma yasladım. Arkadan gelen tabak çanak seslerini duyabiliyor; annemi başında peruk kadar muntazam duran sarı saçları, makyajlı yüzü, omzuna attığı kaşmir şalı ve önünde dumanı tüten bir fincan kahveyle mutfak masasında hayal edebiliyordum.

"Evde biraz olsun ısınabileceğin tek yer mutfak. Jim ocağı söndürdüğümüz takdirde bir daha hiç yakamayacağımız gibi bir fikre kapıldı."

"Sanırım sen de bu efsaneye memnuniyetle ayak uyduruyorsun."

"Elbette. Babana tek kelime etmek yok bu konuda, anlaştık mı?"

"Sırrın emin ellerde."

"Senden ne haber, tatlım? Soğukla aran nasıl?"

"Şu anda holde oturuyorum, ön kapının üzerinde bir çatlak var ve arka kapı tam kapanmıyor, rüzgar tüneline oturuyor gibiyim."

"Hayal edebiliyorum. Ah o acayip eski ev. Düşünürken bile üşüyorum. Niye yalıtımlı, merkezi ısıtılmalı, modern bir ev almadığınızı anlamıyorum. Zamanında da söyledim ama sen ille de Mark'ın evdeki payını satın alıp orada yaşamak istedin. Hiç laf dinlemedin. Biliyorum, biliyorum" diye araya girdi ben daha kendimi savunamadan. "Anneannenin eviydi ve bir yabancıнын gelip yerleşmesini istemedin."

"Bu evi seviyoruz anne."

"Sevin bakalım. Umarım sıkı giyinmişsinizdir."

"Kotumun altına tayt, polaronun ve fanilamın altına da termal yelek giydin."

"Tam bir çöpçü olmuşsun. Ee, bugün için planlarınız neler?"

Bakışlarım elimdeki raspaya kaydı.

"Ben duvar kağıdı kazıyorum, Harry de şehre gitti."

"Hm." Çok kısa süren sessizliğin ardından, "O yürüyüşe katılmaya gitmedi, değil mi?" dedi.

Yürüyüş. İrlanda halkı hükümeti, bankaları, IMF'yi, Avrupa Birliği'ni ve bizi kurtaracağını iddia eden diğer umacılar karşı ayaklanıyordu. Damadının İrlanda Sendikalar Birliği bayrağının ardında militan gibi dururken ya da güvenlik görevlisine molotof kokteyli veya şişe fırlatırken çekilmiş utanç verici görüntülerini televizyondan izlerken annemin yüzünde oluşacak hoşnutsuzluk ifadesi ve incileriyle tespih gibi oynayışı geldi gözümün önüne.

"Hayır anne. Stüdyoya gitti. Bugün eşyalarının kalanını taşıyacaktı, hatırladın mı?"

"Ah, evet, unutmuşum." Kısa bir duraklamadan sonra, "Orayı özleyecek" dedi.

"Biliyorum. Oradan ayrılmak zor olacak onun için."

"Yine de" diye devam etti, sesi daha canlı çıkıyordu,

“Evde onca atıl yeriniz varken şehirde kocaman soğuk bir kilere kira parası vermenin anlamı yok.”

“Evet anne” diye yanıt verdim. Daha cümlesini bitirmeden ona hak vermiş olsam da içimde o kılı kırk yaran tedirginliği hissettim ve son günlerde ne zaman stüdyosunu evin yanındaki garaja taşıma konusu açılrsa Harry’nin ne kadar sessizleştiğini hatırladım. Stüdyosunu seviyordu.

Stüdyosunu ve oradaki mahremiyetini seviyordu. Bunun farkındaydım. Ama stüdyoyu tutmak parasal açıdan mantıklı değildi. Daha sonra, dün gece beraber bulaşıkları yıkarken taşınmasına yardım etmeyi teklif ettiğimi hatırladım. “Olmaz Robin” dedi, sesi donuk ve duygusuzdu, gözleri elindeki tabakta sabitlenmişti. Yenilmişlik hissinin Harry’den dalgalar halinde yayıldığını görünce belki de hata yaptığımızı düşünerek birden pişmanlık duydum. Bazen çok hassas olabiliyordu.

“Bu arada unutma” diyordu annem, “Yürüyüşe katılması gereken biri varsa, o da sensin.”

“Ben mi?”

“Evet! Mimarlar bu krizden kötü etkilenmedi mi?”

“Öyle, ama—”

“Haftada kaç gün çalışıyorsun şimdi? Dört mü?”

“Üç buçuk.”

“Üç buçuk. Bir de her yeri dökülen bir evin ödemen gereken kredisi var.”

Sohbet ilerledikçe kalbimin sıkışmaya başladığını hissettim. Annemin sinirli sataşmalarının başlayacağı benimsese aksi ve dik başlı bir tavır takınacağım noktaya yaklaştığımızı biliyordum.

“Anne, işime dönmem gere—”

“Tabii! Üzgünüm, tatlım. Kapatmadan önce, Noel için ne planladığınızı sorabilir miyim?”

"Noel mi?" diye sordum, yine sıkışıyordu kalbim, sorunun ardından gelecekleri biliyordum.

"Senle Harry'nin Noel için geleceğinden emin olmak istedim."

"Şey—"

"—Çünkü Mark dün aradı ve Noel'i yeni kırığı Suzie'yle Vancouver'da geçireceğini söyledi."

"Kızın adı Suki anne."

"Tanrım, evet haklısın. Yine de adını söylerken sırtımdan edemiyorum. Nasıl isim o, kedi misin sen?"

İstemedem güldüm söylediğine. Sonra da haftalarca lafı dolandırıp, konuyu geçiştirip, Harry'yle Noel'i kendi evimizde geçirmeyi düşündüğümüzü Noel'den bir gün önce çekinerek haber vermek yerine o an söylemenin iyi olacağına karar verdim.

Hayret dolu bir sessizlik izledi söylediklerimi.

Daha sonra, "Ama hep bize gelirdiniz" dedi.

"Biliyorum anne, ama bu yıl evde geçirmenin hoş olacağını düşündük, özellikle de ev için yaptığımız her şeyden sonra..."

Sesim canlılığını yitirdi. Bana bile acıklı ve yavan geliyordu.

Annem hoşnutsuzluğunu hiçbir şey söylemeden alıp verdiği nefeslerle dile getiriyordu. "Sanırım Harry'nin fikri bu?" dedi.

Can sıkıntısı içimde bir alev gibi parladı. Yine mi bu mesele?

"Aslına bakarsan benim fikrimdi" dedim, doğru hamle buydu. "Noel'i burada geçirmek isteyen bendim."

"Anlıyorum."

Bir süre bekleyip yorgun ve teslim olmuş bir edayla konuşmaya başladı, "Eh, her zaman dik başlıydın zaten.

Tavsiye arayan ya da verildiğinde alan biri olmadın. Sonuçlarını düşünmeksizin ne istediysen onu yaptın.”

Sözleri aramızda bir süre asılı kaldı. Konuşurken aklımdan Tanca’nın geçtiğini ikimiz de biliyorduk. Kalbimin sıkıştığını hissettim. Beş yıldır dillendirilmemiş bir “Sana söylemiştim” yargılayıcılığı vardı tavırlarında – ki bu sözler, dile getirildiği takdirde aramızdaki sevgiyi zehirleyecek türdendi.

Telefonu neredeyse kapatıyordum. Onun yerine daha aptalca bir şey yaptım.

“Neden babamla beraber bize gelmiyorsunuz?”

“Size gelmek mi?” diye sordu. “Ama ısıtmanız bile yok!”

“Söz veriyorum anne” dedim, “Noel’e gelerseniz, ısıtmamız olacak. Hindimiz, jambonumuz, şarabımız, şampanyamız ve bir çeşit ısıtmamız olacak.”

“Bilmiyorum tatlım” sesi zayıf ve kararsız çıkıyordu. “Babana sormam lazım.”

“Pekala. Düşün bir süre anne.”

“Düşüneceğim. Teşekkür ederim. Kendine iyi bak tatlım. Üşütme!”

Telefonu kapattı. Basamakta oturmuş, telefona bakarken aklımdan geçen tek şey “Kahretsin!” di.

Harry’ye nasıl anlatacağımı bilmediğim şeyler biriken iki olmuştu.

Sabahı duvar kağıdı kazıyarak geçirip öğleden sonra uzun, sıcak bir banyo yaptım. En sevdiğim şeylerden biri, bir kadeh kırmızı şarap eşliğinde radyo dinleyerek sıcak bir banyo yapmaktı. Şarabı es geçip doğu yakasını esir alan dondurucu hava koşullarını ve Hükümet Binası’na doğru ilerleyen yürüyüşü anlatan haberleri on dakika dinledikten sonra radyoyu kapattım ve sessizliğin tadını çıkardım.

Hareketsiz suda hamilelik belirtileri arayarak vücudumu inceledim. Karnım düz ve pürüzsüzdü, çatlak ya da önceki doğumu belli eden herhangi bir emare yoktu. Daha dolgun ya da hassaslar mı diye memelerimi kontrol ettim, bir değişiklik yoktu.

Su soğuyordu ama henüz çıkmak istemiyordum, çıplak tenimi odanın soğuğuyla buluşturmaya hazır değildim. Et-rafıma, tavandaki küf lekelerine, rutubet tutmuş duvarlara, avokado rengi eski ebeveyn banyosuna, yerde köşeleri kıvrılmış muşambaya baktığımda paniğe kapıldım. Evdeki her oda tasarı halindeydi, yapım aşamasındaydı. Şimdiyse saat işlemeye başlamıştı. Her şeyi nasıl yetiştirecektik?

Sakin ol Robin, dedim. Bebek yaza doğacak. En azından sonbahara kadar ısıtma konusunda endişelenmemiz gerekmeyecek. Öte yandan, endişelenmeye başlamış, şimdiden yara kabuğunu eşeleyen birine dönüşmüştüm. Eşelemeden duramıyordum.

Evin tepemize yıkıldığını hayal ettim. Annem haklıydı. Şansımız varken evi satmalıydık. İyi bir fiyata satabilirdik, güzel bir çevrede kredi derdi olmayan küçük ama rahat bir ev alabilirdik. Bizse geçen dört yıl içinde değeri külçe gibi düşen eski bir döküntüye saplanıp kaldık. Evi satın aldığımızda çok kârlı bir anlaşma yaptığımızı düşünüyorduk. Şimdiyse çalışma günlerim azalmışken, daha fazla kesi-tili, hatta işten çıkarmalar söz konusuyken aslında çok kötü bir risk almışız gibi geliyordu. Hamileliği hiç hesaba katmamıştım, işyeri bu haberi nasıl karşılayacaktı? Ekonomik kriz yüzünden sanat piyasası can çekişiyordu, Harry'nin de geleceği belirsizdi. Üzerinde heyecanla çalıştığı yeni işleri vardı ama büyük bir iş satmalı çok olmuştum.

Herkesin aynı gemide olduğunu hatırlattım kendime. Tek yapmam gereken paniğe kapılmamak.

Öte yandan böyle bir korku ortamında sakın kalmak kolay değildi. Televizyonu ya da radyoyu açtığında kesintilerden, kör olası bütçeden, kemer sıkmaktan ve acıyı paylaşmaktan başka bir şey duyamıyordun. İnsanlar özerkliğimizi yitirdiğimizi, bağımsızlığımız için canını veren atalarımızın mezarında kemiklerinin sızladığını avaz avaz bağıyordu. Fransızlar ve Almanlar düşük kurumlar vergisi oranımız konusunda bizi sıkıştırıyordu ki bunu kaldırmamızı sağladıkları takdirde ülke tam anlamıyla ekonomik bir çöle dönecekti. Bu paniğe kapılmış, hayata küsmüş, korkmuş dünyaya çocuk mu getirecektim? Aklımdan neler geçiyordu Tanrı aşkına?

"Alo?"

"Robin, benim."

"Neredesin?"

"Şehirdeyim. Eylemde."

"Harry, söylediklerini zar zor duyuyorum. Sessiz bir yere geçip arayabilir misin?"

"Az önce kimi gördüğümü—"

"Ne dedin?"

"Az önce—"

Hat cızırdıyor, arkadaki kalabalık gürliyordu.

"Ne dedin?"

"Gel, buluşalım."

"Şehirde mi?"

"Hayır. Buradan çıkmam lazım. Mutlaka görüşmeliyiz. Slattey's'de buluşalım."

"Harry, iyi misin?"

Kapattı. Elimde telefonla, gözlerim akşam üzerinin ışıığında soğuk gölgesi karlara vuran ağaca kilitlenmiş halde kalakaldım.

Üçüncü Bölüm

Harry

Kalabalıktan ayrılıp ara sokağın birine bodoslama daldım. Hayaletleri kovalıyordum. Köşede durdum, göğsüm hızla inip kalkıyordu, bir sağa bir sola bakıp çıldırmış gibi onları arıyordum. Nafile. Hislerim sağa gitmemi söylüyordu. Sokağın sonuna koştum, her geçen dakikayla daha da telaşa kapılıyordum. Oğlum neredeydi? Nereye gitmişlerdi? Korku her yerimi sarmıştı. O kekremsi, isli tadını bile alabiliyordum. Yeniden Tanca'daki o geceye dönmüştüm. Dilimin ucunda bir duayla, yakarıyla, kalbim küt küt atar halde, yokuşu tırmanıyor, Dillon'a ulaşmaya çalışıyordum.

Karşıdan elele tutuşmuş bir çift bana doğru geliyordu. "Kırmızı ceketli bir çocuk gördünüz mü? Bir kadınla beraberdi" diye seslendim.

Yüzlerindeki boş ifade her şeyi anlatıyordu. Verecekleri cevabı dinlemek için durmadan sokağın başına koşmaya devam ettim. Bir başka köşeyi döndüğümde kendimi meydanın geniş açıklığında buldum. Bir tarafta kilise, diğerinde alışveriş merkezi, karla kaplı alanda ise gezinen insanlar vardı. Hiç umudum yoktu ama onu tekrar görürüm diye alanda toplananlara göz gezdirdim, yine de içten içe ellerimden kayıp gittiğini hissediyordum.

"Kahretsin!" diye bağırdım. Paniğe kapılmak için yanlış zamandı. Düşünmek için yanlış zamandı. Harekete geçmekten başka her şey için zaman yanlıştı. Her saniye benden daha da uzaklaşıyor, ellerimden kayıp gidiyordu.

Tekrar O'Connell Sokağı'na doğru koşmaya başladım. Henry Sokağı'na vardığımda yan tarafıma keskin bir acı saplanmıştı. Kıyafetlerim terden sıırıslıklam olmuş, ceketim ve botlarım iyiden iyiye ağırlaşmıştı. Yine de durmadım. Yardıma ihtiyacım vardı. Anma Bahçesi'nin⁴ yanında polis karakolu vardı. Karakola girdiğimde elim ayağım titriyordu, ağzım dilim kurumuştı.

Karakol yoğundu. Miskinler yuvası diyeceğiniz kendi halinde bir yer değildi burası. Diğer karakollar belki ama şehirdeki bu merkez hiç öyle değildi. İçkiyi fazla kaçırmış bir adama yerine oturması söylendi. Bacakları adamı güçlölkle taşıyordu. Ebeveynleri birbirine hakaretler yağıdırırken pusetteki çocuk feryat figan ağılıyordu. Sıra vardı ama bekleyemeyecek kadar telaş içinde ve çaresizdim. Dosdoğru bankoya yürüyüp ardındaki muhafıza seslendim:

"Bana yardım etmeniz lazım."

"Pardon ama..." dedi önüne geçtiğim kadın mağdur bir edayla. Arkasından da öfkeli haykırışlar geliyordu – "Ne oluyor yahu?" "Sıra var, görmüyor musun?" Umursamadım. Hiç iplemedim.

"Oğlum" dedim ısrarla. "Kayıp oğlum. Az önce onu gördüm."

Olan bitenin ciddiyeti o an kafama dank etti. Bankontun arkasındaki güvenlik görevlisi bıkkın bir bakış attı.

"Oğlunuz" dedi yavaşça.

4 Garden of Remembrance. Farklı ayaklanmalarda İrlanda bağımsızlığı uğruna hayatını kaybedenlere ithafen yapılmış anıt bahçe. (ç.n.)

“Evet, oğlum, kayıp oğlum, az önce gördüm onu” dedim aptal gibi. Sonra da baş parmağımla kalabalığın haykırıışlarının hala duyulduğu sokağı işaret ederek, “Dışarıda. Yürüyüşteydi. Gördüm onu. Bir kadınlaydı. Kadının kim olduğunu bilmiyorum. Lütfen, bana yardım edin—”

Muhafız elini kaldırıp sözümü kestiğinde ne kadar hızlı, telaşlı ve nefes nefese konuştuğumu ancak fark ettim.

“Bir dakika, sakın olun. Oğlunuz, ne kadar süredir kayıp?”

“Beş yıl. Şimdi sekiz yaşında.”

“Peki nasıl kayboldu?”

“Tanca’daydık. Bakın, buna zamanımız yok. Geç olmadan bir şey yapmamız lazım.”

“Lütfen, sesinizi alçaltın, Bay—?”

“Sesimi mi...? Lonergan. Harry Lonergan.”

“Lonergan” diye yineledi ağır ağır, bir yandan adımı not alıyordu. Onu izlerken sabrım taşıyordu. Sinir bozucu bir sakinliği vardı. “Adresiniz?”

Sabırla adresimi söyledim, tüm bunlar olurken oğlumun benden daha da uzaklaştığını bildiğim halde kendime hakim olmaya çalışıyordum.

“Kayıp ilanı verdiniz mi Bay Lonergan?”

“Evet! Bakın, zaman kaybediyoruz. Telsizle oğlumun eşkâlini bildiremez misiniz? Sizinkilerin hepsi dışarıda bugün, biri mutlaka onu görecektir.”

“Bir saniye, efendim.” Bana serin serin bakıp gözlerini çevirdi ve ofisin birine girip kayboldu. Kapı ardından yavaşça kapandı ve bankonun önünde boğazıma kadar kaygıyla ve gittikçe artan panik duygumla başbaşa kaldım.

Parmak uçlarımı bankonun üzerindeki plastik tabakanın pütürlü yüzeyinde gezdiriyordum. Sıradakilerin rahatsız olduğunu görmek için dönüp bakmama gerek

yoktu. Ayaklarını sürümelerinden ve kızgınlık dolu iç çekişlerinden anlayabiliyordum her şeyi. Umursadığımdan değil. Öylece durup o kapının açılıp muhafızın elinde bir klasörle görüldüğü ana kadar geçmek bilmeyen zaman boyunca beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

“Pekala” dedi yavaşça, yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı. “Oğlunuzun Tanca’da kaybolduğunu söylüyorsunuz.”

“Evet.”

“Dosyanızda kayıp vakasının bir depreme denk geldiği yazıyor.”

Gözlerini bana çevirdi, soğuk ve amansız bakıyordu.

“Bakin, ne düşündüğünüzü biliyorum. O gece öldüğünün varsayıldığını biliyorum, fakat cesedi hiçbir zaman bulunamadı. Az önce onu gördüm diyorum, daha yarım saat bile geçmedi üzerinden. Kendi gözlerimle gördüm. Kanıyla canıyla oradaydı. O da bana baktı ve tanıdım, onu tanıdım...”

Daha fazla konuşmadım. Bakışları yüzündendi. Hem peşin hüküm hem de acıma vardı bakışlarında. Aklını yitirmiş zavallı bir budala olduğumu düşünüyordu. Sebebi de o dosyada okuduklarıydı. Benim hakkımda yazılanlar... Yılları içinde buraya çok kez gelip gitmiştim. Çatlağın teki olduğumu düşündüğü açıktı.

“Beni dinleyin” dedim sakın, alçak bir sesle. Dillon’ı bulmak için tek şansım olduğunu bildiğim için aklı başında konuşmaya çalışıyordum. “Tek isteğim telsizle haber vermeniz. Lütfen, rica ediyorum sizden. Sadece eşkâlini geçin. Sizinkiler etrafa bir bakınsınlar.”

Nefesimi tuttum.

“Bay Lonergan, dışarıdaki gösteriyi görmüşsünüzdür. Şehrin tüm muhafızları bugün görevde. Tüm izinler iptal. Bu işe sevkedecek kimse yok. Tüm birimler görevde.”

O konuşurken yumruklarımı sıkıyordum.

"Dilerseniz, dosyanıza eklememiz için bu formu doldurabilirsiniz. Komiser Muavini Sayer, pazartesi günü..."

"Hay senin pazartesine."

"Sözlerinize dikkat edin Bay Lonergan."

Bankodan hışımla ayrılıp insanların bön bakışlarına aldırmış etmeden kapıları savurup çıktım.

Dışarıya çıktığımda soğuk hava ciğerlerime hücum etti. Aniden korkunç bir çaresizlik hissettim. Bilmem gerekirdi. Ciddiye alınmamanın acısı, geç kalmış olma düşüncesinin yanında hiçbir şeydi. Her şeyi berbat etmiştim. Bunca zaman sonra, beş yıl sonra elime geçen tek şansı harcamıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Robin'i aramakla kamyonete atlayıp şehirde oğlumu aramak arasında kararsız kaldım. İkisini de yapmayıp bir bara girdim ve içki söyledim.

Bir grup futbol taraftarı büyük bir televizyona doğru bas bas bağıryorlardı. Dışarıda ekonomik bağımsızlığın yitirildiğine dair sloganlar atılan bir gösteri vardı, içeride ise kimsenin ekonomik bağımsızlığı taktığı yoktu. Düşündükleri tek şey Arsenal'in bir sonraki golü atıp atmayacağı ve sonraki içkileri kimin ısmarlayacağıydı. Başka dertleri yoktu. Can sıkıcı bir ortamdı. Dilediğim içkinin içimde dolaştığını hissettim, oysa hiçbir tesiri yoktu. İçime bir şüphe kırıntısı düştü. O kırıntı gün bitmeden koca bir dağ olacaktı.

Tekrar dışarı çıktım. Ortalık hala aydınlıktı, kardan yansıyan ışık yüzünden gözlerimi kısıyordum. Parnell Meydanı'nın etrafında gezindim ve nedense Rotunda Hastanesi'ne girdim. Koşuşları dolaşp her odayı kontrol ettim. Kimse bir doğumevinin koridorlarında ne aradığımı sormadı. Kimse tek soru sormadı. Keyifsiz ve üzgün halde

hastaneyi terk edip O'Connell Sokağı'nın yolunu tuttum, yol boyunca etrafı kolluyordum. Boşunaydı. Dillon'dan, koyu renk saçlarından, giydiği kırmızı ceketten ya da yarındaki kadından eser yoktu. Geceye kadar sokakları bir aşağı bir yukarı tarasam da bir işe yaramayacaktı. Çoktan kayıplara karışmışlardı.

Stüdyoya geri döndüğümde titriyordum. Spencer hiç içki bırakmış mıydı acaba? Soğuktan donan ellerimi ovup duruyordum. Kızarmış ve yaşlanmış görünüyorlardı gözümde. Benim değil, bir başkasının elleriydi sanki. Son günlerde hep titriyorlardı. Çok fazla içki, çok fazla stres, çok fazla kaygı ve korku. Ruh halimin yansımasıydı. Yumurta sarısı, sirke ve kumla dolu tablolarımdaki kararsız fırça darbeleri aklımın ürünü değildi. Entelektüel bir bağlamdan ya da soyut ve kavramsal bir araştırmamanın taslağından çıkmış değillerdi. Hayır. Tablolar, çalışmalar, hayal gücü, gerçekten merak eden varsa, titreme hezeyanlarımın, akşamdan kalmalığının, ertesi sabahların, tuval üzerinde seğirip bocalayarak resme ve çevre çizgisi attığım her şeye nüfuz eden belirsiz, hayali havayı katan titreyen elimin eseri idi. Hepsi bozulmuş sinirimin ve titremelerin ürünüydü.

Aklıma bir fikir geldi. Spencer iş adamıydı, varlıklı biri sayılırdı, bağlantıları vardı. Çevresi genişti. Tanıdığı dedektifler vardı. O'Connell Sokağı'nın kapalı devre kamera sistemi kayıtlarına erişimi olan, sorun çıkarmadan, çok fazla insana duyurmadan onları yakından inceleyip izleyecek, Dillon'ın ve kadının izini sürmeme ya da nereye, ne yöne gittiklerini, hangi otobüsü kullandıklarını, biriyle buluştularsa kim olduğunu bulmama yardım edecek birini tanıyor olabilirdi. Korku tüm bedenimi kaplamıştı, yine de zayıf da olsa bir umut taşıyordum. Stüdyonun kapısını

açtığımda kendimi manik hissediyordum. Odanın diğer ucunda duran kişiyi gördüğümde mani kısa sürede ağır bir endişeye dönüştü.

Diane parmağını mutfak tezgahının üzerinde gezdirdiyordu.

"Burayı temizleme konusunda pek iyi iş çıkardığını söyleyemeyeceğim."

"Diane, ne işin var burada?"

"Anahtarım var Harry, biliyorsun. Eşyaların gitmiş olabilir ama burada hala senden bir şeyler var."

Cumartesi olmasına rağmen döpiyes giymişti, üzerinde pahalı bir ceket ve etek vardı. Saçlarını gözünün önünden çekip gülümsedi. Bıraktığım bazı klasörleri alıp kapıya yöneldim.

"Veda etmek istedim" dedi.

"Ne?" dedim dönerek.

"Buraya, çalıştığın bu yere. Anılara." Elinde bir şişeyle bana doğru yürüyordu. "Bunu getirdim, iyi şanslar dilemek için."

"Har... Harry" dedi cilveli bir edayla.

"Dinle, gitmem lazım" dedim, fakat çoktan beni masaya çekmiş, iki küçük kadehe viski dolduruyordu. Bir başka içkinin cazibesinden mi, yaşadığım şoktan mı yoksa tam o an herhangi bir insanın yakınlığına duyduğum acil ihtiyaçtan mıydı bilmiyorum, fakat sakinleşmek için bir süre daha orada kalabileceğimi, kalmaya ihtiyacım olduğunu hissettim.

"En iyi işlerinden bazılarını burada yarattın" dedi kadehlerden birini bana uzatırken. "İlk solo sergini hatırlıyor musun? Tanca Manifestosu. Benim sayemde oldu Harry."

Viskiyi içer içmez tükenmiş hissettim. Elini kalçama yerleştirdi.

“Harika bir sergiydi Harry.”

Haklıydı. Çok satış yaptım ve evet, Diane’e çok şey borçluydum. Ne var ki bunların hepsi geçmişte kalmıştı.

“Diane, bir karar aldığımızı sanıyordum.”

“Biliyorum. Fakat düşündüm de—”

Agresif bir aşıktı. Bir an cilde yapıp hemen sonra yırtıcı kesilebiliyordu, cinsel iletişiminde her zaman dolaysızdı. Utangaçlığa kaçmadan alçakgönüllü, ucuzlaşmadan baştan çıkarıcı olabiliyordu. Elini bacağımda gezdirdiğinde hata olduğunu bilsem de tekrar onunla olmak istedim.

“Seni hiç yüzüstü bıraktım mı? Hiç hayal kırıklığına uğrattım mı, karına bir şey anlattım mı? Anlatmam da, asla, ama son kez benim için bunu yapmanı istiyorum. Burada bana veda etmeni istiyorum.”

Aramızdaki şey hiçbir zaman bir ilişkiye dönmedi. En azından ben hiç öyle görmedim. Bir kaçmaktı. Bir dizi yanlış karar, hatalı hükümlerle bitirilen geceler, şehvete kapılınan anlar ve anlamsız seksten ibaretti. Tanca’dan döndüğümüzde yanımda olmuştu. Sanırım kötü, karanlık zamanlarımda bana destek olmuştu. Yanımdaydı, sırdaşım olmuş, güvenimi kazanmamı sağlamış, bana umut vermiş, ilk sergimi hazırlamıştı. Ne zaman istesem yanımdaydı. Stüdyoya taşındığım ilk gün gelişini hala hatırlıyorum. “Stüdyodan çok bekar odası gibi, ama sana faydası olacak” dedi otoriter bir ses tonuyla. “Sana ufak bir şey getirdim.” Bir şişe şarap, sözleşme, iş teklifi ya da resim malzemesi değildi. Noel temalı hediye ambalajına sarılmış bir faks makinesi getirmişti. Üstelik Noel de değildi. Ambalaj kâğıdını kastederek, “Elimde bir tek bu vardı” deyip kendini rahatlatıyor, bir yandan da şaşkınlığıma gülümsüyordu.

“Bu ara bütün sanatçılar bunu kullanıyor.”

"Stüdyolarında mı?"

"Evet. Tebliğleri bununla alabilirsin."

"Tebliğ mi?"

"Sözleşmeleri falan. Bilgisayar gibi dikkat dağıtıcı da olmaz."

Her şey böyle başladı. Her hafta ziyarete gelirdi, konuşurduk. Laf lafı açardı. "Tanca'dan bahset bana" derdi ve kendimizi stüdyonun arkasındaki karyola benzeri yatakta bulurduk. Bu gelişigüzel saçmalık bugüne kadar devam etti.

"Yapamam."

"Harry..." Ona borçlu olduğumu söyleyeceğini sandım. Eli yavaşça ve ısrarla kalçamdan yukarı kaydı. Kararlı ısrarıyla kanıma giriyor, beni kendine çekiyor, hayır cevabını kabul etmiyordu.

"Dillon'ı gördüm."

Eli artık hareket etmiyordu.

"Onu gördüm. Orada, yürüyüşteydi. Bir kadının elinden tutuyordu."

Gözlerinde titreyen endişeyle bir an gözlerime baktı. Sonra da iç çekip yüzünü başka tarafa çevirdi, "Yine mi Harry?"

"Ne demek *yine mi*? Neden bahsediyorsun sen?"

Elini kalçamdan çekip beni sakinleştirmek istercesine yukarı kaldırdı.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun Harry."

"Saçmalık bu. Burada seninle oturmuş ne yapıyorum ki ben? Gitmem lazım. Onu bulmam lazım."

"Harry, otur ve sakinleş."

"Sakinleş? Bana sakin olmamı söyleme Diane."

"Hadi ama, Harry. Bunları daha önce de yaşadık. Dillon öldü. Tanca'daki depremde öldü." Karşısında bir embesil

varmış gibi her kelimeyi yavaşça, dikkatle vurguluyordu.

“Cesedini hiçbir zaman bulamadılar.”

“O depremde cesedi bulunamayan bir sürü insan var. Hepsi canını kurtarıp başka ülkelere kaçırılmış, yeni kimlikleriyle yeni hayatlar yaşıyor demek değil bu.”

Odanın diğer tarafına yürürken sesindeki alaycılığı duydum, öfkeden kuduruyordum. Dönüp son kez yüzüne baktım, sakın ve metin kalmaya gayret ederek, “Diane, onu gördüm” dedim.

Dönüp bakmadı bile. Başını iki yana sallayıp içkisini bitirdi. Canıma tak etmişti. Oradan çıkmak zorundaydım. Gecikmişim ve bir an önce Robin’i görmek istiyordum. Arkama dönüp bakmadan kapıyı vurup çıktım.

Hızla Slattery’s’e sürdüm. Köşenin birini dönerken kamyonet patinaj yaptı, neyse ki kontrolü kaybetmedim ve barın yakınında park yeri bulana kadar daha yavaş sürdüm. Robin’e ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne var ki onu görür görmez onun bana söyleyecekleri olduğunu anladım.

Slattery’s’in köşesindeki kabine doğru yürürken sabırsız bakışlarını fark ettim. Gecikmeme bir şey söylemedi, öpmek için eğildiğimde yanağını uzattı. Yerime geçerken gülümseyip menüyü uzattı ve konuşmaya başladı. Karşısına oturup ceketimi çıkarırken ona anlatacaklarımı düşünüyordum, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

“Şampanya söyledim” dedi. “Sana da uyar, değil mi? Biliyorum, biraz pahalı, ama olsun.”

“Neyi kutluyoruz?” diye sordum.

Omuz silkti. “Bir kızın şampanya söylemek için her zaman bir sebebi olması gerekmez.”

“Haklısın.”

O an ona baktım ve günün o tuhaflığından mı yok-

sa Diane konusundaki suçluluğumun tekrar su yüzüne çıkmasından mı bilmiyorum ama karımı başka gözlerle görüyordum sanki. Barın müphem loşluğunda sıcak bir ısıltı saçıyor gibiydi. Ona baktığımda içimdeki kargaşanın yatıştığını hissediyordum. Otuzlarına bu kadar güzel girmesi, kendini bulması ve hoşlandığım kızıdan sevdiğim kadına dönüşmüş olması hoşuma gidiyordu. Dillon'ı kaybetmek ikimizi de yaşlandırmıştı. Orası kesindi. Tanca'da çekildiğimiz fotoğraflarda çocuk gibi görünüyorduk. Tanıştığımızda öğrenciydik. Hayat doluyduk falan. Şimdi ise, yüzüne yaşın ve hüznün çizgileri, gözlerine derin bir melankoli yerleşmişti. Yine de umutsuzluktan eser yoktu. Gözlerinin koyu mavi-grisinde sonsuz bir anlayış, hoşgörü ve ebedi bir sabır vardı. İkimiz de yaşlanmıştık. Tek fark, ben hırpani görünürken Robin'in yıllara meydan okumuş olmasıydı.

"Buna içiyorum o zaman" dedim.

Kadehlerimizi birbirimize kaldırdık, içtim ve şampanyanın dilimin gerisinde cızırdadığını hissettim. Oda kısa bir an sallanır gibi oldu. Gözlerimi kapattım. Açtığımda Robin'in içkisine dokunmamış olduğunu fark ettim. Bakışlarını bana dikmişti. "İyi misin?"

"İyiyim. Yorgunum sadece."

"Emin misin? Kıpırmızısın."

"Öyle mi? Soğuktan içeri girdim diyedir."

Hala endişeli bakıyordu.

"İyiyim, gerçekten. Şampanyadan olmuştur." Uzanıp elini tuttum, elimi sıkıp gülümsedi.

Oysa iyi değildim. Duygularım allak bullaktı. Bir an mutlu hissediyordum. Ne de olsa Dillon'ı görmüştüm. Bir an sonra içinden çıkamadığım bir kuyunun dibinde buluyordum kendimi. Olanları ona anlatmam gerekiyordu,

fakat doğru sözcükleri bulamıyordum. Vereceğim sözlerle güvenebilsin, bana inanabilsin diye her şeyi özenle anlatmak istiyordum. Fakat vereceği tepkiden korkuyordum. Hem de çok. O konuşurken doğru anı, aklımdakileri dökebileceğim sessizliği kolluyordum. Oğlumuz yaşıyordu. Yakınımızdaydı. Bunca yıl sonra nihayet ona kavuşabilecektik. Fakat bir kadeh bir kadeh daha derken şampanyayı bitirdikten, biralar akmaya başladıktan, yemekler gelip gittikten ve ben bir içkiyi daha bitirdikten sonra anlatmak istediği şeyler olduğunu söyleyen o oldu.

"Harry" dedi. Ne zaman konuşmaya doğrudan ismimi kullanarak başlasa önemli bir konudan konuşacaktır. Genelde ciddi bir meseledir. Olabildiğince nazik bir şekilde, daha az içmemi ya da evde daha çok vakit geçirmemi ya da hafta sonu beraber bir yerlere gitmeyi ya da ailesiyle yemek yememi ister. Hay aksi, Noel'i ailesiyle geçirmemizi isteyecek diye geçirdim içimden. Hesabı ödeyecek ve ricalar başlayacaktı. Lütfen Harry, diyecekti. Hatırım için.

Öyle olmadı. Onun yerine, son derece sakın bir şekilde, "Harry, hamileyim" dedi.

Öylece bakakaldım. Hissettiğim şey şaşkınlık değildi. Daha ziyade, şoke olmuştum.

Gergin gergin gülümsedi, dudağını ısırdı. "Dediğimi duydun mu?" diye sordu tatlılıkla.

Duymuştum. Çok net hem de. Nedense cevap veremiyordum. Aklım doldu taşı; kararsızlık ve şaşkınlık, kapıları açılmış bir baraj gibi çağlıyordu. Sonunda, "Ne diyeceğimi bilmiyorum" diyebildim.

Karmakarışık duygulara kapıldım. Bir yandan müthiş bir heyecan duyuyordum. Tekrar baba olacaktım. Robin'i o kadar mutlu ve geleceğe dair yeni umutlar beslerken görmek kendimden şüphe etmeme sebep oluyordu. Ro-

bin'in hamile kalmasını istemeyen yanıma baskın geliyordu. Elini uzatmasıyla tüm şüphelerimden sıyrıldım; öğleden sonranın sıkıntısı ve tüm evhamım –olsa olsa evhamdı tüm olanlar- yok oldu. Gördüğüm çocuğun oğlum olduğundan şüphe etmeye başladım. Bu şüphe gittikçe güçlendi. Çocuğun Dillon olduğuna olan inancımınla beraber, muhafızın tembelliğine duyduğum öfke, Diane'le ilgili suçluluk duygum ve oğlumu bulmak için Dublin sokaklarını karış karış, umutsuzca arama isteğim de kayboldu. Dillon'ın yüzünün imgesi solup gitmişti.

"Bir şeyler söylemelisin artık" dedi Robin.

O an anladım ki ona Dillon'dan, o gün ne gördüğümü, *kimi* gördüğümü sandığımdan bahsedemeyecektim. Bunu ondan saklamam gerekirdi; bana anlattıklarından sonra, yaşadıklarım daha inanılmaz gelecekti.

"İnanamıyorum" dedim.

"İnan" dedi Robin. "Hamileyim. Çocuğumuz olacak. Harry, çok..."

Mutlu olduğunu söyleyecek sandım ama öyle olmadı. Onun yerine beni şaşırtıp aklımı karıştıran bir şey söyledi. "Rahatladım. Çok rahatladım" dedi.

Gözleri doldu. Elleri titriyordu. Yerimden kalkıp masanın diğer tarafına geçtim. Yanına oturup sarıldım ona; kollarımın arasında sıcaklığını, saçlarının yüzümdeki temasını hissettim. Harika bir haber verdiğini, duyduklarımın inanılmaz olduğunu fısıldadım kulağına. Tüm doğru şeyleri söylemeye, doğru sözcükleri kullanmaya çalıştım. Eli sırtımda, parmak uçları belkemiğimdeydi, tüm umutlarımı ona bağladığımı hissettim.

Gece boyunca bebekten konuştuk. Beşiklerden ve hastane randevularından. Çocuk bakıcılarından ve okullardan. Tekrar baba olacağım diye heyecanlanmaya başla-

muştım, ama bir yandan sersemlemiş gibiydim. Dillon'ın belli belirsiz imgesi zihnimi yoklayıp duruyordu. Gece boyunca ara sıra oğlumun şüpheli ama sabit ve kararlı bakışları gözümün önüne geldi.

Daha sonra yatak odasında aklımın içi ve dışındaki her şeyi anlamlandırmaya çalışırken başımın döndüğünü hissettim.

Robin yatağa geçti. Elinde hamilelikle ilgili bir kitap vardı. Daha önce hiç görmediğim bir kitap. Yoksa görmüş müydüm? Eskilerden biri miydi? Tanca'da İngiliz Cozimo'nun sahafında bulduğu kitap mıydı?

Kitabı kenara koyarken "Yatağa geliyor musun?" diye sordu. Gülümsedi. Elleriyle gel işareti yaptı ve kendimi ona doğru uzanır, kollarının arasında kıyafetlerimi çıkarırken buldum. Vücutlarımız birbirinin arzularını tanıdı, bir o yana bir bu yana devinip sevgimizin uzun zamandır aşına olduğu o ritmi ve büyüğü yakaladık.

Sıkıca sarıldı bana. Parmak uçlarını sırtıma geçirdi. Tükenmiş halde yanyana uzandık; ter içinde, nefes nefeseydik. Robin arkasını dönüp yavaşça derin bir uykuya daldı. Biraz zaman geçtikten sonra yataktan kalkıp banyoya girdim.

Yatağa dönerken yerde bir şişe su buldum, eğilip aldım ve son damlasına kadar içtim. Yatağa geçmeyip odanın zeminine uzandım. Robin kıpırdandı. Kolunu uzattı. Hamilelik kitabı baş ucunda duruyordu. Kitabın sırtı uyuklayan zihnimde onlarca kitap sırtına dönüşene kadar dolaşp durdu ve çok geçmeden, halihazırda sersemlemiş aklımda dönüp duran Cozimo ve tozlu sahafının görüntüleriyle yatağın hemen yanında, yerde uyuyakaldım.

Dördüncü bölüm

Robin

Bu konuyu daha önce konuşmuştuk, sadece bir kez. Tanca'dan döndükten kısa süre sonra. Annem Dillon için kilise ayini ya da anma merasimi yapmamız konusunda ısrarcıydı. Harry ise yasımıza kiliseyi karıştırmamak konusunda son derece kararlıydı. Zaten zor katlandığımız duruma bir de maskaralık eklemeyelim istiyordu. Harry'yle annemi sorunu kendi aralarında çözmeleri için başbaşa bıraktım, uğraşamayacak kadar yorgundum. Hem ne önemi vardı ki? Hiçbir şeyin önemi yoktu o zaman. Kendi aralarında bir anlaşmaya vardılar. Anne-babamın evinde aile ve arkadaşlarla bir araya gelindi. Rahip çağrılmadı. İçkiler içildi, kanepeler yendi. Başta kendi halinde bir toplanmaydı, fakat akşamın geceye çaldığı, şarabın kenara konup viskinin açıldığı saatlerde önce gitar ortaya çıktı, sonra biri şarkı söylemeye başladı. Hüzünlü şarkılar, iç karartan ağıtlar yoktu; hareketli isyan şarkıları çalınıyor, ayaklar yerlere vuruluyordu. Kibar, yapmacık ve iç sıkıcı başlayan akşam müzik, kahkaha ve eğlenceyle tam bir İrlanda taziyesine dönmüştü: Artık kutlama yapıyorduk. Bir ara Harry'nin bakışlarını yakaladım. Gözlerinde yaşlar birikmişti ama kocaman gülümsüyordu, bir süre bakışlarımızı birbirini-

mizden ayırmadık, konuşmadan anlaşılabiliyorduk. Doğru olanı yapıyorduk. Dillon da böyle olsun isterdi. O an fark ettim ki Harry'yi tüm kalbimle seviyordum.

O gece nihayet yatağa çekilip birbirimize sarıldığımızda, kulağıma "Herkes bir çocuk daha yapabileceğimizi söyleyip durdu" diye fısıldadı.

"Biliyorum. Bana da söylediler."

"Yeni bir çocuğun her şeyi yoluna sokacağını ya da Dillon'ı kaybetmenin acısını dindireceğini sanıyorlar."

"Kibar olmaya çalışıyorlar. Bize ne söyleyeceklerini bilmiyorlar."

"Bir başka çocuk Dillon'ın yerini doldurabilirmiş gibi. Çocuğu olanlar, çocuk sahibi olmanın ne olduğunu bilenler bile böyle söylediler."

"Dillon'ın yerinin doldurabileceğini kastettiğini sanmıyorum kimsenin. Hayatımıza tekrar mutluluk getirebileceğini söylüyorlar, hepsi bu."

"Hiçbir şey onun yerini dolduramaz. O kendine has biriydi, kendi küçük şahsına."

Konuştuklarımızdan rahatsız olmuş gibiydi.

"Elbette tatlım. Biliyorum. Herkes farkında bunun. Sadece... of bilmiyorum ki. Hayat devam ediyor falan işte. Biri ölür, bir başkası doğar. 'Bu gelgitler sonsuza dek sürecek' gibi işte. Bir gün bir çocuğumuz olacağı düşüncesi insanları avutuyor."

Beni dinlemiyordu bile. Gözünü dikmiş tavana bakıyordu.

Kalbinin düzenli atışlarını dinliyor, karanlıkta onu izliyordum. "Başka bir çocuk istemiyorum. Ne şimdi, ne birkaç yıl içinde, ne de sonrasında."

"Harry—"

"Dinle Robin. Şunu anlamamı istiyorum. Bir başka ço-

cuk içinde bulunduğumuz durumu kolaylaştırmaz. Hatta benim için her şeyi daha da zorlaştırır. O çocuğun hayatının her günü ben sadece Dillon'ı ve yokluğunu düşünüyor olurum. O çocuğun bana hatırlatacağı tek şey Dillon'ın nasıl öldüğü olur. Hüznümle, suratsızlığımla, pişmanlığımla zavallı bir çocuğun hayatını mahvetmek istemiyorum. Bu dünyaya bir çocuk getirip sonra da bana hatırlattıkları ve hissettirdikleri yüzünden ona hınçla yaklaşmak istemiyorum.”

Sözleri karşısında ürperdim. Karanlığın içinden gelen sesi tatsız, sert, tavizsiz ve karşı konulamazdı.

“Her zaman böyle hissetmeyeceksin.”

“Hissedeceğim.”

Kolunu başımın altından çekip arkasını döndü.

Hep böyledir. Sınırlar çizer, kurallar koyar. Kafasına bir şey koyar ve saplanır kalır. Üstelik, kurallarını bana da dayatır. “Bundan sonra bunları bu şekilde yapıyoruz” ya da “Artık böyle değil de şöyle yapıyoruz” gibi. Mizacı böyle. Her zaman sevdim bu yanını. Bir çeşit güven veriyor böyle olması. Onunlayken ne noktada durduğunuzu bilirsiniz. Bunun buyurganlık, kibir ya da her ikisi olduğunu düşünenler olabilir. Oysa ki böylesi güven ve netlik benim gibi havai ve kararsız biri için etkileyici ve oldukça çekici. Ne yapmak istediğinden bu kadar emin olan biri size güç verir. Fakat bu kez hislerim başkaydı. Bu kez kızmıştım.

O karlı pazar sabahına uyanır uyanmaz bir önceki gece verdiğim haberden sonra aramızda geçenleri hatırladım. Sabahın ilk saatlerinin sessizliğinde bütün ev farklı bir havaya bürünmüş gibiydi. Taze bir dinginlikle sarmalanmıştı sanki. Eski duvarları, gıcırdayan döşemeleri, iniltisi,

tıkırtısıyla bu evin her zaman canlı olduğunu düşündüm. Hisliydi hatta. Eski sakinlerinin yaşam gücü evin özüne işlemiş, ruhlarının parıltısı evin nesiller boyunca atılmış kat kat boyasına ve verniğine ek bir katman olmuştu sanki. O pazar sabahının erken saatlerinde yorganın altından sessizce çıkıp ayaklarımı zemine bastım ve etrafımdaki sessizliğe kulak verdim. Evin nefes alışverişleri yavaşlamış, rahatlamıştı sanki. Yataktan çıkıp yürümeye başladım; kapıyı ardımdan yavaşça kapatıp, mışıl mışıl uyuyan Harry ve odayı başbaşa bıraktım. Evden ne bir gıcirtı ne de inilti sesi geliyordu.

Aşağıya inip su ısıtıcısını çalıştırdım ve etrafa bir göz attım. Enerji doluydum, bir an önce evle ilgilenmek istiyordum. Odadan odaya gezip bakım yapılması gereken yerleri belirledikçe, yapılması gerekenleri aklıma yazdıkça bu istek daha da baskın hale geldi. Su kaynadı, mutfığa döndüm. Tezgahın üzerine bir fincan koyup suyu çay poşetinin üzerine dökerken birden eski bir anı canlandı gözümde ve kendimi tekrar Tanca'daki o küçük banyoda buldum.

Havanın çok sıcak olduğu günlerdi. Dairenin tek serin alanı olan o banyoda bile hava ağır ve basıktı. Harry'nin koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü duyabiliyordum. Her iki dakikada bir ayak sesleri kesildiğinde hemen orada, kapının diğer tarafında, neler olup bittiğini anlayabilmek için içeriyi dinlediğini biliyordum. Kapıyı kilitleyip beklemesini söylemişim, fakat sabırsızlığı ve içine sığmayan heyecanı yüzünden kapıya dayanıp duruyordu. İsrarcıydı. Bense, elimdeki beyaz çubuğa bakarken alnımda ve dudakımın üzerinde biriken terle olduğum yerde kıpırdamadan duruyordum.

“Ee?” diye sordu kapının ardından. “Yaptın mı testi?”
Sesi sinirime dokundu. Keyfim kaçtı.

“Bir dakika” dedim zayıf ve gergin bir sesle.
Kendime hakim olmam gerekiyordu.

Çubuğu kenara koyup lavaboya yaslandım. Teması soğuktu. Fayans döşeli zemine uzanıp yüzümü ve vücudumu seramiğin soğuşuna bastırmak istedim. O kadar yorgundum ki o an oracıkta uyuyabilir ve belki de uyandıgımda her şeyi yoluna girmiş halde, olması gerektiği gibi bulabilirdim. Tekrar kendim olabilirdim.

“Kullanma talimatında iki dakika içinde sonucu görebileceğin yazıyordu.”

Yine o ısrarcılık kapıyı zorluyordu.

“Hadi ama” dedi, kapıya hafifçe ama sabırsızlıkla vuruyordu. “Ölüyorum burada.”

Lavabonun üzerinde bir ayna vardı. Cansız ve bitkin görünüyordum. Gözlerimin ferisi kaybolmuştu.

Robin, dedim kendi kendime. Ne halt ettin sen?

Çay poşetini damlalığın üzerine koyarken elimin titrediğini fark ettim. Kendine gel diye payladım kendimi. Çay olmuştu. Alıp pencerenin yanındaki koltuğa yerleştim ve ellerimin arasında tuttuğum sıcak fincanla dışarıda buz tutmuş bahçeyi izledim. Hatırladığım şeyler sinirimi bozmuştu. Neden şimdi hatırlamıştım bunları? Huzursuz ve kederli hissediyordum. O gerginlikle kendimi tedirgin, hoşnutsuzluğum yüzünden bezgin hissediyordum. Anılar birbirini izledi. Her biri hatırlanmak ister gibi geçmişten kopup geldiler. Çayımdan bir yudum alıp rahatlamaya çalıştım.

Dün gece, hamile olduğumu söyledigimde kaskatı keşildi, tek kelime etmedi. Başını hiç kaldırmayacakmış gibi eğip öylece masaya baktı durdu.

Oysa Dillon'a hamile kaldığımı öğrendiğinde her şeyi ne kadar çabuk kabullenmişti. Haberi hemen içine sindirmişti, adeta üzerine atlamıştı. En başından beri heyecanlı bekleyişle, özlemiyle beni şaşırtmıştı. Oysa dün gece farklıydı. Dün gece ne kadar gönülsüz olduğunu çok net görebiliyordum. Ben konuşmaya başlamadan önce bile gergindi. Diken üstündeydi sanki, gözümün içine bakarken bile zorlanıyordu.

Bara gelip beni öptüğünde içkili olduğunu anlamıştım ama keyfimiz kaçmasın diye bir şey söylemedim. Bir hevesle şampanya söylemiştim, ama Harry'nin gelen şeyeyi görmezden geldiğini ve yüzündeki ifadenin değiştiğini fark edince hata yaptığımı anladım.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordu, ben de gülüp neşeli bir şekilde, kutlama yapmak için bir bahaneye gerek duymadığımı söyledim.

Şişe bir itham gibi duruyordu aramızda. Stüdyosundan vazgeçişini, özgürlüğünden feragat edişini kutluyor olduğumuzu düşünüp rahatsız olmuştu belli ki. Yaptığımın ne kadar uygunsuz bir hareket olduğunu o an anladım. Onu masrafları kısımaya zorlarken, bir şişe Veuve Cliquot açıtırıp düşüncesizce para harcıyordum. Ne var ki şişe açılmıştı artık, geri gönderemezdim.

Sandalyesine oturalı beş dakika olmamıştı ki tekrar kalıp bira söylemek için bara yöneldi. Bir yandan cebinde bozukluk arayıp bir yandan barmenle şakalaşırken onu izliyordum. Onu izlerken yıllar önceye gittiğimizi, yine öğrenci olduğumuzu ve Harry barda biraları söyleyip barmenle sohbet ederken masada onu beklediğim günleri hatırladım. Koyu renk dağınık saçları, dik omuzları ve kotundaki boya lekeleriyle hala o eski uzun boylu genç adamdı. El kol hareketleri ve neşeli bir haykırışı andıran o yüksek sesli kah-

kahasını atarken başını arkaya atışı hiç değişmemiştir. Etraftaki insanları dönüp baktıracak türden bir kahkahası vardı. Restoranlarda gelip daha sessiz olmasını isteyenler olurdu. Ben rahatsız oluyordum bu durumdan ama o pek oralı olmuyordu. Neşeyle omuzlarını silker, “Siktir et onları” derdi. Ne var ki dün gece attığı kahkahada bir tuhaflık vardı. Gençliğinin neşeli haykırışlarına benzemiyordu. Kahkahası ilk defa bu kadar keskin geldi kulağıma, gergin ve endişeliydi. Bu durumda nasıl anlatabilecektim olanları?

Gelip masaya oturduğunda derin bir iç geçirdi. Ellerini yüzüne götürüp gözlerini ovuşturduğunda aklıma telefonda ne kadar telaşlı ve gergin olduğu geldi.

Birasından büyük bir yudum alana kadar da rahatlamadı.

Konuşmamız boyunca sağa sola bakıyor, gözleriyle etrafı yokluyordu. Gözleri bir noktada duramıyor, kuş gibi daldan dala sekiyordu. Harry ne yerinde durabiliyor ne de gözlerime bakabiliyordu. Derken, o gün neler yaptığını –stüdyosunu taşımış, o değer verdiği yerden vazgeçmişti– düşündüm ve vicdanım sızladı. Nedense bu konuda suçluluk duyuyordum.

Bana yürüyüşten, toplanan kalabalıktan ve gösterinin ne kadar barışçıl olduğundan bahsetti. Yabancı haber ekiplerini ve fotoğraf çeken turistleri anlattı. Yemeğimiz geldi, bifteğine kişisel bir garezi varmış gibi saldırdı, ben de kendi tabağıma döndüm. Yemeklerimiz bittikten ve Harry birasını bitirip yenisi için garsonu kollamaya başladıktan sonra içkimi masaya koyup, gözlerinin içine bakıp “Harry” dedim. Gözlerinin gün ışığının dokunduğu sığ sular kadar soğuk bir mavisi vardı. Göz bebeklerinden biri kehribar rengi bir alevle lekelenmiş gibiydi. Gözlerinin içine baktım, ışık saçıyorlardı.

“Robin, bugün bir şey oldu—”

“Hamileyim.”

Ağzımızdan öylece çıkan sözcükler birbirine girdi.

Şoke olmuş, afallamış görünüyordu. Konuşmasını, ağzını açıp herhangi bir şey söylemesini bekledim. Uzunca bir süre öylece bana baktı, kaskatı kesildim.

“Bir şeyler söylemelisin artık.”

Bir kadeh şarap daha doldurdu. Sonra bana bakıp, “İnanamıyorum” dedi.

Bunu söylemesini beklemiyordum. Biraz olsun heyecanlanır, hatta sevinir diye umuyordum. O ise düşünceli bir şekilde başını salladı ve bu yeni haberi sindirdi. Ona bakıp mutlu olmasını, bu haberin onu mutlu edebileceğine dair bir emare göstermesini bekledikçe ve aramızdaki bu sessizlik uzadıkça ağlayacak gibi oluyordum.

Sonra başını kaldırıp, “Tanrım, bir bebek!” dedi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Yanıma geldi ve beni kollarına aldı, çok içten sarılıyordu. Tekrar, “İnanamıyorum” dediğinde başka bir şey anlatıyor gibiydi. Aslında ne kadar şanslı olduğuna inanmadığını söyler gibiydi. Yaşadığımız onca şeyden sonra ikinci bir şansa sahip olmanın, hayatımıza girecek bu küçük canın onu çok şaşırttığını söylüyordu sanki.

Çocuk hakkında konuşmaya başladığımızda içimi yeni bir heyecan kapladı. Nedense, Harry’ye hamile olduğumu söyleyince, bebek kendi zavallı hayal gücümün ürünü olmaktan çıkıp daha gerçek bir hal aldı.

“Kızmadın değil mi, Harry?”

“Kızmak mı? Tabii ki hayır. Sadece... şaşırdım, hepsi bu.”

“Emin misin?”

"Robin, bu harika bir haber. Çok sevindim" dedi ve gülümseyip elimi tuttu. O şekilde bir süre oturduk, sevindiğine inanıyordum. Gerçekten inanıyordum.

"İyi misin peki? İyi hissediyor musun? Bulantın var mı? Herhangi bir rahatsızlığın ya da?"

"Hayır, bir şeyim yok. İyi hissediyorum, harika hissediyorum hatta. Geçen seferki gibi değil hiç."

Başını yukarı aşağı salladı. Gözlerinde bir gerginlik vardı.

"İyi o halde" dedi ve bir süre hamilelikten ve yapmamız gerekenlerden konuştuk. Hangi hastaneye gidecektik, nasıl bir bakım istiyorduk, işyerindekilere ne zaman söyleyecektim, bebek doğunca ne yapacaktık?..

"Evi elden geçirmemiz gerekecek" dedi.

"Biliyorum. Aciliyeti olan şeylere odaklanıp onlardan başlamalıyız."

"Haklısın."

Yalıtım, ısıtma, banyo, su tesisatı ve bir beşiklik yer açacak şekilde yatak odamızı yeniden düzenlemek hakkında konuşmaya başladık.

"Beşik" dedi birasını bitirip başını şaşırmış gibi sallarken. "Bu meseleyi bir daha düşüneceğimi sanmazdım hiç. Çekmeceye koysak olmaz mı çocuğu?"

Boş bardağını elinden alıp, "Sana daha güçlü bir içki getireyim. Şok geçirmiş gibisin" dedim.

"Aynen öyle! Şoktayım. Çıkıp bir sigara içeceğim."

Bara gidip kendime bir soda ona da Jameson söyledim. Paramın üzerini beklerken gözüm kapının önünde duran Harry'ye takıldı. Sigarasından derin nefesler çekip dumanını soğuk gecenin soğuğuna üflüyordu. Sonra yaptıkları ise tuhaftı. Ağzındaki sigarayı alıp kaldırıma attı. Başı yerde, kaldırımdaki izmarite bakar gibi kıpırdamadan

durdu. Sonra gözlerini kapatıp iki elini yüzünü götürdü. Boynu bükük, omuzları düşük, yüzü avuçlarına gömülüydü. Onu böyle görmek tüylerimi ürpertti. Çaresiz görünüyordu.

Soğuktan içeri geldiğinde bir şey söylemedim. Ne hesabı ödeyip toplandığımızda, ne de karlar arasında eve kadar yaptığımız uzun, ihtiyatlı yürüyüş esnasında konuyu açtım. Yatağa geçtik, seviştik. Daha sonra kollarını bana doladığında her şeyin yoluna gireceğini hissettim. Daha önce hiç olmadığım kadar bitkin hissediyordum, çok geçmeden uykuya daldım. Ertesi sabah pencerenin yanındaki koltuğumda elimde soğuyan çay fincanıyla oturana kadar konuyu düşünmedim. Harry'nin o halinin ne anlama geldiğini enikonu düşünmek istemiyordum. Stüdyosundan taşındığı ve sonrasındaki tüm o karışık hislerle boğuştuğu zor bir günün ardından pat diye hamile olduğumu öğrenmesi kolay olmamıştı. Kendimi buna inandırmıştım.

Tecrübelerim bana durumu kurcalamamam gerektiğini öğretmişti. Eşine rastlanmayacak kadar hassas bir adamdı Harry. Kendini gösterdiği zamanlar bu hassasiyeti fark edebiliyordum. Hayatınız bir trajediyle sarsıldığında kendiniz hakkında çok tuhaf şeyler öğrenebiliyorsunuz. Harry bin parçaya dağılırken benim güçlü kalacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

Üst kattan döşeme gıcırıtları geliyordu, uyanmıştı. Oturduğum yerde odada yürüyüşünü, kapıyı gıcırdatarak açışını, sonra da merdivenlerden inişini dinledim.

"Tanrım, berbat görünüyorsun" dedim koridorda göründüğünde. Yüzü yeşile çalmış, uykulu gözleri kan çanağı gibiydi. Her hamlesi akşamdan kalmalığın hassas

dengesini tehdit ediyormuş ve sarp bir kayalıktan aşağı düşmemek için yoğun çaba harcıyormuş gibi dikkatle hareket ediyordu.

"Aspirin" dedi bir düzine sigarayla boğulmuş sesiyle.

"Dur, ben getireyim."

Aspirin paketini bulup büyük bir bardağı eviyede doldurdum. Tabletler çup çup diye suya girdiler. Bardağı kafasına dikmesiyle kalan son enerji kırıntılarını da tüketmiş gibi inledi.

Elimi alnına koyup ateşine baktım. Sonra eğilip vücudunu kendiminkine bastırarak sarıldım, yakınlığını hissetmek istiyordum.

"Akşamdan kalmalığa iyi gelecek bir şey biliyorum" dedim yavaşça. Başımı biraz geri çektim, gülümsememe kendi geniş gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Öyle mi?"

"Aynen öyle" uzanıp yavaşça, tadını çıkara çıkara öptüm onu. Sigara ve alkol yüzünden acı bir tadı vardı ama umurumda değildi. Fena halde arzuluyordum onu.

Daha sonra yatağımızda çıplak ve tükenmiş halde yan yana uzanmış, neşeli bir iç çekiş misali sessiz mutluluğumuzun tadını çıkarırken bir gün önceki telefon konuşması aklıma geldi.

"Harry?" dedim. Parmağıyla saçımın bir telini kıvrıp duruyordu.

"Hmm?"

"Dün telefonda, bir şey olduğunu söyledin."

"Ne söyledim?"

"Hatırlamıyor musun? Dün beni arayıp seninle buluşmamı istediğinde bir şey oldu dedin. Ne olduğundan hiç bahsetmedin."

"Bahsetmedim mi?"

"Hayır."

"Bahsettim sanıyordum."

"Ee?"

"Önemli bir şey değil gerçekten. Aşırı tepki gösterdim."

"Neye?"

Saçımla oynamayı bırakıp parmağıyla gözünü ovuşturdu. Kaşlarını çatmış, alnı kırıışmıştı.

"Çok önceden tanıdığım birini gördüm."

"Kimi?"

"Üniversitede bir üst dönemden bir herif. Jeremy bir şey, tam adını hatırlamıyorum."

"Ee?"

"Çok berduş görünüyordu, dilenci gibi. Eskiden hali vakti yerinde biriydi. Yakası düğmeli gömlekler, fiyakalı ayakkabılar, Ivy League⁵ imajı falan vardı. Dün ise berbat görünüyordu. Saçı uzun ve keçe gibiydi. Sakalı vardı. Nasıl koktuğunu sorma bile. Eminim banyo yüzü görmeyeli aylar olmuştur. Şoke oldum, sarsıldım. Hepsi bu."

"Tanrım, çok kötüymüş. Gidip konuştun mu?"

"Evet. Yani, sayılır. Denedim, ama kendinde değildi. Beni tanımadı ya da tanımazlıktan geldi. Tuhaf bir durumdu. İç karartıcıydı."

Bir süre hiçbir şey söylemedik, anlattıklarını düşünüyorduk.

"Harry?"

"Hadi uyu, bebeğim."

Kolunun ağırlığını kalçamın üzerinde hissettim. Yanı-

5 Sarmaşık Birliği. ABD'nin kuzeydoğusundaki sekiz vakuf üniversitesinin oluşturduğu birlik. Ivy League, akademik mükemmellik, zor öğrenci alma ve elitizm ile bağdaştırılır. (ç.n.)

ma sokuldu, pütürlü çenesi boynumu gıdıklıyordu.

“Çok şanslıyız Harry.”

İyice sokulmuştu, yüz ifadesini göremiyordum.

“Evet” dedi yavaşça, uykuya dalmadan önce. “Öyle-
yiz.”

Beşinci bölüm

Harry

Cozimo'yu ilk gördüğümüzde Tanca limanının dışında yanından geçen bir bisikletli tarafından yere serilmiş halde yatıyordu. Yere öylece uzanmış, hasır şapkası da yanbaşımda duruyordu. Ne yardım çağırıyor ne de durumdan rahatsız olmuşa benziyordu. Boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu; atlattığı badireyi düşünüyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor gibiydi. İyi mi diye kontrol etmek için eğildiğimde bana bakıp "İçki falan da kullanmıyordum halbuki" dedi.

Elimi uzattım, yakaladı, ayağa kaldırdım. Robin de şapkasını uzattı.

"Sağlığınıza" dedi yeleğinin iç cebine uzanırken. Küçük gümüş bir mataradan hızlı bir yudum alıp bir çırpıda "Müteşekkirim" dedi. Kalkıp yoluna devam edecek oldu ama çok geçmeden iskambil kağıdından bir ev gibi dramatik bir şekilde yere yıkıldı. "Belki de" dedi nezaketinden ödün vermeden, "Bana bir taksi, hatta ambulans çağırabilirsiniz." Çok kibardı, her zaman öyleydi.

Onunla beraber hastaneye gitmemize çok şaşırdı. Robin'in fikriydi. Küçük bir hastaneydi, hijyenik de değildi. Robin iyi Fransızca konuşuyordu, hemşireye adamı ne

halde bulduğumuzu anlattı. O esnada Cozimo bir çeşit hezeyan yaşıyor, bir sürü farklı dilde bir şeyler geveliyordu. Hatta bir ara Arapçaya benzer bir dilde şakıyıp durdu.

Robin ve ben hastaneden ayrıldığımızda sakin ve neşeliydi. Ertesi gün görmeye gittiğimizde minnet doluydu, dili de çözülmüştü. Robin yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sordu.

“Bir şey var” dedi.

“Ne istersen” dedi Robin, Cozimo’ya kanı kaynamıştı ya da ona acıyordu. Belki ikisi de geçerliydi.

“Dükkanıma bakar mısınız?”

Dükkan dediği sahafıydı. Robin, tabii ki evet dedi. Her zaman yabancılarla sohbet eder ve her zaman evet derdi. Hayır demeyi bilmezdi. Fazlasıyla cömertti.

Cozimo anahtarlarını ve adresin yazılı olduğu bir kağıt verdi. “Biraz kötü durumda, ama hala ayakta olduğunu bilmek iyi gelecek.”

Taksiye atlayıp dar sokaklar arasında seyretmeye başladık. Araba durdu, şoför eliyle işaret edip, “Bu tarafa yürüyeceksiniz” dedi. Biraz yürüyüp dar bir yolun sonunda hafif yana yatmış eski binaya vardık. İçeri girdik; köhne bir sahafa, Cozimo’nun yaşamına ve o zaman farkında değildik ama sonraki dört yıl yuvamız olacak yere ilk adımımızı atmıştık. Robin’in yüce gönüllülüğüne karşılık olarak Cozimo hastaneden çıktığında bize kalacak bir yer sunmuştu. “Benim için bir zevk. Asıl siz bana iyilik yapmış olursunuz.”

“Kabul edemeyiz” dedi Robin.

“Her gün ziyaretime geldiniz.”

Bir rüya gibi başlayıp kabus gibi sona eren Tanca serüvenimiz böyle başladı. Size orada olan biten her şeyi anlatamam. Yine de nasıl bir yer olduğuna dair bir fikir verebilirim. Tüm detayları tekrar anlatacak olsam aklımı

yitirebilirim. Öte yandan, hatırladığım şeylerin bir başkasının hayatına aitmiş gibi gelmesi de tuhaf geliyor.

Kısaca anlatmam gerekirse, Tanca'ya gelmek istememizin sebebi buranın ışığıydı.

O zamanlar ikimiz de ressamdık. İrlanda'ya döndüğümüz zamana kadar Robin resmi bırakmış değildi. Dillon'ı kaybettikten sonra resim yapmak gelmedi içinden. Resimi Dillon'la bağdaştırmıştı belki de. Tablolarında Dillon'ın katkılarına yer veriyordu, resim sürecine onu da dahil ediyordu. Özgür bir evdi bizimki. Tablolarımız her şeyimiz değildi. Dillon ellerini boyaya daldırıp tuvale sıvamak isterse öyle olsundu. Her zaman böyle değildik. İlk başlarda kendime ait bir alanım olsun isterdim, fakat Dillon'ın varlığının dikkat dağıtıcı olmaktan ziyade kıymetli bir şey olduğunu anladıkça gevşeyip küçük adamın resimlerine istediği gibi karışmasına izin verdim.

Özellikle Costa de la Luz ve Tarifa'da vakit geçirdik. Hem hippie havasından hoşlanıyorduk hem de ucuz yerlerdi. Oralarda geçirdiğimiz zaman Endülüs'ün parlak sahil ışığında resim yapma şansımız oluyordu. Ne var ki bir hafta sonumuzu Tanca'da geçirdikten sonra aradığımız yerin burası olduğunu anladık. Buradaki çokkültürlülük ilgimizi daha çok çekiyordu, daha da önemlisi Tanca ışığında büyümlü bir şeyler vardı.

Hastanede geçirdiği nekahat döneminin dört ya da beşinci günü Cozimo biraz daha anlaşılır bir dilde konuşmaya başladı ve bize kalacak yer teklif etti.

"Evinizdeymiş gibi davranın."

Sonraki birkaç yıl biz de öyle davrandık.

"Dört ayağının üzerine düşmek diye buna derim" dedim Robin'e, fakat Cozimo'nun kazasını hatırlatarak kelimelerimi daha dikkatli seçmem gerektiğini söyledi.

"Birkaç kırk kaburga, bir de dahili rahatsızlığı olabirmiş, ama tam bilemiyorlarmış. Ben mi bileceğim? Tanca tam yaşanacak yer ama hastaneye yattıysan başka. Hastadan çok tıbbi bir denek gibisin ellerinde."

Cozimo'nun bozuk bir İngiliz aksanı vardı. Son derece gülünç konuşuyordu. Sahafa geri dönmüş, biz yerleşene kadar kendi haline terk edilmiş olan dairede, üzerinde bir Fas prensinin doğduğunu bize sır gibi açtığı kanepede dinleniyor, sert bir kokteyl izlenimi veren ilaçlarını kafasına dikiyordu. Çoğu zaman martiniyi tercih ederdi ama sık sık 'vermut' diye haykırdığını da duyardık.

"Vermut nerede? Zeytinler, nerede bu zeytinler?"

Bu gösterişsiz acayip adam çok ilgimizi çekmişti. Alnı açılmaya başlamıştı, fakat saçı arkadan toplayacak kadar uzundu. Terlik ve ipek pantolon giyiyordu. Küçük bir Çinli gibi görünüyordu ama lord gibi konuşuyordu. Dinlenmek için yanımıza dönene kadar geçen bir hafta boyunca her gün hastanede ziyaretine gittik. "Hadi bakalım" dedi "Oturun, bir anlaşma yapacağız."

"Anlaşma mı?" diye sordum kuşkulu bir şekilde.

"İki tarafa da uyacak bir kira anlaşması."

İlk günlerimizde Robin'in Cozimo'ya ne zamandır Tanca'da yaşadığını sorduğunu hatırlıyorum. Cozimo kendine bir martini daha hazırlıyordu, "Buraya geldiğimden beri henüz küçük bir çocuktu, hayatım" dedi, "Tanrı henüz küçük bir çocuktu."

Konuşma tarzı böyleydi. Tiyatraldi. Sahafı vardı ama çok az iş yapıyordu. Başka bir iş için paravan mıydı, yoksa lordumuzun elini oyalayacak bir hobi miydi? "Kim bilir" diye yanıtladı dolaylı sorumu benzer dolaylılıkla. "Açıkaşısı sahafı ne zaman neden açtığımı ben de hatırlamıyorum."

Daire büyüktü, üç odalıydı. Teknik olarak ikinci bir dış kapısı vardı ama kilitli ve sürgülüydü, orada yaşadığımız süre boyunca da açıldığını hiç görmedim. Resim yaptığımız arka odada bir yığın eski daktilo vardı. "Bir ara onları kullanıyordum sanırım" diye anlattı Cozimo. "Şimdiyse biriktiriyorum. Bir ara kullanmış olmalıyım. Onlarla bir kitap yazmış da olabilirim." Sigara ağızlığını Garbo gibi tutuyor, küllerini kaygısızca yere fiskeliyordu.

Tanca. Dünyanın diğer ucu. Bambaşka bir hayat. Özgürdük. Dillon vardı. Her şeyimiz vardı. Evet, geldiğimizde Dillon yoktu. Tanca'daki hayatımıza onsuz atıldık belki ama o günler boyunca Dillon her zaman yanımızdaydı sanki. Gülüyor, haylazlık yapıyor, kafasına göre takılıyordu.

Oradayken çok çalıştık, ama çok da eğlendik. Bir sürü resim yapmamıza rağmen günler daha uzun, tembel, çakırkeyif ve muhteşem geçiyordu; zaman istediğimiz her şeyi yapmaya yetiyordu.

Tanca Manifestosu'nu orada yazdık. Özgür yaşama dair birlikte kaleme aldığımız bir bildiriydi. Mutfak duvarına pankart halinde asmıştık. Mottolar, özdeyişler, cesaret verici sözler, notlar, espriler ve kulağımıza çalınan lafları karalıyorduk:

Resim yap ya da öl.

Erken kalk.

Meditasyon yap.

Tanrım ikili bir hayat sürmem için kudret versin.

Süt lütfen, süt almamız lazım!

Bazen bazı maddelerin üzeri çiziliyor ve mesela "İlk ışıkla çizime başla" zamanla "Sabah saat üç ve altıda biberon, Harry'nin vardiyası!" olarak değişiyordu.

Ya da: "Çocuk bezimiz bitti, sular kesildi."

Öte yandan çoğu zaman o an aklımıza gelen zıpır bir şey yazıyorduk: "Buddha nedir?"

Cevabı ertesi gün soruyu soran ya da diğërimiz tarafından yazılmış olurdu: "Bir buçuk kilo ketendir."⁶

Geriye bakınca, Robin'in oradaki yaşantımıza hiç gerçekten inanmış olduğunu görüyorum. Belki her şeyin gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Belki de öyleydi. Belki böyle bir hayatın mümkün olduğuna inanmıyordu. Annesi de hiç yardımcı olmuyordu tabii. Durmadan arıyordu. Eve çağırıp duruyordu. Vicdanına oynuyordu. "Baban hasta." "Seni özledim." Ya da, "Hamile halinle o ülkenin sıcağına nasıl dayanıyorsun. Çocuk yetiştirecek bir yer değıl orası!" Böyle şeyler işte, canımızdan beziyorduk.

Annesi Tanca'ya bir kez geldi, o da baştan sona felaketti. Nereden başlayacağımı bilmiyorum bile. Kabaca anlatayım: Uçağı rötãr yaptı. Karşılãmaya ben gidecektim. Robin'in Tancalı olmayanların takıldığı bir bar olan The Frog'da birkaç saat çalışması gerekiyordu, karşılãmaya beni gönderdi. Görev bilinciyle uçağı bekledim. Daha da rötãr yaptı. Kahve içmeye gittim. Oradan da içki içmeye başka bir yere. Birbirimizi kaçırdık, buluşamadık. Gece evde karşılaştığımızda benimle konuşmadı. Evimizi beğenmeyip pahalı bir taksi yolculuğı mesafesindeki dört yıldızlı bir otele bir sürü para verdi. Hafta sonunu ağlayarak, Robin'e eve geri dönmesi için isticram ederek geçirdi. İsticram etmek diyorum çünkü annesi isticram kelimesini kullanacak türden bir kadındı. Cozimo'yla iyi anlaşılır

6 Bir "koan"a gönderme yapılmıştır. Koanlar Zen Budizmi öğrencilerine meditasyon yapmaları için ödev verilen ve mantıksal çözümü olmayan problemlerdir. Söz konusu koan: Tozan keten tartıyordu. Bir keşiş ona sordu: "Buddha nedir?" Tozan, "Bu keten bir buçuk kilo gelir" dedi. (ç.n.)

diye düşünüyordum, ama onu da bayağı ve pespaye buldu. Kendi sözleri. Berbat geçen hafta sonunun ardından Robin annesini havaalanına bıraktı. Ben veda bile etmedim.

Robin'le annesinin ziyaretinden hiç konuşmadık, tekrar kendi hayatımıza döndük. Oysa Robin'de bir bocalama halinin olduğunu biliyordum, en azından hissediyordum. Annesinin yaptığı tek şey endişelerini körüklemek oldu. Ailelerimizin bizim için düşlediği orta sınıf hayatını yaşamıyorduk belki ama üniversitedeyken düşlediğimiz hayata sahiptik. Tanca pahalı bir yer değildi, üniversiteden sonraki ilk sergimden orada en az üç yıl yaşamaya yetecek kadar para kazanmıştım. Plan buydu, fakat ilk yılın sonunda Robin hamile olduğunu söyledi.

Benim için hiçbir şey değişmiş değildi. Mutlu olmuştum. Ne var ki İrlanda'ya taşınmamızı önerdiğinde, en hafif tabirle, direndim. "Neden gidecekmisiz ki?" dedim. "Ne uğruna geri dönüyoruz?"

"Aile."

"Senin ailen mi?"

Robin'in anne-babasıyla neden anlaşılamadığımı tam kestiremiyordum. Kızlarını onlardan, İrlanda'dan, sıcak ve konforlu olan her şeyden uzaklaştırdığım için bana kızgınlardı. Sanatçı dediğin uzaklara gidebilmeli, dedim Robin'e. Karşı çıkmadı, ben de uzun uzadıya anlattım. İtiraz etmiyordu, ama bu beni, konuyu kapattığımız zaman bile üzerine konuşmaktan alıkoymuyordu.

Robin'in aklının eve dönmekte olduğundan şüpheleniyordum hep. Oysa ben bir gün döneceğimden bile emin değildim. Dönecek ne vardı ki?

Tanca'nın çocuk yetiştirmeye uygun bir yer olmadığını söylemek burayı tanımadığını gösteriyordu sadece. Dil-

lon'ın Tanca'daki ilk iki yılı gece mamaları, uykusuzluk ve yürümekle; bebek arabasına, kucağıma, omuzuma alarak yürümekle geçti. Onu uyutmak için ne gerekiyorsa yapıyorduk.

Çocuğun varlığı Cozimo'yu şaşkına çevirdiği kadar büyölüyordu da. Sahafa yürüme mesafesinde, hakkında tuhaf bir şekilde ketum davrandığı, geçitli, müstakil bir evde yaşıyordu. Tanıştığımız günden beri neredeyse her gün görüşmemize rağmen bizi evine çok nadiren davet etti. Robin'le bu konuyu konuştuk ama Cozimo'yla hiç. Bize karşı yeterince cömert davranıyordu, Dillon'a düzenli olarak hediyeler getiriyordu, gerçi çocuğa daha önce hiç çocuk görmemiş gibi tuhaf ve eğlenerek bakıyordu ama olsun. "Çok eğlenceli küçük yaratıklar değil mi çocuklar?" dedi bir keresinde Dillon'ın yüzüne duman üflerken. Dillon'a zarar vermek ya da incitmek için yapmadığını biliyordum ama yine de yapıyordu. "Bundan hiç hoşlanmıyor" diyordu alaycı bir şekilde.

"Hayır, hoşlandığını sanmıyorum" dedim onun açık-göz tavrını taklit ederek. Coz'un acayıplıkları saymakla bitmezdi. Nereden geliyordu? Nereden para kazanıyordu? Evi nasıldı? Bizimle neden bu kadar çok zaman geçiriyordu? Soruların sonu yoktu. Onun hakkında teorilerimiz vardı, fakat Cozimo çoğu zaman anlaşılması zor biriydi. O zamanlar en iyi arkadaşımı diyebilirim ama bir yandan da onu neredeyse hiç tanımadığımı hissediyorum. Medyumluğa duyduğu tuhaf ilgisi mesela...

Beni nasıl ikna ettiğini hatırlamıyorum ama bir gece ruh çağırma seansı düzenlemek istediğini söyledi. "Ölülere soracağım sorular var" dedi. İşin aslı, çoğu zaman akli başında değildi ve sanırım ben de kendimi bazen fazla kaptırıyordum. Tanca her çeşit uyuşturucu için bir geçiş

noktasıydı. Bütün şehir uyuşturucuya bulanmıştı, uzak durmak kolay değildi. Kokaini, hapları, haşışı; aradığınız ya da o güne kadar adını duyduğunuz her şeyi bulabileceğiniz partiler düzenlenirdi.

“Robin’in pek ilgi duyacağını sanmıyorum” dedim Coz’a.

“Pekala, o zaman evde olmadığı bir zaman yaparız.”

Robin sıklıkla gece yürüyüşlerine çıkardı. Güvenli olduğunu ya da tasvip ettiğimi söylemiyorum. Etrafı gezer, kafasını boşaltır, çoğu zaman bir internet kafeye ya da telefon görüşmesi yapabileceği bir yere giderdi. Ailesiyle düzenli olarak görüşürdü, düzenli derken her iki günde bir demek istiyorum. Benim böyle bir sorunum yoktu. Hayatta olsalardı bile benimkilerle o kadar sık görüşmezdim herhalde. Neyse, Robin’in bileceği işti. Sonuç olarak bu seansa katılma şansım oluyordu. Zamanında Yeats’in⁷ bu seanslara katıldığını hatırladım ve Cozimo’nun bu uçuk fikrinin işim için bir ilham vereceğini, bir yandan da eğleneceğimizi düşündüm. Evet, meraklıyım. Aynı zamanda kafam da iyiydi.

Şu var ki ilk seansı yaptığımız gün Dillon yemek masasının üzerinde uyuyakalmıştı. Kulağa garip geldiğini biliyorum, fakat evde rahat, özgür bir yaşam sürüyorduk ve bazen sıra dışı şeyler oluyordu. Yemek yediğimiz geniş meşe masanın bir ucu aşağı doğru kıvrılıyordu, Dillon da bazen buradan masaya tırmanırdı. Çoğu zaman masaya bir minder bırakırdım, Dillon da tırmanır masanın üzerinde uyurdu. İlk ruh çağırma seansımızda sanırım iki yaşındaydı. Seansa o gece tanıştığım iki İspanyol kız kardeş, Cozimo’nun ara sıra bize uğrayan Amerikalı arkadaşı

7 William Butler Yeats. İrlandalı şair. (ç.n.)

Garrick ve bir hafta önce arkadaş olduğu Tancalı bir çift katıldı. “Dillon ne olacak?” diye sordu Cozimo. “Yatağına götürebilir misin?”

“Hiç uyandırmak istemiyorum” dedim.

Dillon’ın uykusu çok hafifti. Açık ve net. Hafif uykusunun dış çıkarmalarla, büyüme enerjisiyle; sokağın, seyyar satıcıların, çığırkanların gürültüsüyle; nehrin diğer yakasından gelen müzikle, şehrin artan kalabalığıyla ilgisi yoktu; babasına çekmişti, bu kadar basit, uykusu hafifti. Hayır, bir dakika, babasından da beterdi. Kontrole götürseydik bunun bir rahatsızlık olduğunu söyleyebilirlerdi. Ama gitmedik. Durumu idare ettik. Saatlerce ayakta kalabilirdi. Hatta bütün gece. Tamam, Robin’le ben de bir zamanlar gece kuşuyduk, özellikle üniversite günlerinde, fakat Tanca’da ışığa, gün ışığına duyarlıydık. Olabildiğince faydalanmak istiyorduk ışıktan. Bu yüzden gelmiştik. Tablolarımız ışıkla var oluyordu. Tanca’nın tuhaf ve güzel ışığıyla, ısıltılı ve tozlu geçmişiyile.

Öte yandan, tükenmiştik. Uykusuzluk yüzünden sabah ışığını kaçıyorum diye hasta olmuştum. Uyandığımda ayık kalabilmek için ya da resmetmek istediğim o kızgıntan ışığını yakalamak için gece uyuyabileyim diye ilaçlar almaya başladım. Cozimo’nun bir ilaç dolabı vardı. Hafta boyunca kullanacağı ilaçları kalem kutusunda taşıyordu ve nihayetinde cömert bir adamdı, ihtiyacım olan ya da ihtiyacım olduğunu düşündüğü ilaçları bana veriyordu. İlaç aldığımı Robin’e söylemedim tabii. Ne var ki resim yapmak için, elime fırçayı alabilmek için kendimi verebilmeliydim ve uykusuzluktan tükenmişken bu mümkün olmayacaktı.

Başta uyku ilacı aldım. Gece on bir buçukta aldım ve sabah yediye kadar uyudum. Robin hiçbir şeyden şüph-

lenmedi. Uykumu alabildiğim için seviniyordu. “Keşke ben de öyle uyuyabilsem” dedi. “Dillon neredeyse bütün gece ayaktaıdı.”

Uykusuzluk artmaya, Robin kilo kaybetmeye ve gözlerinin altında morluklar oluşmaya başladığında ona da ilaç kullandırmaktansa ufaklığı çeyrek bir hapla uyutmanın daha iyi olacağını düşündüm. Bu sayede Robin de uykusunu alabilirdi. Mutfakta hapi ezip bir bardak sıcak sütün içine attım. Dillon süte karışan ilacı fark etmedi bile. Böyle bir şeyi asla yapmamalıydım, biliyorum. Dedim ya, şimdi bakınca, sanki bir başkası yapmış gibi. İçimden bir ses, “Kötü fikir, çok kötü bir fikir, yapma” diyordu, fakat diğer Harry; hani şu hareket eden, konuşan, bir şeyler yapan Harry bildiğini okudu ve Dillon ilk kez gece boyunca mışıl mışıl, derin bir uyku çekip sabah gülümseyerek ve ciyaklarak uyandığında, oh dedim, her şey yolundaydı.

Seanslarımızı her ay yapmaya başladık. Cozimo büyük amcasının ruhuyla ve kurtarma şansı varken kurtarmadığı bir çocukluk arkadaşıyla konuşmayı başardı. Dönüp bakınca olupbiten şeyler garip geliyor, fakat o zaman her şey mantıklıydı; ya öyleydi ya da üzerine fazla düşünmüyor, ortama ayak uyduruyordum. Demek istediğim, bu tuhaf seansları neden Cozimo’nun geniş, konforlu evinde yapmıyorduk? Gerçi o ilk gece biraz spontane gelişmişti. Neyse... Cozimo’nun özellikle iletişime geçmek istediğı bir ruh vardı, şaka gelebilir ama o da çocukken sahip olduğı *beagle* cinsi köpeğıydi. Böylece aylık toplanmalarımız da kendine bir isim kazanmıştı: Golden Beagle⁸ Tarikatı. Aptalcaymış, yine de o zaman o gülünç isim dahil yaptığımız

8 Beagle ve Golden Retriever kırması köpek cinsi. (ç.n.)

her şey eğlenceliydi, gece hep beraber eğlenmek için bir bahanemiz oluyordu.

Dillon'a o ezilmiş hapları her gece vermiyordum. O kadar ileri gitmemiştim, ama zamanla haddinden fazla vermeye başlamıştım, şimdi bunun farkındayım. Robin'e bundan bahsedecek cesareti hiç bulamamış olsam da, suçumu kabul ediyorum. Sanırım ilacı Dillon'a ayda bir veriyordum. Cozimo masada uyuyan bir çocuğun, Dillon'ın yani, olmasının seansın başarılı geçmesinde etkili olduğuna inanmaya başlamıştı. Uyku saati geldiğinde ona en sevdiği hikaye kitaplarını okur, -Narnia Günlükleri, Aslan'ı çok severdi- ezilmiş çeyrek uyku ilacıyla beraber sütünü içirir, Golden Beagle Tarikatı toplanmadan meşe masanın üzerinde uyuturdum. Cozimo, Dillon'ı tarikatın fahri üyesi ilan etmiş, onun için tarikatın adının işlendiği özel bir yastık bile yaptırmıştı. O geceler Dillon o yastıkta uyurdu.

Seanslar böyle başladı. Elele tutuşmalar, mırıldanmalar gibi zırvalıklardan ibaretti. Medyumumuz İspanyol kadınlardan biriydi, adı Blanca'ydı sanırım. O mu gönüllü olmuştu yoksa Cozimo'nun kararı mıydı emin değilim ama Blanca rolünü benimsemişti. Cozimo şehirden esen sert rüzgarın söndürdüğü mumları tekrar yakarken Blanca bir şeyler mırıldanıp hımlıyor ve gözlerimizi kapatmamızı söylüyordu. Dışarıdaki gürültü bazen dayanılmaz oluyordu: Ayak sesleri durmak bilmiyor; insanlar yürüyor, konuşuyor, korna sesleri kesilmiyordu. Birden çok acayip bir şey oldu. Seans devam ederken diğer İspanyol kadın titremeye başladı. Kadının adını hatırlamıyorum, ama Cozimo da ona katıldı. "Çemberi bozmayın" dedi Blanca. "Sakın!" Ne var ki çok geçti, herkes masadan kalkmış, tutulmuş bacaklarını esnetiyor ve içkilerini tazeliyordu.

"Bir şeyler hissettim" dedi Cozimo. "Güçlü şeyler."

Blanca çemberi bozmasının hata olduğunu söyledi. Seans bitmişti, kaldığımız yerden içmeye devam ediyorduk. Cozimo'nun harika bir plak koleksiyonu vardı. Bir de gramofona dönüştürülmüş eski, muhteşem bir plak çaları... Her seans sonrasında plak çalarının yanında eski klasik ve caz plaklarının üzerine eğilmiş halde bulurduk onu. Yaşadığı deneyimden çok etkilendiğini söyledi, bir yandan kadehlerimize şarap dolduruyordu. Bense plak çaların yanında diz çöküp plağı değiştirdim.

Cozimo şöyle bir baktı. Ev Robin'le benimdi artık belki ama konu plakları olduğu zaman sahiplenici davranıyordu. Beni kuşkuyla süzüp ne seçeceğim konusunda dikkatli olmam konusunda uyardı. Sonra biraz daha müzik dinledik, dans ettik, sohbet ettik. O gecedен aklımda kalan şarkı *Turn Out The Stars'* dı. Yavaş ritmine, teskin edici temposuna kapılıp gözlerimi yavaşça kapattığımı hatırlıyorum. Şarkıyı hatırlamamın bir sebebi daha var: Dillon'ı dairede son gördüğümde de bu şarkı çalıyordu.

Dillon yatak odasına götürdüğü işlemeli yastığa başını gömmüş uyuyordu. Orada koyu renk uzun kirpikleriyle, gözlerini kapatmış uzanırken ne kadar da hareketsiz görünüyordu. Parmaklarını kıvrımış, kollarını başının üzerine atmış uyurken ne kadar da savunmasız görünüyordu. Ona olan sevgim her geçen gün artıyordu.

Sonrası benim Cozimo'nun evine aptalca fırlayışım ve deprem. Müzik sürekli kafamda yankılanıyordu; 'cazın ağır senkoplari panik duygumu, alevleri, gaz tıslamalarını, tozu dumanı ve sallanan binaları daireme doğru çılgınca koşuşuma işliyordu.

Olayın olduğu gece Robin mesaiye kalmıştı. Kaderin cilvesine bakın ki Robin o hafta, hatta o ay fikrini deşış-

tirmiş, kuşkularından ve endişelerinden o uğursuz gece öncesindeki haftalarda kurtulmuştu. Sonsuza kadar olmasa da -plan bu değildi zaten- Tanca Manifestosu diye adlandırdığım sergiyi tamamlayana dek Tanca'da kalma konusunda kararlıydı. Doğum günüydü. İş molasında telefonda kısaca konuştuk. Havadan sudan bahsettik; o gece yaşayacağımız büyük dramdan, hayatımızın merkezine oturacak dramdan bihaberdik. Daha sonra bara geçmiş, bazıları belki de havadaki tuhaf durgunluktan, o gece sokakta asılı gibi duran gergin atmosferden dem vuracak olan müşterilere servis yapmış olmalıydı. Sonra da sarsıntıları hissetmiş, kargaşanın ortasında kalmış; git-tikçe büyüyen endişeli kalabalığı, yerinden oynayan binaları, dumanı ve yükselen alevleri görmüş olmalıydı. Bardan ayrılmış, mahallemizin sokaklarını koşarak geçmiş; eczaneyi, deri dükkanını, Plutard'ın şaraphanesini geçip yokuşun sonundaki fırına vardığında beni görmüştü sanırım.

Sanırım diyorum çünkü dürüst olmak gerekirse o gece olanları net hatırlayamıyorum. Geceye dair bir sürü boşluk var hafızamda. Şok, öfke, panik, korku, yas, kuşku bir olup aklımı uyuşturmuş, gecenin son anlarına dair tüm hatırladıklarım sönen yıldızlar gibi kaybolmuştu.

Hatırladığım bir şey varsa o da Robin'in sakın ve pürüzsüz sesiyle, "Dillon nerede? Harry, nerede o? Dillon nerede? Oğlumuz nerede?" diye sorması.

Bu kadar. Gece nasıl mı bitti? Emin değilim, açıkçası bilmiyorum.

Şu kadarını söyleyebilirim: Aynı rüyayı tekrar tekrar görüyorum. Dillon'a gözlerini kapatmasını söylüyorum. Uyumuyor. Uyumaya çalışıyorum. Sıcacık bedeni hemen yanbaşımdaydı, küçük yatağında uzanıyoruz. Tanca'dayız.

Kolunu boynuma atmış. Yastığından çıkmış bir tüy saçına karışmış. Yatağın yanındaki masa lambasını açıyorum. Gözlerini kapat diyorum ve gecenin donuk karanlığında gözlerini kapattığını ve nihayet uykuya daldığını görüyorum.

Sonra uyanıyorum.

Altıncı bölüm

Robin

Bir hafta sonra en eski arkadaşım Liz'in mutfağında oturmuş; yan odada birbirini çığlık çığlığa, ölümüne hırpalamaya çalışan altı yaşında iki çocuğu ayırışını dinliyordum. Ayağımın dibinde ise salyaları mama önlüğüne geniş bir kolye yapmış dört aylık Charlotte kendi kendine bir şeyler mırıldanıp parmaklarını emiyordu. Annesinin erkek kardeşine ettiği feryatlar eşliğinde çayımı yaparken beni tuhaf tuhaf süzüyordu.

"Tanrı aşkına, Isaac! Bir daha sizi ayırmak için buraya gelmem gerekirse ışın kılıçlarını çöpte bil! Anladın mı?"

Liz canından bezmiş halde mutfağa geldiğinde arka odadan memnuniyetsiz mırıltılar yükseliyordu.

Masaya yanaşıp kendini karşımdaki sandalyeye atarken dramatik bir şekilde "Tanrı yardımcım olsun" dedi. "Ne akla hizmet o ışın kılıçlarımı aldım bilmiyorum."

"Uykusuzluk insana olmadık şeyler yaptırabiliyor."

"Güya oyun oynayacaklar, ortalığı arenaya çevirmişler."

Cümlesini yeni bitirmişti ki yan odadaki sükûnet bozulmuş, küçük Jedi'lar kapışmalarına kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Liz bu kez kılım bile kıpırdatmadı.

"Bırakayım gebertsinler birbirlerini" dedi, pes etmişti. "Masaya bir tabak eksik koyarız."

"Erkek çocuklar" dedim anlayışla, ona da bir fincan çay koydum.

"Bütün oyunları birbirlerini öldürmek üzerine. En azından benimkilerin öyle."

Liz'le birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Beraber okuduk. Onun gotik bir kız, benimse bohem bir kitap kurdu olduğum ilk gençlik yıllarında başlayıp; benim sanat çalıştığım, onun tarih okuduğu üniversite yılları boyunca da sürdü arkadaşlığımız. Ben hayatımı Tanca'da sürdürürken o Andrew'la evlenmiş, Mount Merrion'da büyük bir ev almış; art arda iki erkek çocuğun ardından koca gözleriyle erkek kardeşlerinin kavga kıyametinden bihaber agulayıp gülümseyen tumbul Charlotte'u doğurmuştu.

"Bisküvi ister misin?". diye sordum, Liz'e açık Rich Tea paketini uzatırken.

"Boşver onu. Buzdolabının üstünde Toblerone var."

Islık çalarak büyük boy pakete uzandım.

"Amma da büyükmüş. Küçük bir çocuğu bununla döve döve öldürebilirsin."

"Aklıma karpuz kabuğu düşürme!" deyip güldü Liz, "Andrew barış çubuğu niyetine verdi bunu" dedi.

"Barış çubuğu mu?"

"Salı akşamı birbirimize girdik. Beni bir kadeh şarap eşliğinde Grey's Anatomy izlemeyi onunla seks yapmaya yeğlemekle suçladı."

"Haklı mı peki?"

"Haklı tabii, ama itiraf edecek değilim. Ayrıca mesele de bu değil."

"Nedir mesele?"

“Daha sekizine basmamış dört çocuk annesiyim! İkisinin hiperaktivite bozukluğu, Aspergers ya da öyle bir şeyi olduğundan ciddi ciddi şüpheleniyorum. Bir diğeri her gece iki kez uyanıp mama istiyor. Ne bekliyor ki benden, bütün gün kucağına atladığım anı düşlememi mi? Çok bekler. Tek isteğim biraz uyumak.”

“Ya da biraz çikolata” dedim çikolatadan bir parça daha kopararak.

“Acınacak haldeyim” dedi. “Eskiden eve Chanel’le gelirdi. Şimdi dandik Toblerone’a kaldım.”

“En azından eli boş gelmiyor.”

“Haklısın. Harry *nasıl* peki?”

Sorusundaki kancayı fark edip görmezden geldim.

“İyi.”

Şehir merkezindeki stüdyosundan ayrılıp garaja yerleştiğini anlattım, kayıtsız bir ifadeyle dinledi. Kocamla en iyi arkadaşım birbirlerini hiç sevmezdi. Liz her zaman üzerime titrerdi, kime ilgi göstersem şüpheli yaklaşırdı. “Erkekler konusunda çok kötü bir zevkin var, berbat kararlar veriyorsun” demişti bir keresinde, korumacı tavrını açıklamaya çalışıyordu. Harry ihtiyatlı bir merak uyandırıyordu onda. Tabii Tanca meselesine kadar, ki oraya gittiğim için delirdiğimi düşünüyordu. Harry’nin bencil bir herif olduğunu, sırf onun sanat aşkı için beni kahrolası bir bok çukuruna sürüklemesine izin verdiğim için safın teki olduğumu söylediği; benimse onu banliyöde büyük bir ev ve orta sınıf züppeliği için hayallerinden vazgeçmekle suçladığım hararetli telefon konuşması hala aklımda. Birkaç ay birbirimizle konuşmadık. Yine de Dillon’dan sonra gerçekten konuşabildiğim birkaç kişiden biri Liz’di. Geçen yıllar içinde mutfağında oturup şarap içerken Dillon’ı hatırlayıp ağladığım, ona en derin yaramı açtığım çok gece oldu. Ve evet, Harry hakkında söy-

lememem gereken şeyler de söyledim. Ama konuşabileceğim kimse yoktu. Bu mutfakta Harry hakkında, endişelerim hakkında, beni bazen nasıl ürküttüğü hakkında söylediğim onca şeyi düşününce öyle büyük bir pişmanlık duyuyordum ki kendimi fiziksel olarak güçsüz hissediyordum.

"Yavaşla bakalım" dedi Liz, Toblerone'u elimden alırken. "Öyle yumuldun ki gören hamile sanacak."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıttım ve Liz'e baktım. Onun da bana baktıkça gözleri büyüdü.

"Hamile misin? Gerçekten hamilesin! İnanamıyorum."

"Tanrım. O kadar belli mi?"

"Tecrübeli biri için öyle. Kaç aylıksın?"

"Beş dakikalık falan. Liz kimseye söyleme. Anneme bile söylemedim daha."

"Merak etme. Ser verir sır vermem."

Yorgunluktan süzölmüş gözleri birden hayat doldu ve masaya iyice eğilip fısıltıyla gizli bir sohbete çekti beni.

"Her şeyi anlat bana. Detayları istiyorum."

"Anlatacak bir şey yok."

"Hadi oradan! Planlı mıydı kazara mı oldu?"

"Kazara."

"Eyvah! Eminim Harry kızmıştır."

"Pek sayılmaz. Aslına bakarsan mutlu görünüyordu. Bayağı sevindi hatta."

"Gerçekten mi?" dedi bir kaşı havada. Delici bakışları karşısında küçüldüğümü hissediyordum.

"Tamam, itiraf ediyorum, şaşırdı."

"İyi anlamda mı?"

"Evet, iyi anlamda."

"Ne söyledi peki duyunca?"

Harry'nin ifadesiz yüzü ve 'inanamıyorum' derkenki ses tonu geldi aklıma.

"Kötü bir gün geçirmişti ve ansızın bu haberi duyunca şaşırdı. Bir süre hiçbir şey söylemedi."

"Konuşabildiğinde ne dedi peki?" diye üsteledi huysuz bir şekilde.

"Çok sevindi. O günden beri de bebek ve hamilelik konusunda çok heyecanlı. Durmadan bir şeyler anlatıyor, benim için bir şeyler yapıyor."

"İyi o halde. Yapmalı da."

"Lütfen Liz" dedim yine, bu tavrı beni yormuştu. "Böyle yapma, olur mu? Harry çok değişti. Ne düşünürsen düşün, bu bebek hayatımıza yeni bir soluk getirecek. Nedenini bilmiyorum ama böyle bir şeyin olmasını uzun bir süredir bekliyordum."

"Sadece elindekilerin kıymetini bilmesini istiyorum" dedi, biraz daha yumuşamıştı. "Tekrar o sanatçı bencilliğine çekilip 'vay başıma gelenler' falan demesini istemiyorum. Özellikle olan bitenden sonra."

"Öyle olmayacak" dedim net bir tavırla. "Öyle olmayacağını biliyorum."

Gözleri bir an endişeyle parladı, sonra tekrar yumuşadı.

"Güzel" derken elini uzatıp elimin üzerine koydu. "Senin adına çok sevindim Rob. Gerçekten çok sevindim."

"Teşekkürler Liz. Ben de."

Üzerimdeki bakışlarını ve geçmeyen endişesini hissedebiliyordum. Harry hakkında, bebek konusundaki heyecanı ve mutluluğu hakkında söylediklerim yüzünden de biraz pişmanlık duyuyordum.

"Bu çocuğu da doğurmak için çöle koşmayacaksın, değil mi?"

"Hayır!" dedim gülerek, o da sırıtıyordu. "Hayır, bu sefer değil."

Eve döndüm, garajdan Harry'nin çıkardığı sesler geliyordu, çalışıyordu. Eve dönerken sırrımızı Liz'le paylaştığımı söylememe kararı aldım. Bir şekilde canını sıkaçağını biliyordum, siniri bozulacaktı. Ayrıca durumu sindirmesi için onun da biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu seziyordum ve bu zamanı ona tanımaya dünden razıydim.

Kapıyı kapatıp çantamı tırabzanın babasına astım. Aşağı inip garaj kapısını açtım. Kapıyı tıklamamış, önceden seslenmemiştim; içeri girdiğimde irkilerek başını kaldırdı, çalışmasını bölmüşüm sanırım.

"Selam" dedim, yaklaşıp yavaşça öptüm onu. "Ne yapıyorsun?"

"Yerleşiyorum" dedi. Çizimleri, boyları, fırçaları, boya bıçakları, tuvaleri ve çizim defterlerinin olduğu kutu ve kasaları hemen arkasında yerde duruyordu. Bir başka köşede, satılmayan tabloları yığılıydı. Tabloların altına bir kilim sermişti; bu soğuk, kasvetli yerdeki küçük zarif bir dokunuştı o kilim.

"Berbat bir ışığı var burasının" dedi ve uzanıp tavadan sarkan kablounun ucundaki çıplak ampule fiske attı. Bir toz bulutu çıkararak sallandı ampul.

"Spencer'ın bodrumu için de aynı şeyi söylüyordun, ama çaresine baktın, değil mi?"

"Buz gibi burası."

"Ofisten elektrikli sobayı alıp ısınabilirsin. Mutfaktaki katalitik sobayı al ya da."

Çıkardığı sesle anlaştığımızı mı yoksa hoşnutsuzluğunu mu dile getiriyordu emin olamadım. Aksi, huysuz ve dalgın görünüyordu, yirte de iyimserliğimi kaybetmemeye kararlıydim.

"Düşündüm de..." dedim, gülümseyerek masaya yas-

lanıp ona döndüm, “Bebeği Holles Sokağı’nda doğurayım diyorum, bebekle de Dr. O’Rourke ve hastanedeki uzmanlardan biri ilgilenir.”

“Harika. Her şeyi düşünmüşsün” dedi yüzüme bakmadan. Bakışlarını karşıdaki duvara dikmişti. “Sanırım şuraya birkaç raf koyacağım. Kalabalık kalkmış olur. Şunları da atmam gerek.”

Dönüp yıllar boyunca birikip garajda canlı bir organizma gibi yerini alan ıvır zıvırı gösterdi.

“Büyük bir çöp bidonu alalım” dedim. “Toptan bir temizlik yaparız. Geç bile kaldık.”

Eşyaları oradan oraya taşımaya, torbaları kapıya doğru çekmeye başladı. Alet çantası yere düştü, içindekiler beton zemine saçıldı.

“Yarın hastaneye kaydımı yaptırmam gerekiyor. Gelmek ister misin?”

“Gelmeme gerek var mı?”

“Yok, ama—”

“Sadece form dolduracaksın, değil mi?”

“Sanırım. Başka bir şey yaptırmak için henüz erken.”

“Form doldurmak için bana ihtiyacın yok.”

Dikkatle baktım ona.

“Sağlık taraması, genel kontrol falan olduğunda gelirim.”

Gayet mantıklıydı. Sesindeki saldırganlık sadece hayal ürünümdü belki.

Üzerinde durmadım.

“Yardım ister misin?”

“Nasıl yani? Hamile karıma mobilya mı taşıttıracağım?” dedi sırtarak. “O kadar düşüncesiz miyim?”

“Pekala” dedim. “Gidip kahve yapıyorum.”

Aramızdaki bu soğukluğun sebebi Harry'nin stüdyosunu boşaltmasıydı. Çevresi ve özellikle çalıştığı yer konusunda çok duyarlıydı. Taşınma konusunda çok tepkili olacağını sanıyordum. Durumu içtenlikle kabullenmemesine bozuluyordum, ama tartışmaya değmezdi.

Demliği suyla doldurup filtreye kahve koyarken bu halinin daha ne kadar süreceğini düşündüm. Huysuzluğu bazen günler sürüyordu. Tam kahveyi kaynaması için ocağa koyduğumda mutfağa girdi. Elleri cebinde kapının girişinde durdu, uykulu görünüyordu. Dağınık saçları ve parkede gezdirdiği gözleriyle, suçunu itiraf edip affedilmeyi bekleyen bir çocuk gibi görünüyordu yine. İkimizi bir arada tutan bağın beni yine ona çektiğini hissettim.

"Bebeğimiz olacağı için çok mutluyum Robin" diye sessizce söze girdi. "Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum tabii."

"Düşündüm de..." diye devam etti, "Artık ben evde çalıştığıma göre ve senin de iş günlerin azalmışken evde daha çok vakit geçireceğin için bazı kurallar koymalıyız."

"Kurallar mı?" dedim, şaşırmıştım.

"Evet."

O an anladım ki uykusuzluk sandığım şey başka bir şeymiş. Kurnaz, sinsi bir hali vardı.

"Kendi alanıma ihtiyacım var Robin. Çalışmak için mahremiyete ihtiyacım var. Her sıkıldığında ya da yalnız hissettiğinde sohbet etmek için öylece içeri giremezsin."

Tepemin yavaş yavaş attığını hissediyordum.

"Ne yapmam gerek peki?" Sakin ve ölçülü kalmaya çalışıyordum. "Girmeden önce kapıyı mı vurayım? Kahve için randevu mu alayım? Kendi evimde parmak uçlarımda mı yürüyeyim?"

"Hadi ama Robin, böyle yapma."

"Bir şey yaptığım yok. Tuhaf davranan sensin."

"Bak, tek istediğim çalışma alanımı şehirdeki stüdyom gibi görmek."

"Kutsal bir yer gibi mi yani?"

"Saçmalama, kutsal bir yer gibi değil!" diye sinirlenip çıkıştı birden. "Canın kahve içmek istediğinde oraya gelmiyordun, değil mi? Ya da sohbet etmek için çıkıp gelmiyordun."

"Hiç izin vermiyordun ki."

Gözlerimin içine baktı. "Neden böyle yapıyorsun? Niye böyle şeyler söylüyorsun? *Sana hiç izin vermiyordum.* Kontrol manyağıymışım gibi davranıyorsun."

Kahve cezvesi tıslayıp taşmaya başladı, dönüp ateşten aldım ve fincanları sinirle tezgahın üzerine koydum.

"Bunu büyütmene gerek yok Robin" dedi.

Sözlerindeki itham buz gibi bir hava estirdi. İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim, ona her zaman merak edip hiç sormadığım bir soru sordum.

"Niye bana hiç stüdyonun anahtarını vermedin?"

"Ne?" Ürkmüş, şaşırılmıştı.

"Anahtar diyorum. Hiç vermedin."

"Niye bir anahtara ihtiyacın—"

"Diane'in vardı."

Adı bir tehdit gibi asılı kaldı aramızda. Diane'in adını anmak ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Eros yayı biçimindeki üst dudağının sivri uçlarından, ayakkabılarının ince topuklarına kadar Diane'in her şeyi bana batıyordu. Onunla bir arada bulunmaktan hoşlanmıyordum. Bana kendimi değersiz hissettiriyordu. Benimle lütfeder gibi konuşuyordu. Ne zaman beraber olsak kusurlarım gözümde büyüyordu. Sanatımın değersiz, risksiz, yavan olduğunu hissediyordum. Sıkıcı ve sınırlı olduğunu. Eski tuvallerimin

tozunu alıp ona gösterecek olsam ya dudak bükerek ya da katıla katıla gülerdi. Kocama bakışından hoşlanmıyordum. Mutfakta adının anılmasına sinir oluyordum.

“O durum farklı” dedi yavaşça, yanımdan geçip kendine kahve koydu.

“Nesi farklı?”

Sesini yükseltti sakince, bir çocuğa konuşur gibi: “Ben orada olmadığımında tablolarıma ulaşabilmesi gerekiyor.”

“Bu evin anahtarını da verecek misin yani?”

Dik dik baktı, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Yorgun, uykulu ve biraz usanmış görünüyordu. Garajdaki eşyalarının arasında güç tazelemek için sakladığı bir şişesi var mıydı acaba?

“Bu kadar aptal olma” dedi boğuk bir sesle.

Çok sık tartışmayız. Yüzleşmekten nefret ederim, bir bakıma Harry de öyle. Tartıştıktan sonra vicdan azabından kahrolur. Vicdan azabının onu nasıl tükettiğini, söylediği şeylerin pişmanlığı altında nasıl ezildiğini biliyorum. Samimi, sevgi dolu, anlaşılması zor biridir. Çocuk gibi içten ve hassas olduğu zamanlar olur. Yalnızlığına düşkün olmasına rağmen insanlarla olmayı sever, eğlenceli ve alaycıdır. Ne var ki, köşeye sıkıştırıldığında gazez süngüleriyle nizami bir sınır çizer çevresine. Bu parıltılı gazez süngüleri cam kırıkları gibi keser, doğrar etinizi. Bu süngülerden kaçmak için ne gerekiyorsa yaparım.

Oysa o gün mutfakta tepem attı. Sebebi ne Diane, ne stüdyo, ne de stüdyosundan ayrılmak zorunda olduğu için ergen gibi surat asmasıydı. Mesele hamileliğim konusunda gösterdiği ikircikli tavidir. Hatta inkar etse de durumuma kasıtlı olarak ilgisiz davranmasıydı.

Dillon'ı beklediğimiz dönemde her şeyi bilmek isterdi. O zamanlar Cozimo'nun evinde bulduğum hamilelik kitabını elinden düşürmüyordu. Sorularının ardı arkası yoktu, hissettiğim her değişikliği detaylarıyla bilmek istiyordu. Günlük tutmam için teşvik etmişti, hamilelik sürecimi yazıya dökecektim, böylece anılarımız silikleştikten çok sonra bile yaşadıklarımızı hatırlamanın bir yolu olacaktı. İlk zamanlar gelecek nesiller için bile planlar yapıyordu. Karnımda büyüyen çocukla bağ kurmayı o kadar çok istiyordu ki içim parçalanıyordu. Neredeyse boğulacak gibi oluyordum.

Şimdi ise ne benimle ne de hamileliğimle bağ kurabiliyordu. Kendi düşüncelerine dalmış, benimle paylaşamadığı bir şey aklını başından almıştı. Canımı en çok sıkan, içimi sürekli kemiren şeyse Harry'nin neye ya da kime bu kadar kafa yorduğuydu.

O hafta pek fazla iş olmadığı bir zaman ofisten sessizce ayrılıp Parliament Sokağı'ndan Dame Sokağı'na yürüdüm. Gece boyunca yağan kar şehri bir battaniye gibi örtmüştü. Şehir terk edilmişti sanki. Yoldaki tek tük araç ağır ağır ilerliyor, insanlar kaldırımındaki kar, çamur arasında adımlarını dikkatle atıyordu.

Trinity Üniversitesi'ne ulaşmam yarım saat sürdü. Kaygan kesme taşlı yollardan, kriket sahalarının arasından geçip Lincoln Geçidi'ne ulaşmak da bir on beş dakikamı aldı. Hiç aklımda yokken kendimi Fenian Sokağı'ndan, Harry'nin yeni boşalttığı stüdyonun önünden geçerken buldum. Stüdyo hastanenin bulunduğu Holles Sokağı'nın hemen köşesindeydi. Önünden geçerken içeriyi göstermeyen, kapalı pencerelere baktım. Spencer'ı kafayı bulmuş halde dışarıyı izlerken görürüm belki dedim. Yoktu, boş

pencerelerde gökyüzünün donuk ışığının yansıması vardı sadece. Aklıma Harry geldi. Tartışmamıza bir son vermiş-tik, ama hala çözülmemiş bir şeyler vardı.

Hastaneye vardım ve kemerli bir yolun arkasındaki bi-naya yönlendirildim. Genel sağlık kontrolümün yapılaca-ğı klinikti burası. İlk bakışta, bebek doğurmak gibi ciddi bir iş için fazla derme çatma ve eğreti bir yapı gibi görünüyordu. İçeride, saçını at kuyruğu yapmış sinirli bir kadın bilgilerimi alıp benim için bir dosya oluşturmaya koyuldu. Önüne yığıldığı farklı renkteki bir tomar kağıdı hızla karış-tırıp içinden seçtiklerini, bu işi daha önce binlerce kez ya-pan birinin sıkın ve bezgin tavrıyla etiketleyişini hayret içinde izledim. Derken dosya mı ve randevu kartımı verip beklememi söyledi. Birkaç dakika sonra enerjik ve güleç bir kadının, hakkımda daha detaylı bilgi alıp kaydımı ya-pacağı küçük bir odaya götürüldüm.

“İlk bebek mi?” diye sordu güler yüzle.

“İkinci.”

“Neler olacağını biliyorsun o zaman.”

“Sanırım.”

“Erkek mi, kız mı?”

Bir anlığına afalladım. Başını kaldırıp, “İlk çocuğun” dedi, “Erkek mi, kız mı?”

“Erkek.”

“Hm. Kaç yaşında?”

Yutkundum. Onca zaman geçmesine rağmen bu tip sorulara hazırlıklı değildim. Ağzım kurumuş, dilim da-mağıma yapışmıştı. Dillon’ı düşündüm, onu kaybetme-den önceki son günlerimizi hatırladım. Ensesinde kıvrılan dağınık saçlarını; kollarının, bacaklarının tombulluğunu; minik, yumuşacık ellerinin boğumlarında oluşan gamze-leri... Onu böyle düşünüyor, böyle hatırlıyordum. Çocuk-

luğun kehribarında sonsuza dek kısılı kalmış bir çocuk olarak.

“Üç” dedim.

İçten bir şekilde gülümsedi ve bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi.

“Eminim bir kardeşi olacağını öğrendiğinde çok sevinecektir.”

“Evet” dedim halsiz bir şekilde.

“Pekala. *Ortak Bakım*’ı tercih ettiniz. Bu formu doldurup İş Sağlığı ve Güvenliği İdaresi’ne⁹ göndermeniz gerekiyor.”

Sonrasını hatırlamıyorum. Dillon hakkında yalan söylediğim için sıkıntı duyuyordum. Yalan da sayılmazdı söylediklerim, bazı gerçekleri saklamıştım sadece. Peki neden saklamıştım? Yüzündeki ışıltıyı kaybedip bana keder ve acıma dolu duygularla baktığını görmeye katlanamazdım. Sonra da tüm görüşme boyunca söylediğim yalanın daha sonra yapacağım ziyaretlerde sonuçları olduğundan endişe etmeye başladım. Buraya gelip bu sevecen kadına rastlayacağımı; boş boş bizi izleyen, sözlerimize kulak kabartan, çocuk bekleyen kadınlar ve eşleriyle dolu bir koridorda, hamileliğimle ve oğlumun henüz haberi olup olmadığıyla ilgili sorular soracağını düşünmeye başladım. O zaman Dillon’ın ölmüş olduğunu anlatmak zorunda kalacaktım. Çocuk bekleyen onca kadının önünde ölü bir çocuktan bahsetmenin düşüncesi bile korkunç geliyordu.

“—bunların hepsi ilk randevuda olacak. Tarihi randevu kartına yazayım da unutmayın sonra.”

9 Health and Security Executive. İngiltere’de iş yerlerinde sağlık ve güvenliğe dair düzenleme yapan kamu kuruluşu. (ç.n.)

Kartı ona uzattım. Boş bir kareyi düzgün el yazısıyla doldururken hala Dillon konusunu açıklığa kavuşturmak için bir şeyler söylesem mi diye düşünüyordum.

"Randevunuz için geldiğinizde şuradaki merdivenlerden yukarı çıkın, hemşire sizinle ilgilenecektir."

"Peki. Teşekkürler."

Onu neşeli haliyle başbaşa bırakıp çıktım, hala kararsızlık ve pişmanlıkla dudaklarımı ısıırıyordum ki birinin bana seslendiğini duydum.

"Robin? Sen misin?"

Yusyuvarlak karnıyla Noel pudingi gibi görünen mavi elbiseli bir kadın kararsız, ürkek bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşıyordu. Kestane rengi saçını bir omzunun üzerine atmıştı. Yüzü çil kaplıydı. Tanıdığım bir yüzdü, ama çıkaramıyordum.

"Ben Tanya" dedi. "Galeriden. Birkaç yıl önce kocanın sergisinde tanışmıştık."

"Tanya. Evet, tabii ya. Özür dilerim."

"Sorun değil!" dedi gülerek. "Hamilelik insanın aklını karıştırabiliyor."

"Sanırım öyle. Doğum ne zaman?"

"Mart. Senin?"

"Yaza. Kayıt yaptırmaya geldim."

"Ya" dedi.

Kısa bir süre bir şey söylemedik. İkimiz de kendimizce durumun acayıplığını sindiriyorduk. Hamilelik için kayıt yaptırmaya gittiğinizde tanıdığınız biriyle karşılaşmak pek de istediğiniz bir şey değildir. Hamileliğinizi henüz biriyle paylaşmaya hazır değilsinizdir ama doğum öncesi kliniğinde bir kez yakalandıktan sonra inkar da edemezsiniz. Birinin çantasını karıştırırken yakalanmış gibi kötü ve mahcup hissediyordum.

Sessizliğimiz sarı kıvrıkcık saçları düzgünce tıraş edilmiş uzun bir adamın gelmesiyle bozuldu. Tanya'nın kocasıymış.

"Beklettim. Park yeri bulamadım" dedi aceleyle, Tanya ikimizi tanıştırdığında elimi sıktı.

"Kocam, Jeremy."

"Müstakbel baba" dedim.

"Evet."

Hala elimi tutuyordu, beni bir yerden hatırlamaya çalışıyor gibi gözlerini kısmıştı.

"Daha önce tanışmış mıydık?"

"İl, sanmıyorum—"

"NCAD'densin.¹⁰"

"Evet. Evet orada okudum" dedim, şaşırmıştım.

"Jeremy gördüğü yüzleri asla unutmaz. Değil mi, tatlım?"

"Asla. Bir üst dönemdeydim. Çıktığın adamla bilardo oynardım, Harry Lonergan'la."

"Robin ve Harry evliler şimdi" diye konuyu açıklığa kavuşturdu Tanya.

"Vay be, harika. Bravo size. Dünya küçük gerçekten. Harry nasıl bu arada? Çok iyi adamdır. Yıllardır görmüyorum."

"İyi. Bildiğin Harry işte. Pardon, adın ne demiştin?"

"Jeremy. Jeremy Canavan."

Kim olduğunu anladım. Adını söyler söylemez anladım. Harry'nin söylediklerini hatırlarken başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Üniversitede bir üst dönemden bir herif. Jeremy bir şey, tam adını hatırlamıyorum. Eskiden hali vakti yerin-

10 National College of Art and Design. Ulusal Sanat ve Tasarım Okulu. (ç.n.)

de biriydi. Yakası düğmeli gömlekler, fiyakalı ayakkabılar, Ivy League imajı falan... Dün ise berbat görünüyordu. Saçı uzun ve keçe gibiydi. Sakalı vardı. Nasıl koktuğunu sorma bile. Eminim banyo yüzü görmeyeli aylar olmuştur.

Jeremy'ye baktım. Yüzü tıraşlıydı, yakın zamanda bronzlaşmış olduğu belli oluyordu. Lacivert ve pahalı bir takım giyyordu, gömleğinin yakası düzgün biçimde kolalanmış, triko kravatı dişli bir kravat iğnesiyle sıkıca tutturulmuştu. Ayakkabıları öyle iyi boyanmıştı ki resmen parlıyorlardı. Adam tepeden tırnağa bakımlıydı.

Birbirimize veda ettik. Karların arasında dikkatle yolunu bulmaya çalışırken Harry'yi, anlattıklarını ve neden yalan söylediğini düşündüm. O gün yürüyüşte gördüğü Jeremy değilse, kimdi ve neden benden saklamıştı?

Belki de yanılmıştı. Herhangi birini görüp Jeremy'ye benzetmiş olması mümkündü. Düşünürken bile doğru olmadığını biliyordum. Bana yalan söylemişti. O gün ne halde olduğunu hatırlıyorum; telaşlıydı, kafası başka yerdeydi. Ofise giden uzun yolu yavaş yavaş yürürken bunları düşünüp durdum, alnımdaki endişe çizgilerine bir yenisi daha eklendi.

Yedinci bölüm

Harry

Uyandığımda radyoda *Fairytale of New York* çalıyordu. Eli kulağındaydı. *Fairytale*'i duyduğunuzda Noel'in yaklaştığını bilirdiniz. Keyifsiz hissediyordum kendimi. Şarkıdaki pislik herif gibiydim. Sarhoş söylenen dizeler halimi iyi özetliyordu. Kasvetli bir aralık sabahı kendini içkiye vermeyi düşünmek için Shane McGowan'ın radyodan "hayatını boşa harcadın" diye seslenmesinden daha iyi bahane olamaz. Akşamdan kalmalığımı sabah cilasını çekmeyi düşünüyordum.

Yatağın diğer tarafı buz gibiydi. Robin kalkalı çok olmuştu belli ki. Kalkıp kendimi banyoya attım ve suyu açtım. Duşun altında tazyikle püsküren su damlaları yüzümü acıtırken, hayatımın ne hale geldiğini, yürüdüğüm yolun neresinde olduğumu düşündüm. İşimi ve çıkmak üzere olduğum seyahatin bana nasıl imkanlar sunacağını düşündüm. Tanca Manifestosu'nun devamı olacak bir sergi için anlayabileceğim bir galeriyle toplantı yapmak için Londra'ya gidecektim. Gergindim, ama heyecanlıydım da, önümdeki tüm olasılıkların farkındaydım. Robin'i ve yanında büyüyen bebeği düşündüm. Bu eski evi ve barındırdığı geleceği düşündüm. Tüm bu düşünceler aklımın koridorlarında

oradan oraya uçuştular. Sonra bir gölge düştü üzerlerine. Gördüğüm çocuğun gölgesi. Sıcak sudan yükselen buharda yüzü belirdi, yüzümü çevirdim, üzerimdeki suyu şöyle bir silkeleyip küvetten çıktım. Tıraş olmadım; çabucak giyinip, birkaç parça giysi alıp seyahat çantasına tıktım.

Robin aşağıdan seslendi:

"Harry? Hazır mısın?"

"Evet" dedim, merdivenleri ikişer ikişer iniyor, bir an önce gitmek istiyordum.

"Havaalanına bırakayım seni."

"Bu havada mı?"

"O kadar kötü değil. Uçağın kalkmadan havaalanında kahvaltı yaparız."

"Olur. Tabii eğer eminsen?"

İçten gülümsemesi güven vericiydi. Yanımdan geçip kamyonete atladı. Kapımı kilitlememle motoru çalıştırdı.

"Bilet? Pasaport? Cüzdan?" diye sordu.

"Yanımda, yanımda, yanımda."

Neşe saçıyordu o sabah. İyimser havası o buz gibi günde içimi ısıtıyordu. O havası, çocukla, gördüklerimle, gördüğümü düşündüklerimle ilgili düşüncelerimi savuşturduğu için minnettardım o an. Suçluluk duygusunun, yorgunluğun ya da her ikisinin sebep olduğu hezeyanlardan ibaretti tüm o düşünceler.

Robin garaj yolundan geri geri çıkmak üzere arkasına döndüğünde ifadesinin değiştiğini, kaşlarının çatıldığını gördüm. Dönüp arkaya baktım ve bize yaklaşip çıkışımızı kapatan emektar Jaguar'ın uzun ön kısmını gördüm. El freni çekildi, kapı açıldı ve Spencer ağzında sigarası ve rüzgarda salınan, taranmamış saçlarıyla dışarı çıktı.

"Harika" dedi Robin boğuk bir sesle, bakışları eliyle bizi selamlayan Spencer'daydı.

"Sepetlerim şimdi" dedim, yüzünde sıkkın bir ifade vardı.

"Keşke o kadar kolay olsaydı."

Spencer, Robin'in olduğu tarafa yanaşmış, camı tıklatıyordu. Robin gönülsüzce camı indirdi. Nefesinin keskin kokusunu oturduğum yerden duyabiliyordum.

"Yolculuk nereye?"

"Havaalanına."

"Gel hadi, ben bırakırım seni."

Cevabımızı beklemeden dönüp Jaguar'a doğru yürüdü.

Robin, elleri hala direksiyonda, gözlerini parmak boğumlarına dikmiş bakıyordu.

Veda öpücüğü verip, "Üzgünüm sevgilim" dedim.

Spencer deve tüyü renkli bir palto giyiyordu. Siyah ipek bir kumaş yaka açıklığından göz kırpyordu. Sabahlığı hala üzerindeydi. Gözleri kan çanağıydı. Bir aydır uyumuyormuş gibi görünüyordu.

"Alkol muayenesi olursa geçebilecek misin?"

"Ne? Tabii ki geçeceğim" dedi alkolmetresini göstererek. "Her şey kontrol altında."

Çok hızlı kullanıyordu, kapının tutamağına sımsıkı sarıldım. Ayağım birden fazla kez frene gitti. Neyse ki vardığımızda öldürecek çok zamanımız vardı.

"Muhafız arkadaşım McDonagh'la konuştum, bahsettiğin saatlerdeki kamera kayıtlarına ulaşmış. Eh, artık her şey dijital."

"Ha, tabii ya. Harika!"

"Adamın bana borcu var, al bakalım yarım düzine DVD'ni."

Lastik bantla sarılmış DVD'lere baktığımda utanç ve

pişmanlık duygusuyla doldum. Neden bunları istemiştim ki? Ne işe yarardı ki bunlar? O esnada şüphelerim alenen gülünç geldi, amatör hafiyelik tutkum hakkında hissettiklerimden bahsetmiyorum bile.

"Bunları almak kolay değil, ortada iyilik borcu olsun, olmasın. Kıymetli belgeler sanırım. Tasarruf tedbiri eyleminin görüntüleri. Tanca Manifestosu'nu boşver, yeni serginin adı bu olmalı."

"Tasarruf tedbiri mi?"

"Aynen öyle."

"Değiştiririm belki."

"Bu kayıtları kendin inceleyeceksin. McDonagh'ın iyilik borcu olabilir ama Noel sorumluluklarını boşverip O'Connell Sokağı'nda bir o yana bir bu yana yürüyen insanlarla dolu 300 saatlik kaydı izleyecek kadar değil."

"300 saat mi?"

"Aşağı yukarı. Üç ya da dört kamera falan var. Bilmiyorum işte, sen hesap et."

"Haklısın. Teşekkürler tekrar. Mert adamsın."

"Daha kötülerini duymuştum." Park etti. "Bir içki ısmarlarsın herhalde?"

"Arabaya ne olacak?"

"Buraya bırakacağım. Sonra da..."

"Sonra da?"

"Çalındığını falan söyleyeceğim, bakarız."

Uçağa girişimi yaptırdım ve en yakın bara gittik.

"Ee?" dedi Spencer beklenti dolu bakışlarla.

"Ne?"

DVD'leri işaret ederek, "Bunların ne ayak olduğunu anlatacak mısın artık?" dedi ve birasına uzandı.

Anlatamazdım. Davranışlarımdan çıkaracağı sonuçlardan, geçmişimdeki sıkıntılarıma dikkat çekecek olmasın-

dan utanıyor, hatta korkuyordum belki de. Öte yandan, Dillon'ı tanımıyordu. Tanıyor sayılmazdı. Tanca'ya bir kez, doğumdan kısa süre sonra gelmişti. Çocuğu vaftiz etmiş, unutulmaz bir hafta sonu geçirmiştik. Tanca'ya ziyarette gelen tek arkadaşımı ve bizim adımıza gerçekten mutlu olmuş görünüyordu. Uzaktan da olsa Dillon'a düşkündü, hediyeler gönderiyor, kartpostal atıyordu. Vaftiz babası da değildi ama Dillon için özel biriydi. Spencer Amca'sıydı onun.

Ben sorudan kaçamadan Spencer devam etti, "Şehir merkezinde elliden fazla kamera olduğunu biliyor musun? Kim bilir ülkenin kalanında kaç tane vardır. Büyük Birader seni izliyor."

"Aynen öyle."

"Vatandaşlık hakları hiçe sayılıyor."

"Vatandaşlık haklarını siklediğin yok senin, Spencer."

"Nereden biliyorsun? Vatandaşlık haklarımı önemsemediğimi nereden biliyorsun?"

"Şu an tek derdin kavga çıkarmak."

Annesine küfretmişim gibi baktı.

"Huysuzluğun üzerinde bugün" dedim.

"Hayır, değil."

Telefonum çaldı. Diane arıyordu. Londra'daki The Golden Clock galerisini biliyordu, ama onun işe karışmasını istemiyordum. Görüşmeden haberdar olmasını, sahibimmiş gibi gelip beni temsil etmesini istemiyordum. Araya ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyiydi. Telefon hala çalıyordu. Spencer telefonu alıp arayanın Diane olduğunu gördü. Reddet tuşuna bastı. "Ne kadar az konuşursan o kadar iyi."

Haklıydı.

Yeni biralar geldi.

"Cömert günündesin" dedim.

"Noel neşem bu." Tekrar telefonumu alıp Wheel Spinning Hamster Dead'e¹¹ bağlandı. "Tamamen bizi anlatıyor, İrlanda'yı anlatıyor."

"Aynen, çok komik. Güzel gerçekten" dedim.

"Yalnızlık için hala bir aplikasyon yok" diye taş attı.

"Akıllı telefonun yok diye kıskanıyorsun" dedim, fakat işin aslı ben de zor para yetiştiriyordum. Ekonomi kötüydü. Kredi limitimi çoktan aşmıştım. Bize verilen ev, gümüş tepsiyle sunulmuş bir kadeh zehirli içki gibiydi. Bakım için bir sürü para gerekiyordu. Tavan akıyor, pencereler rüzgar geçiriyordu. Orası kırık, burası döküktü. Robin'e hiç söylememiştim ama enkaz devralmıştık. "Güzel bir aile evi olacak" demişti. "İşimize yarayacak. Niye sevinmiyorsun?" Zavallı bir herif gibi konuşuyor olabilirim ama bu evi ne biz kazanmıştık, ne de biz yapmıştık, bu da beni rahatsız ediyordu. Evi çekip çevirmek için ipotek bile koydurduk; hem de birisi tarafından bize verilmiş olan bir eve. Tam bir çılgınlıktı. Yine de ipoteklerin, telefonların hiçbir önemi yoktu, o ara yoktu. İyi bir gelecek düşüncesi hala tüm parlaklığıyla ışıldıyordu. Umut dedikleri bu sanırım.

"Tüm müzik arşivinin 1980'lerden olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Ne olmuş?"

"Zavallı herif. Müzik dinleyicisi olarak hayatın 1989'da son bulmuş."

"Klasik yıllardı onlar."

"Howard Jones ve Nick Kershaw mu? Yapma lütfen."

"The Cure, The Smiths."

"Lloyd Cole."

11 Alan Moloney imzalı bant karikatür. (ç.n.)

"Lloyd Cole'un hastasıyım."

"Amsterdam'da bir otelde kayıp hafta sonu."

"Hayatımın hikayesi."

Gözümün ucuyla iki kişi, bir kadınla bir çocuk gördüm. Oturduğum yerde hızla dönüp daha dikkatli baktım. Çocuk olması gerekenden daha küçüktü, en fazla üç ya da dört yaşında; kadın da farklıydı, saç rengi de boyu da başkaydı.

Tekrar döndüğümde Spencer bana bakıyordu.

"Neyin var bugün dostum?" diye sordu, dik dik yüzüme bakıyordu.

"Bir şeyim yok."

"Diken üstündesin."

"Değilim."

"Evet, öylesin. Yanından kim geçse dönüp bakıyorsun. Beklediğin biri mi var?"

"Hayır!" dedim; kızmış, öfkelenmiştim. "Al, sen bitir. Gitnem gerek."

Biraz rötardan sonra havalandık. Pistteki ve kanat uçlarındaki buzların çözülmesini beklemiştik. Böyle şeylere çok takarsan hiçbir yere gidemezsin. Uçağa binip yanına oturduğum kadın beni, "Nasıl, yeterince soğuk mu?" diye selamladı.

Parfümü o kadar yoğundu ki tadını alabiliyordum. Isımarladığım cin tonik bile fayda etmedi. Koridorun karşısında adamın biri ağlayan çocuğuyla uğraşıyordu. Çocuğun emziğini içkisine batırıp tekrar çocuğa verdi. Ağlama kesildi. Adam onu izlediğimi fark etti, gülümseyip göz kırptı. Kafamı çevirdim. Nereye baksam çocuk görüyordum. Onlardan kaçış yoktu.

Londra'ya vardığımda toplantıyı kaçırmıştım. Daphne'yi aradım, ertesi sabah için tekrar sözleştik. Şehri

gezesim vardı, belki bir müzeye uğrar ya da Waterloo İstasyonu'na yürürüm diyordum. Ne var ki, o kadar erken saatte içince üzerime bir uyuşukluk çökmüştü. Ben de otele girişimi yapıp kendimi koca yatağa attım ve televizyonu açıp Nigella Lawson'ın bir sürü kremalı karışımı ardı ardına kaşıklayışını yirmi dakika boş boş izledim. Spencer'ın DVD'leri komodinin üzerinde duruyordu. Görmezden gelmeye çalışsam da kaşınan bir yara gibi beni çekiyorlardı.

Kötü bir fikir olduğunun farkındaydım, yine de televizyonu kapatıp bilgisayarımı açtım ve ilk DVD'yi yerleştirdim.

Başlarda gönülsüzce eğlenerek izliyordum. Görüntü karıncalı ve kalitesizdi. Bir gözüm monitörde olan biten-
deyken bir yandan da dergi karıştırıyor, bazen bir görüntüye çekiliyor, sonra tekrar dergiye dönüyordum. Bir-iki dakikaya kapatırım demiştim ama dakikalar saatlere dönerken bir DVD'yi çıkarıp diğerini takıyordum. Ya sıkıntı ya da uyuşukluktan, dergiyi bir kenara atıp monitörden geçen görüntülere gömüldüm.

Çekimlerden biri Liffey Nehri'ni gösteriyordu. Sepetten bir kayık üzerinde üç adam öne arkaya sallanıp flamalarını sallıyordu. O gün bu olayı kaçırmıştım. Ne var ki, şimdi önümdeydi. Odanın köşesindeki su ısıtıcıyla kendime hazır kahve yaptım. Botlarımı bir kenara fırlatıp bilgisayarı yastığın üzerine yerleştirdim. Saatler geçti ve görüntü bulanıklaşmaya başladı, insanlar oradan oraya dolanıyor, konuşuyor, yürüyordu. Can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Bilgisayar çok ısınmıştı. Hard disk yanmasın diye kapatıp ara verdim. Saatlerce kayıt izlemiştim ve sabah erken kalkmam gerekiyordu. Yorgundum, ama bu durum dışarı çıkmama engel değildi. Otel barında bir bira içip dolaşmaya çıktım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece çıkıp biraz kafa dağıtmak istiyordum. Şehir kardan bir pe-

eyle örtülmüştü, terk edilmiş parklarda tek başına yryenleri yalnız siletlerinden seebiliyordunuz. Siyah tak-siler çamurlu yollarda yavaş yavaş ilerliyordu. Kafamda gösteri görüntüleriyle o bar senin bu bar benim dolaştım. Otele döndüm, yürümekten baldır ve dizlerim acı içindeydi, turşu gibi olmuştum, kendimi yatağa attım.

Bilgisayarımın vızılıtısına uyandım. Yatakta, yanıbaşımda çalışmaya başlamıştı, başım zonkluyordu. Banyoya geçip gargarayla ağzımı alkaladım, ağrı kesicileri musluk su-yuyla yuttum. Kahvaltı etmeden çantamı alıp Soho'nun yolunu tuttum.

Toplantıya daha saatler vardı ama o otel odasında bir dakika daha kalamazdım. Dizüstü bilgisayarımdan ve DVD'lerden uzaklaşmam gerekiyordu. şimdiden fazla uzamış olan hezeyanımı besleyecek görüntülerden başka bir şey yoktu orada. Hiç sağlıklı değildi. Kafamı rahatlatmam, geleceğe odaklanmam gerekiyordu. Geçmişin bana kederden başka bir şey getireceği yoktu.

Biraz vakit öldürmek için, British Museum'a girdim, kendimi Antik Mısır bölümünde buldum. Ağrı kesiciler bir derece işe yaramıştı, ama aklım hala bulanıktı, kafamı kurcalayan çok şey vardı. Müzede gördüklerime odaklanmaya çalışsam da bir sürü düşünce aklıma şşyyor, hali-hazırda kalabalık zihnimde kendine yer amaya çalışıyordu. Sersem gibi geziniyor, hiçbir şeyden etkilenmiyordum. Ta ki M.. 40-55 tarihli, Hawara, Mısırlı ocuğun mumyasını görünceye kadar, gözlerimi alamıyordum.

Mumya 19'uncu yüzyılın sonlarına doğru Hawara'daki piramitin yakınlarında bir Roma mezarlığında yapılan kazıda bulunmuş. Mumya dikkatle sarılmış ve sargıların dış kısmına çocuğun portresi çizilmişti. Gövdesinin üzerinde-

ki kısımda Mısır'ın dini geleneklerinden mizansenler, en üstteyse gökyüzü tanrıçası Nut resmedilmişti. Kenardaki yazıyı okuduğumda çocuğun, mumyası Kahire Müzesi'nde sergilenen bir kadının evladı olduğunu öğrendim. Yüreğim sıkıştı birden. Çocuk Londra'da, anne Kahire'deydi. Ölüm bile kavuşturamamıştı onları.

Uzun süre baktım mumyaya. Beni rahatsız eden bir tarafı vardı. Bir süre dikkatimi neden bu kadar çektiğini, beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını anlamadım. Yazıda portrenin keten üzerine zamlı boya ile yapıldığı söyleniyordu. Çocuğun koca gözleri ve koyu renk saçları büyüleyiciydi. O an kafama dank etti. Soluğumu kesen şey çocuğun portresiydi. Hayret vericiydi. Çocuğun yüzü Dillon'inkine o kadar benziyordu ki biri bana acımasız bir şaka yapıyor sandım. Evren, kainat bana ne söylemeye çalışıyordu? Canın cehenneme mi diyordu? Bilmiyorum. Belki söylemeye çalıştığı bu değildir, belki de güven vermek istiyordur mesajıyla. Elimi cam mahfazadan içeri sokup çocuğun narin sargılarına dokunmak istedim.

Etrafabakındım: Bunu görüyor musunuz, Hawaralı çocuk prensi görüyor musunuz, o benim oğlum, diyordum bakışlarımla.

Mest olmuştum. Aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. Ellerim titriyordu. Cam mahfazadaki yansımamda kendimi ve yanaklarımdan süzülen yaşları gördüm.

Bir işaret ya da ipucu bulma umuduyla tekrar iştahla yazıyı okudum. Mumyayı bulan Petrie adlı adamın Mısır'ı "alevler içinde bir ev, yıkım anı oldu" diye anlatması sanmıyorum ki tesadüf olsun. Alevler içinde bir ev. Bu bir işaret değil de nedir? Tüm parçalar bir araya geliyordu. Petrie bir de şunu yazmıştı: *Araştırma en ufak detayların bile kaydedilip kıyasa alınmasıyla yapılır.*

En ufak detaylar. Çantamdaki DVD'ler aklıma geldi, mıknaş gibi çekiyorlardı beni. Daphne buluşma saatini teyit etmek için mesaj attığında galeri işinden vazgeçmek üzereydim.

Telefonumla çocuk mumyanın fotoğrafını çekip o ısıltılı yüzün önünden ayrıldım. Çıkarken de çocuğun bir kartpostalını alıp ceketimin cebine koydum. Bir şeylerden kaçır gibi, heyecanla yürüdüm galeriye. Ayaklarım yere basmıyordu.

Daphne alımlı ve son derece samimi biriydi: "Evet tatlım, tabii tatlım, gel sana galeriyi gezdireyim tatlım." Görecek çok bir şey yoktu, ama her yer tarih doluydu, en azından bana durmadan böyle söylüyordu. O ve asistanı Ian tarihe göbeklerinden bağlı gibiydi. Şu bina şu zamanlardan... falan filan. Duymuyordum bile. Hawara'nın mumya çocuğu aklımı başımdan almıştı.

Daphne, Ian ve Clive denen başka bir adamla geleceği, benim geleceğimi konuşmak için bir araya geldik. Beni o kadar ciddiye almaları gurumu okşuyordu. Başım zonk-luyordu. Kendimi toparlamak için yoğun çaba sarfediyordum. Onlar kahveyle, notlarla, slayt ve başka zırvalıklarla vakit harcarken bilgisayarımı açıp kamera kayıtlarının bir başka bölümünü incelemeye başladım. Kendimi tamamen kaptırdım. Tekrar o güne dönmüştüm. Soğuk ve gerçeküstü bir ışığı vardı o günün. İnsanlar O'Connell Sokağı'nın bir ucundan diğerine hayalet gibi süzülüyordu. Cenaze için toplanılmıştı sanki, ölü için geçit töreni yapılıyor gibiydi.

"Yeni projen mi?" dedi Clive, bana doğru eğilmiş, bilgisayar ekranındaki kaydı izliyordu.

"Bayıldım" diye araya girdi Daphne.

"Videoya geçiyorsun, ha?"

"Güzel seçim."

"Kolaj mı yaptın?"

"Kapalı devre kamera sistemi."

"Büyük birader."

"Dahiyane."

Hay lanet olsun! Kafamı kaldırıp bilgisayarı kapattım.
"İş konuşalım" dedim.

Tekrar oval masadaki yerlerine geçip planlarını anlatmaya başladılar. Sergiler, telif hakları, satışlar, komisyon, beş yıllık plan... Ian kahve almaya gitti. Daphne şarap teklif etti, kabul ettim. İçtim ve konuşmaya devam ettiler.

"Harry?"

"Evet?"

Kahretsin, uyuya mı kalmıştım? Uyandırdılar mı beni?
Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Düşünüyor muydun?"

"Evet, evet düşünüyordum."

Telefonum çaldı. Robin'di. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda, evet, her şey yolunda."

"Sen nasılsın?"

"Galerideyim. Toplantı uzadı."

"Geceye kadar uzayacak mı?"

"Aslında—"

"Harry?"

"Sonra ararım seni."

"İyi misin sen?"

Sesindeki endişe beni derinden etkilemişti, çabucak kapattım telefonu. Daha fazla konuşursam içimdeki azap kuyularından birine ulaşacağımdan korkuyordum.

Daphne, Ian ve Clive toplantıdan sonra şatafatlı bir

restorana götürdü beni. Sosyal olmak, doğru şeyleri söylemek için çaba sarfediyordum. Ne var ki, kolay olmuyordu. Galeride içtiğim şarap beni yatıştırmıştı, ama hareketlenmek için başka bir şeye ihtiyacım vardı.

İştah açıcılardan biraz atıştırdıktan sonra izin isteyip bara gittim, brendi ve espresso söyledim. Bunların beni uyanık tutacağını sanıyordum. Yanılmışım. Ana yemek geldiğinde Daphne masaya koyduğum kafamı parmağıyla dürttü: "Hadi uykucu, uyan da yemeğini ye."

Kalktım ve tuvalete gidip yüzümü yıkadım. Döndüğümde herkes şaşırmış görünüyordu. Çok geçmeden Ian ve Clive izin istediler. "Sabah erken kalkmamız lazım" dediler. Daphne galerinin kredi kartını sallayıp kokteyl bara geçmemizi önerdi. "Tabii" dedim, "İkimizin de bir içkiye ihtiyacı var."

Perişan hissediyordum. Robin attığı mesajda beni özlediğini söylüyordu. Cevap atmaya çalıştım ama nafile. Önce güzel bir gece geçirdiğimi ve otele dönüş yolunda olduğumu yazdım, fakat nedense mesaj gönderilemedi. Daha sonra yatağa geçtiğimi yazdım. Yine gönderilemedi. Sonra da aradım. Kötü fikirdi, gerçi açmadı. Bıraktım ben de. Sabah ola hayrola.

Lloyd Cole kokteyl barın hoparlörlerinden bangır bangır şarkı söylüyordu. Kalbimizin kırılmasına hazır olup olmadığımızı soruyordu; *iyisi mi hazırlanın, hemen şimdi, kan ağlamaya.*

Daphne kulağıma, "Sergin harika olacak" diye geveledi. Bir şişe şampanya söyledi. Barın ışıkları hızla değişiyordu. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki her vuruş göğsümde patlıyordu. Seslerin yankılandığı, terk edilmiş, karanlık müzede yalnız başına bekleyen çocuk mumya geldi aklıma; cam mahfazanın içinde bir başka lahitte yatan anne-siyle aralarında binlerce kilometre vardı. Kalbim birden

kederle kaplandı. Derken, Daphne gözlerimin içine bakıp, "Kalbinin kırılmasına hazır mısın?" dedi.

Uyandığımda telefonumda iki mesaj vardı. Biri Daphne'den. Üzgünüm, diyordu. Diğeri Robin'den: Haberin vardır belki ama uçuşun rötar yapmış. Bugün ya da yarın eve gelebilirsen şanslısın.

Birkaç ağırlı kesici alıp sürünerek yatağa girdim.

Uyandığımda hava kararmıştı.

Duş alıp içki almak için dışarı çıktım. Akşamdan kalmalığının geçmesini beklemenin anlamı yoktu, üzerine cila çekmeliydim. Bir hayli cila hem de.

Otele döndüğümde televizyonda X Factor¹² vardı. Dünyanın sonu geliyordu. İrlanda iflas etmişti. Ölen oğlumu görmüştüm. Diğer yandan, tüm İrlanda ve Birleşik Krallık, X Factor konuşuyordu. Oturmuş isimsiz viski şişesinden yudumlar almaya devam ettim. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu; tiksintiyle, patlayıp duran ışıkları izleyip histerik sesleri dinledim.

Her şey çok fazla gelmeye başladı. Fazla gürültülü ve fazla ışıltılı. Televizyonu kapatıp kamera kayıtlarına döndüm. Dönmek zorundaydım. Orada olmamın bir sebebi de buydu. Çocuk mumyanın kartpostalını çıkarıp masanın yanındaki duvara yapıştırdım. Oda servisine yemek söyleyip iki saat kayıt izledim, yemeğe neredeyse dokunmadım bile. İhtiyacım olan tek şey alkoldü.

Viski içip izlemeye devam ettim. Bir ara e-mail'lerimi kontrol ettim. Gelen kutumda genelde olduğu üzere bir yağın galeri davetiyesi ve reklam iletisi vardı. Diane de bir

12 İngiltere'de ilk bölümü Eylül 2004'te yayınlanan ses yarışması. (ç.n.)

e-mail göndermişti. Hiçbirini açmadım. Ne var ki, diğerlerinden farklı bir e-mail daha vardı. COZ'dan geldiği yazıyordu. Konu başlığında da *Tanca Manifestosu* yazılıydı. Mesaj kısa ve özdü: Daphne Londra'da olduğunu söyledi. Seni görmeyi çok isterim – C.

Taksi çağırıp şoföre kağıt parçasını uzattım.

Farları karlar üzerinde süzülürken taksi bir trafik ışığından diğerine dikkatle yol aldı. Sokaklar neredeyse bomboştu. Nereye gittiğimizden emin değildim. Yollar kıvrılıyor, daralıyordu. Gözlerim kapandı, neredeyse uyu-yakalıyordum.

Taksi durduğunda kesin yanlış adrese geldik diye düşündüm. Doğu Yakası'nda bir toplu konut sitesine geleceğimizi beklemiyordum.

"Doğru yere geldiğimizden emin misin?" diye sordum.

Taksi şoförü onaylayarak başını sallayıp taksimetreyi işaret etti.

Ücreti ödeyip kağıt parçasını geri aldım ve tekrar dışarının soğuğuna çıktım.

Kapı numarasını kontrol edip başımı iki yana salladım. İnanılır gibi değildi. Teraslı küçük bir ev. Cozimo burada mı yaşıyordu? Şaşkına dönmüştüm.

Zili çaldım.

"Harry, şeref verdin." Cozimo'nun sesiydi gelen, gölgelerin içinden yüzü göründü. Hatırladığımdan daha kısa göründü gözüme, ama oradaydı işte, kendisini takip etmemi söylüyor, tekrar tekrar "Şeref verdin" diyordu.

Sesi Tanca'da olduğu kadar tumturaklı ama nedense aynı zamanda biraz daha tiz çıkıyordu. Ayaklarını parke zeminde bezgin bezgin sürüyerek yürürken deri terliklerinin çıkardığı sesi dinleyerek peşi sıra geçtim dar geçitten.

Darmadağın oturma odasına geçtik, şömine yanıyordu ama ancak kendisini ısıtıyordu.

"Seni gördüğüme sevindim" dedim.

"Ben de seni gördüğüme, dostum." Sarılmasını bekliyordum, fakat Cozimo bildik soyluluğuyla, bir kral ya da ruhani lider edasıyla elini uzattı. Beklediğim üzere parmağında da göz kamaştırıcı bir yüzük vardı. Benekli, zarif elinin titrediğini gördüğümde şakayla karışık diz çöküp yüzüğünü öpecek oldum. Elini hafifçe sıkıp kısa bir süre tuttum.

"Uzun zaman oldu, Coz."

"Öyle" dedi, zor nefes alıy'or gibiydi. İçinde kaybolduğu, şal desenli bir sabahlık giymişti. "Otur lütfen." Koltuktaki sararmış gazete yığınınu kaldırıp ince kilim serili yere koydu. Yüzünde derin çizgiler belirmişti; ters, dolambaçlı yolların ve çıkmaz sokakların işaretli olduğu bir harita gibiydi yüzü. Yüzündeki çizgilerden hüznünün, neşesinin, hayal kırıklıklarının izini sürebilirdiniz. Gözlerinde sadece hafif bir pırıltı vardı, ışıltı yoktu. Haylaz neşesinden eser yoktu. Odanın köşesine gömülü müzik setinden zayıf bir çello vızıltısı geliyordu.

"Dur, bana bırak" dedim.

Bir adım geri atıp kendini eski, koyu kırmızı, deri koltuğa bıraktı.

"Bana her şeyi anlatacaksın, ama önce dur da bir içki getireyim sana." Oturduğu yerden kalkmaya davrandı.

"Sen otur" dedim. "Bana yerini söyle yeter."

Söyleyip altın gibi duran ağızlığına bir sigara yerleştirdi.

Masada bir şişe cin vardı, ama iki kadeh çıkmazdı. "Buzdolabı" dedi "Bir şişe daha ve biraz da tonik var. Mut-fakta. Zahmet olacak."

Martiniler gitmiş, yerine cin ve tonik gelmişti.

Soğuk, karanlık mutfağa girdim. Buzdolabı neredeyse bomboştu. Bir kutu süt, biraz yumuşak peynir, bir kap da yoğurt vardı. Tanrım, tanıdığım Cozimo bu muydu gerçekten?

Ayakkabımın tabanları muşamba döşemeye yapışıp duruyordu. Dolabın yanındaki sarı duvarda toz kaplı bir ayna duruyordu, hemen yanında da çerçevelenmiş fotoğraflardan oluşan bir kolaj. Cozimo çoğunda zarif ve güler yüzlüydü, eğleniyor ya da yanındaki arkadaşıyla sohbet ediyordu. Polaroidlerden birinde bizim ekip vardı: Ben ve Robin, Cozimo, Elena, Garrick ve Raul. Fotoğraf şaşırtıcı derecede eski ve solmuş görünüyordu, çok uzun süre güneşin altında kalmış gibiydi. Beni en çok şaşırtan, midemin kasılmasını sağlayan şey ise Robin'in ne kadar mutlu görüldüğüydü. Neydi bilmiyorum ama fotoğrafta beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Daha fazla oyalanmayıp şişeleri aldım ve gösterişsiz oturma odasına döndüm.

Cozimo gözlerini kapatmıştı. Teni güneşin izlerini yitirmiş, sarı bir renk almıştı. Dinlediği müziğe başını sallayarak eşlik ediyordu. Gerçi ritme kulak vermediği için aksak kafa sallaması biraz tuhaf görünüyordu. Cini kadehlere dolduruyordum ki gözlerini açtı.

"Buz yok, üzgünüm."

"Dert etme" deyip yerime oturdum. Odadaki ıvır zıvırın çoğu Tanca'dan gelmiş görünüyordu. Biblolar, hediyelik eşyalar, tablolar... Tablolardan birinde Kasbah ve şehre tepeden bakan kaleleri resmedilmişti. Bir başka tabloda ise gün batımında bir fotoğraftaymış gibi yüzü izleyiciye dönük duran üç figür vardı. Robin'in tablolarından biri miydi? Öyle olmalı. Toprak renklerini çok kullanırdı ve tablola-

rına kelimeler düştüğü bir dönemi olmuştu. Bu tabloda da gökyüzünde aşk ve gün batımı kelimeleri vardı. Robin'in dairede kalmamıza izin verdikten sonra bu tabloyu Cozimo'ya hediye ettiğini hayal meyal hatırlıyordum. Gafil avlanmışım. Bu tabloyu uzun zamandır görmüyordum. Gözüm masanın üzerinde duran tarot kartlarına takıldı.

"Sergi mi hazırladın?"

"Bitmek üzere."

"Tanca Manifestosu mu?"

"Devamı."

"Şeref konuğu olarak katılacağım ben de."

Gülümsedim, o da bardağını uzattı. "Tanrı aşkına, bu sefer double olsun Harry."

Güldüm.

Ne diyeceğimi ya da nasıl soracağımı bilmiyordum ama nasıl oldu da Londra'ya döndüğünü ne yapıp edip öğrenmek istiyordum. Tam soracakken aklımı okumuş olacak ki, "İnsanın büyüdüğü yere dönmesinin tuhaf bir tarafı var" dedi.

Onaylarcasına başımı sallayıp oturdum.

"Tanca'yı günden güne daha az hatırlıyorum, ama sülfür kokusu burnumdan gitmiyor. Tuhaf, değil mi?"

Tanca hakkında, deprem hakkında bir şeyler söyleyecek oldum ki Robin'i sordu.

"İyi... gayet iyi" dedim tabloya bakarken. Cozimo gülümser gibi oldu, yanılıyor da olabilirim. "Dublin'de, denize çok da uzak olmayan bir yerde yaşıyoruz."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Hamile olduğunu söylese miydim? Bir yandan onun bana söyleyecek önemli bir şeyi var gibi geliyordu. Tedirgindi. Olduğu yerde kıpırdandı, kararsız nefeslerle içkisini içti, hırıldanıp durdu. Sağsaksız, aksak bir köpeği andırıyordu. Cin toniğe sarıldı.

Benim de ona anlatacak şeylerim vardı. Önemli bir şeyim. Spencer'ın aksine, benimle dalga geçip benden kuşkulamayacağını düşünüyordum. Robin'in aksine gördüğüm şeyler konusunda bana güveneceğini düşünüyordum. Beni anlayacağını biliyordum.

Dillon'ı gördüğümü söylemeyi her şeyden çok istiyordum.

Dışarıda köpekler havlıyordu. Cozimo başını kaldırıp bana baktı. Hafifçe gülümsedi. Dişleri mi dökülmüştü? Yüzü süzülmüştü.

"Köpeklerden korkuyorum" dedi alışılmadık şekilde boş gözlerle bakıyordu.

Acıdım o haline. Eski Cozimo'yu istiyordum. Güçlü, neşeli halini özlüyordum.

"İrtibatımız kopmasın istiyordum."

Uzun, tuhaf bir sessizlik oldu. Çellonun rahatsız edici tınısı küçük oturma odasında yankılanıyordu. Kapalı alanda durmaktan rahatsız olmaya başladım, nefeslerim sıklaştı.

"Dün British Museum'da bir şey gördüm. Bir çocuk mumya. Dillon'a benziyordu."

"Ya" diye bir ses çıkardı. Dalgın dalgın başını sallayıp kederle gülümsedi.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu, tereddütlü halime takılmış, ışıldayan küçük gözleriyle merakla yüzüme bakıyordu.

"Onu gördüm. Dillon'ı. En azından, sanırım oydu. Yaşasaydı onun yaşında olacak bir çocuktan gördüğüm, o kadar benziyordu ki yanılıyor olmam neredeyse imkansız."

Öne doğru eğildi, duydukları karşısında yüz hatları sertleşmiş, gözleri endişe ve kuşkuyla kısılmıştı. Bakışları cesaretimi kırmıştı, yine de devam ettim. Çocuğu

nerede gördüğümü anlattım. Kadından, oğluma seslenişimden, dönüp bana bakışından ve beni tanıdığı o kısa andan bahsettim. Her şeyi anlattım ve duraksadım, nefesinin aramızdaki mesafeyi kat eden hırıltısını duyabiliyordum.

Konuşmadı, ben de gergin bir şekilde gülüp, "Aklımı kaçırdığımı hissediyorum Coz. Ölen oğlum hortladı. Böyle bir şey mümkün olabilir mi?"

"Pek mümkün değil" dedi, kaba bir hali yoktu, yine de içimde bir şeylerin yıkıldığını hissettim. Boş bardağıma baktım, kederimin gittikçe derinleştiğini hissediyordum ki, "Ama imkansız da değil" dedi.

Başımı kaldırıp bakışlarını yakaladım, yüzünde okunmaz bir ifade vardı, bir şeyler söylemesini bekledim.

Yavaş ve endişeli bir nefes verdi. "Sana söylemediğim bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

"Artık bir önemi var mı bilmiyorum."

Ciğerlerinden hırıltılar yükseldi, yüzünde beliren bitkin, kabulleniş ifadesiyle dar omuzlarını silkti.

Canını sıkın şeyi anlatması için üzerine gidecektim ki birinin ön kapının kilidini açtığını duydum. Gelen kimse koridoru geçip oturma odasına girdi.

"Bu Maya" diye takdim etti Cozimo. "Birbirinizi hatırlıyor musunuz?"

Hatırlamıyordum, bir şey söylemedim. Maya da beni tanıdığına dair bir şey söylemedi. Ceketini çıkarıp ateşe odun attı ve Cozimo'nun elinden kadehini aldı.

"Tanıştığımıza memnun oldum..."

"Harry."

"Harry... Cozimo'nun içmemesi lazım." Kadehi masaya koyup, "Şimdi dinlenmesi gerek" dedi sitemsiz.

Cozimo anlayışla gülümsedi. "Ama Harry daha yeni geldi."

Maya, Cozimo'nun ayağının altına bir tabure koyup bacaklarını battaniyeyle örttü.

"Harry ve Robin oğulları Dillon'la sahafımın üstünde yaşıyorlardı."

Maya bir şey söylemedi. Cozimo acır gibi bir ifadeyle bana baktı.

"Depremden önceydi. Ondan sonra her şey değişti. Hala gözümün önünden gitmiyor Harry."

"Öyledir."

"Güzel günlerimiz de oldu, değil mi, Harry?"

Söylediği, ima ettiği şeyleri anlatması için üzerine gitme arzum yavaşça yok oldu. Sebebini bilmiyorum. Belki Maya'ya Dillon'dan bahsetmesi, belki de depresyon demisi olması yüzünden. Belki de sağlığı bu durumdayken anlatacak gücü olmadığını düşündüğümden. Cesaretimi kaybettim, boşverdim.

"Cozimo'nun evinde geçirdiğimiz geceler." Hayal alemine, kendi içine dalyor; iyiden iyiye sandalyesine gömölüyordu.

Maya ayakta beni bekliyordu.

"Peki o halde" dedim. "Yarın belki ararım seni."

"Geldiğin için teşekkürler Harry" dedi kısa bir süre sonra, gözleri şömine ateşindeydi. Çello süiti bitti ve plak çaların iğnesi teskin edici bir sesle plağın son yivinin kenarından atladi.

Ceketimi aldım, Maya beni kapıya kadar geçirdi.

"Umarım bir daha görüşürüz" dedi Cozimo, karlı yola çıktığımda sesini zar zor duyabiliyordum.

Havaalanına vardığımda uçuşumun iptal edildiğini öğrendim.

“Bu sabah hava daha iyi görünüyor” dedi görevlilerden biri.

Oturabileceğim ya da uzanabileceğim bir yer bulmaya çalıştım. Havaalanı afetten sonrasını andırırcasına sağa sola saçılmış bedenlerle doluydu.

Kendime bir köşe bulup ceketimle üzerimi örttüm. Soğuktan uyuyamıyordum. Bilgisayarımı çıkarıp izlediğim DVD’ye kaldığım yerden devam ettim. Zaman nasıl geçti anlamadım. Şafak söktükten sonraki saatte, başım yorgunluktan zonklıyor, havaalanının ötesinde siyah gökyüzü menekşe rengine çalıyor, sanayi tipi bir elektrikli süpürge sert zemin üzerinde vızıldıyordu ki ekranda gördüğüm görüntüyle gayriihtiyarı doğruldum oturduğum yerde. Hayalet gibi iki figür, bir kadın ve bir çocuk göstericilerin arasında elele O’Connell Sokağı’nda yürüyorlardı.

Kadın bir vitrinden içeri bakmak için durdu. Çocuk kadını çekeştiriyordu. Yürümeye devam ettiler. O’Connell Sokağı’nın başına vardılar.

Tam orada DVD sona erdi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, dilim damağım kurumuştum. Tanrım, bulmuştum onları. Çocuk oydu, Dillon’dı. Gerçekten görmüştüm onu. Aklımı kaybediyor değildim. Görüntüyü geri aldım. Bilgisayardaki yazılım sayesinde görüntüyü yaklaştırebiliyordum. Evet, oydu. Gözlerime yaşlar doldu. Sevinci, korkuyu, paniği, ferahlamayı bir arada yaşıyordum.

Öfkeyle DVD’leri karıştırıp bir sonraki kaydı buldum, bilgisayara yerleştirip oğluma tekrar doya doya baktım. Onlar yürürlerken O’Connell Sokağı’nın başında bir arabanın beklediğini gördüm. Eski, kırmızı bir Ford’dü. Plakasını okumaya çalıştım. Görüntüyü dondurup çantamdaki dağınıklığın içinde kalem kağıt aradım. Görüntü

titredi. Plakayı tam olarak okuyamadım. Bilgisayarımın şarjı bitmek üzereydi. Yine de geri sarıp tekrar oynat tuşuna bastım. Yıl sayısı olan 01'i yakaladım. Ülke kodunu ve sonraki dört haneyi de görebiliyordum. Son hane ise bulanıktı, belirsizdi. Tekrar geri sarıp oynattım. Nihayet son haneyi de yakalamıştım.

Sekizinci bölüm

Robin

O akşam eve geldiğimde sokak karanlıktı. Birkaç kapı ötede alarm çalıyor ve birinin arka bahçesinde delirmiş gibi havlayan bir köpeğin sesi duyuluyordu. Sırtımda hafif bir ağrı vardı. Ön kapının kilidini açıp içeri girdim, ışığın düğmesine bastım, boşunaydı.

“Harika” diye bağırdım karanlık boş hole. “Gerçekten harika.”

Mutfakta bir yerde fener olacaktı; zifiri karanlıkta el yordamıyla holü adım adım geçtim. Mutfak biraz daha aydınlıktı. Ayın soğuk ışığı karla kaplı bahçeye vuruyordu. Kardan yansıyan ışık, mavi bir gölge gibi tezgahın ve mutfak dolaplarının üzerine düşüyordu. Çekmeceleri karıştırıp küçük siyah bir fener, birkaç mum ve kibrit buldum. Sonraki on dakikayı, odaları titreyen bir ışıkla aydınlatarak geçirdim. Ev buz gibiydi. Aydınlatma işini bitirir birtirmez mutfaktaki katalitik sobayı açıp oturma odasındaki şömineyi ve yatak odamızdaki daha ufak olanı yaktım. Işığa ve sıcaklığa olan ihtiyacım, evi ateşe verme korkuma baskın geliyordu. Gardırobumuzun dibindeki kıyafet yığını eşeleyip Harry’nin sıcak tutacak, yeterince büyük yün ceketlerinden birini buldum ve üzerime geçirdim. Burnu-

mu kolunun sıkı örgüsüne gömüp Harry'nin esansı olan sigaranın, misk ve yağlı boyanın kimyasal kokusunu içime çektim. Isınmış ve rahatlamıştım.

Bu şekilde karanlıkta kalmanın nostaljik bir tarafı vardı. Seksenlerde; çocuk olduğum, İrlanda'nın derin bir ekonomik krizde olduğu zamanlarda yaşadığımız elektrik kesintilerini hatırladım. Annem, babam ve erkek kardeşimle mutfak masasının etrafına toplanıp mum ışığında Scrabble¹³ oynadığımız geceler aklıma geldi.

O gece ise beraber Scrabble oynayacak kimsem yoktu. Harry Londra'daydı. Dönmesine iki gün vardı. Yalnız kalmakla bir sorunum yoktu genelde. Hatta çok istediğim zamanlar bile olmuştur. Tanca'daki evde birlikte yaşayıp, birlikte uyuyup, birlikte çalıştığımız o zamanlar boğulur gibi hissediyordum kendimi. Düzenli olarak dışarı çıkıp o evden, hatta Harry'den uzaklaşmam gerekiyordu. Bir süre kendi başıma olmam gerekiyordu. Harry'nin baskın bir kişiliği var. Tek başına bir odayı doldurabilir. Kişiliğinin etkisini, daimi baskısını bazen o kadar yoğun hissediyordum ki uzaklaşmadığım takdirde benlik duygumun, Harry'nin karşısında kendi kişiliğimi yitirecek kadar, geçirgen bir hale geleceğini hissediyordum. Ne var ki o gece, katalitik sobanın kızıl parıltısının karşısında otururken evin ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Tavanlar yüksek, içinde bulunduğum oda devasaydı. İstemediğim kadar yer vardı. Yalnızlık ilk kez canımı acıyordu.

Harry'yi aradım, sesli mesaj servisi çıktı.

"Selam. Umarım Londra'da her şey yolundadır. Elektrik kesik, soğukun, karanlığın ortasında oturuyorum. Tek-

13 On beşe on beşlik bir tahta üzerinde oynanan kelime oyunu. (ç.n.)

rar 80'lere dönmüş gibiyim. Umarım ılık ılık bir yerdesindir. Neyse. Özledim seni. Fırsat bulursan ara beni."

Telefonu kapatıp bıraktığım mesajı düşündüm. Neşeli bir etki bıraktığımı umdum, yalnızlık çekip ilgiye muhtaç olduğumu düşünmesini istemiyordum. Öylesi Harry'nin hiç hoşuna gitmezdi.

Elektrik kesintisi yemek yapamayacağım anlamına geliyordu, ben de dolaptan biraz yoğurt, birkaç peynirin son parçalarını, neredeyse kurumuş bir dilim kavun ve birkaç parça çikolata aldım. Evde yiyecek pek bir şey yoktu, aç ve güçsüz hissediyordum. Kar yüzünden dışarı çıkmayı göze alamıyordum, pizza söyleyesim de yoktu. Mutfak masasında huzursuzca oturdum.'

Daha sonra olabilecekleri planlamamıştım. Her şey o huzursuzlukla başladı. Bir şeyler okuyayım dedim; fakat mum ışığı titreşiyor, yazıları okuyabilmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Çok geçmeden bıraktım okumayı, arkama yaslanıp etrafa baktım. Eski mutfak dolabına, dökülen boyasına baktım. Tavanda yılların kiriyle kaplanıp şimdi de karanlıkta kalmış uzun floresan lambaya baktım. Buzdolabının normalde kesilmeyen uğultusu ve ısıklı sesi olmadan mutfak tuhaf bir sessizlik içindeydi. Kabuğunu sıyrıp soymak istediğim her yüzeye; kurtulmak, atmak, boyamak istediğim her şeye baktım. Sonra da gözüm garaj kapısına ilişti.

Kapıya baktıkça son zamanlarda Harry'yle aramızda oluşan soğukluğu düşündüm. Son günlerde öfkeli, aksi ve suratsızdı. Benim de heyheylerim üstümdeydi. Aramızda bir resmiyet, konuştuklarımıza yansıyan bir hassasiyet gelişmişti. Öyle ki sarfettiğimiz her söze bir anlam yüklüyor, en basit yüz ifadesini ya da alelâde bir hareketi tamamen yanlış yorumluyorduk. Neden bilmiyorum ama o an ga-

raja, stüdyosu olan o yere girersem her şey düzelecekmiş gibi geldi. Orada çalışmalarının, çalışmalarımı yaparken kullandığı şeylerin arasında yalnız başıma vakit geçirirsem onu daha iyi anlayabileceğimi, aramızı yumuşatacak bir anlayış kazanabileceğimi düşündüm. Mahremiyetini ihlâl ediyor olacaktım belki. Beni bunu yapmaya iten şeyin aramızdaki güvensizlik olduğu kesindi. Belki de sadece meraktı. Öyle ya da böyle, sandalyeden kalkıp elimde kavanozun içine koyduğum mumla kapıyı açıp soğuk, beton odaya giden merdivenleri indim.

Ne aradığımı biliyordum. Gerçekten bir fikrim yoktu. Mumu havaya kaldırmış halde, bir köşeye yığılıp öylece bırakılmış ıvır zıvıra; Harry'nin stüdyodan getirip ortaya döküntü gibi saçtığı malzemelere bakarken kendi kendime, "Robin, saçmalıyorsun" dedim, "Saçmalıyorsun."

Odadan çıkacağıma devam edip mumu bir köşeye koydum. Ellerim belimde, nereden başlayacağımı kestirmek için odada göz gezdirdim. Bir duvarın dibine istiflenmiş plastik kutular vardı, onlardan başladım. Birinden faks makinesi çıktı. Bir diğerinde sarılı halde teller, kablolar, fişler ve kutuyu hareket ettirince yuvarlanıp duran piller vardı. Alttaki kutudan evraklar çıktı. Bağdaş kurup eski bir halının üzerine oturup kocamın neden bu kadar tuhaf davrandığına dair ipucu bulma umuduyla her makbuzu, faksı, faturayı ve mektubu telaşla incelemeye başladım. O şekilde yarım saat geçirmiş olmalıyım, her geçen dakika daha fazla üşüyor, beziyordum. Ve suçlu hissediyordum. Evraklara baktıkça suçluluk hissim artıyordu. Şu aşamada mahremiyeti ihlâl etmekte yaptığım. Bu kadarını itiraf edebiliyordum. Sonunda da elime pek bir şey geçmemişti. La Cave'da geçen bir geceye ait 300 sterlinlik bir fiş Harry'yi zan altında bırakan tek şeydi. O fiş ve de Diane'den gelen

gizemli bir faks: *Ne geceydi ama! Başardık! Gerçekten harikaydım... her zamanki gibi. Dx*

Öylece faksa bakıyordum. "Kaltak!" diye haykırdım boş odaya. Şirret kaltak. Öfkeye kapılıp faksın kenarını mumun aleviyle tutuşturdum ve kararıp buruşmasını, alevin kağıdı yiyip bitirliğini izledim. Dumanı tüten sayfayı tabloların yığılı olduğu köşedeki kovaya atıp soğuk emayede yanıp tükenişini izledim. Bir nebze tatmin duymuştum, ama huzursuzluğum geçmemişti. Odada göz gezdirirken köşeleri dövülmüş metalle kaplı ahşap bir sandık gördüm. Birkaç depolama rafının altında, rulo tuval bezinin arkasına gizlenmiş gibi duruyordu. Yaklaşıp, mumu hemen yanına yere koyup tuvali kenara çektim ve sandığı rafın altından sürükleyerek çıkardım. Sandığı çekerken içinde bir şişenin yuvarlanıp metal bir şeye çarptığını duydum. Elimi daldırıp rulo halindeki çizimlerin arasından neredeyse boş, on altı yıllık Lagavulin şişesini çıkardım. Mum ışığında parıldayan bal rengi sıvıya baktım. Bütün bunların moralimi bozacağı o kadar açık ve önceden belliydi ki. Ne diye karıştırmıştım tüm bu eşyaları? Ne bulmayı umuyordum? Bu sandıktan iyi bir şey çıkmayacağını, bulacağım şeylerin sadece daha fazla acı vereceğini bilmeliydim. Şişeyi gönülsüzce yerine koydum ve sandığı gizlendiği yere geri sürüklemek için eğildiğimde gözüm bir şeye takıldı. Afalladım. Nefesim kesildi.

Kutudan ilk çıkardığım şey Mart 2005 tarihliydi. Dillon'ın ölümünün üzerinden altı ay bile geçmemişti. Karakalem bir eskiz. Dillon'a o kadar benziyordu ki kalbimin sıkıştığını hissettim. Yuvarlak göz çukurlarındaki o kapkara, ıslıl ıslıl gözleri... Harry yumuşak uçlu bir kalem kullanmış; bu yumuşaklık da gözlerine, ince bir su tabakasının ardından bakıyormuşçasına hülyalı ve dokunaklı bir hava

katmıştı. Ağzı hafifçe aralıktı, dudağının üzerindeki karaltı sanki az önce yalamış gibi ıslak görünmesini sağlıyordu. Kalemin hafif bir darbesiyle çenesine ufak bir çukur, kafama çok taktığım çene gamzesini çizmişti. Saçları uykudan yeni uyanmış gibi darmadağındı. Eskize uzun uzun baktım. Masumiyetin yüzü duruyordu karşımda sanki.

Bir sonraki Kasım 2005 tarihliydi. Birkaç ay sonrası. O zamanlar İrlanda'ya dönmüş, Dillon'ın yokluğundaki kırık dökük hayatımızı toparlamaya çalışıyorduk. Bu eskizde Dillon'ı şaşırmış bir ifadeyle çizmişti. Vücudu bir tarafa, başı ise çizene dönüktü. Bu çizimde kurşunkalem daha sert, daha koyu kullanılmıştı. Keskin çizgiler Dillon'ın derin bakışlarını, gözlerinin sorgulayıcı pırıltısını ve kapalı ağzının düz çizgisini ortaya çıkarmıştı. Saçları biraz daha uzundu, ensesinde kıvrılıyordu.

Sonraki Mayıs 2006'dandı. Aynı sert uçlu kalemle, aynı keskin çizgilerle çizilmişti. Bu kez Dillon tamamen çizere dönüktü. Yüzünde kızgın bir ifade vardı. Bakışları daha donuk, daha soğuktu. Sebebini tam kestiremiyordum ama mesafeli bir hissi vardı bu çizimin. Saçlar daha da uzamış, karmakarışık bir hal almıştı. Saçların kiri pası daha çetin bir varoluş hissi uyandırıyordu ki Dillon'ın bakışlarında da aynı his vardı. Savunmacı bakıyordu.

Bu kadarla kalmıyordu çizimler. Yıllarca devam etmişlerdi. Her çizimde Dillon biraz daha yaş alıyordu. Her çizimle biraz daha mesafeli, biraz daha katı görünüyordu. Yüzünde kendini gittikçe biraz daha gizleyen, kapatan bir taraf vardı; öyle ki Temmuz 2010 tarihli son çizime geldiğimde oğlumun ruhu yitip gitmiş gibiydi. Gözlerini bana dikmiş olan yüze baktım. O katı ve hiddetli yüze. Tüm sevecenliğini yitirmiş, masumiyetinden eser kalmamıştı. Sert ve kızgın bir çocuktü gördüğüm. Dillon'a benzeyen

bir çocuk. Ne var ki tanıdığım, hatırladığım, sevdiğim Dillon değildi o.

Işıkların yanmasıyla şaşkınlıktan çılgılık atmam bir oldu. Elektrik gelmiş, aydınlığa kavuşmuştum. Etrafıma baktım ve sağımda solumda Dillon'ın çizimleriyle garajın bir köşesine çömelmiş buldum kendimi. Tüm o çizimleri çıplak ampulün şiddetli ışığı altında, beni kuşatır gibi etrafımda yarım daire halinde yığılmış olduklarını görünce göğsümde bir sıkışma hissettim.

"Neden?" diye sordum kendime. "Tüm bunları neden yaptın?"

Yıllarca yaptığı tüm bu çizimler... Çizerken verdiği onca emek, duyduğu onca özlem. Rafların altına tıktırıp sakladığı ahşap kutuya bakıp yastıkaltı yaptığı, benden gizlediği onca acıyı düşününce içimi bir hüznün kapladı, hiç dinmeyen pişmanlığım yeniden canlandı. Resimleri yavaşça toplayıp kutuya kaldırdım. Kutuyu yerine itip, rulo halindeki tuvaleri de üzerine yerleştirip yeniden gizledim. Hiç el değmemiş gibi bıraktım.

Uyuyamadım. Saatler boyunca yastıkta serin bir nokta bulmaya çalışarak dönüp durdum. Kollarımla Harry'nin uyuyan bedenini bulma umuduyla yatağı yoklayıp durdum. Yalnız uyumak hep zor olmuştur benim için. Tavanın karanlığına uzun uzun baktım ve aklımı kendini vurmak istediği koridorlardan almaya çalıştım. Gölgelemin içindeki eski, tozlu geçitlerden. Tanca'dan. Eski anılardan, eski yüzlerden; Cozimo'dan, Sue'dan, Garrick'ten... Dur, dedim kendime. Kendine hakim ol Robin. Bunları düşünmenin vakti değil.

Bu sefer uykuya dalmaya kararlı bir şekilde bir kez daha döndüm ki bir şey hissettim. İçimde bir baloncuk

patlamıştı sanki. Bir sıvı kesesi infilak etmişti. Sıvı sızma-ya başladı; uyluğumda sıcaklığını ve ıslaklığını hissettim. Pijamamdaki ıslaklığa dokunur dokunmaz telaşa kapılıp aceleyle ışığa uzandım.

İlk gördüğüm şey çarşafta bıraktığım kanlı el izi oldu.

“Olamaz” diye haykırdım, çarşafı çekip kenara attım.

Dehşete kapıldım. O kadar az zamanda o kadar kan akmıştı ki inanamadım. Kendimi yataktan atıp ağlayarak banyoya koştum. Aynadaki aksimle karşılaştım; gözüm-den yaşlar akıyor, soluk benzim kanla kaplı belden aşağımla şiddetli bir kontrast oluşturuyordu.

“Olamaz” dedim tekrar, dertli dertli haykırdım boş eve.

Yumruk yemiş gibiydim o an. İçimdeki her şey tükenmiş gibiydi. Küvetin kenarına oturdum, pijamamdaki ıslaklığın vicdan azabı gibi üzerime yapıştığını hissediyordum.

“Bu da mı olacaktı!” diye feryat ettim. “Kahretsin, başıma bu da mı gelecekti!”

O zaman, o kayıp anında, onu ne kadar istediğimi fark ettim. Bebeği. Onu sadece ikinci bir şans olarak görmediğimi anladım o an. Günahlarımdan bu bebek sayesinde arınacaktım kendimce.

Hastaneye gitmek için gün ağarana kadar bekledim. Halihazırda bildiğim şeyi bana söylemeleri için gecenin bir yarısı Holles Sokağı’na çılgınca koşmaya değmezdi. Geceyi kanepede yorgana sarılmış halde kendimi elimden geldiğince teskin etmeye çalışarak geçirdim.

Günün ilk ışığıyla giyinip kamyoneti çalıştırdım. Ağır ağır, mekanik bir şekilde sürdüm; yüzümde donuk, hissiz bir ifade vardı. Arabayı sürmek, park etmek, resepsi-

yondaki kızla konuşmak, hepsi biraz gerçeküstüydü, bedenimi terk etmiş, tüm bunlar olurken kendimi dışarıdan izliyor gibiydim. Herhalde daha fazla ağlayamam diye düşündüm. Yine de nöbetçi ebeyle konuşup, gece düşük yaptığımı söylediğimde dönüp bana acıyarak baktığı zaman tekrar gözyaşlarına boğuldum, tüm duygularım yüze ye vurdu.

"Ah tatlım" dedi ebe. "Evde başka çocuğun var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım, o da teselli edercesine sırtımı sıvazladı.

"Gel, hazırlayalım seni" dedi, plastik bir kap verip banyoyu gösterdi.

Elimde numuneyle geri döndüğümde doğum öncesi kontrole gelen kadınlarla dolmaya başlayan bekleme odasında oturmamı söyledi.

"Hayır" dedim, şaşırdı. "Üzgünüm, ama hamile kadınlarla dolu bir odada oturamam."

Gözyaşları yine hücum etti. Belki o yüzden, belki de orada bir başıma olmama üzüldüğü için doğruca bir muayene kabineye götürdü beni.

"Burada bekle tatlım. Doktor birazdan yanında olacak."

Orada bıraktı beni. Muayene yatağında oturup etrafımdaki gri duvarlara baktım, yolun sonuna geldiğimi düşündüm. Üstünkörü bir muayeneye. Hamileliğimden geri kalanların süpürülüp atılacağı bir randevuya. Son şansımı yitirmiştim. Başka bebeğim olmayacaktı. Başka çocuğum olmayacaktı. Harry'yle aramızın nasıl olacağını düşündüm. Hamile kaldığımdan beri sergilediği davranışlar çocuğu istemediğini anlamam için yeterliydi. Eh, sorunu kendi kendine çözülmüştü. Kindar bir düşünceydi bu, ama kırgın ve kızgındım. Tüm gece ona telefon ettim, ama

her defasında sesli mesaj servisine ulaştım. Ne yapıyordu? Neden ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanda yanımda olamıyordu? Onu bir daha görmeye çekiniyordum. Beni teselli etmek için sarf edeceği anlamsız sözleri dinleyecek gücüm yoktu. Söyleyeceğı her şey samimiyetsiz gelecekti. Avutulmak da istemiyordum zaten, onun tarafından değıl. Derken, bu kez yasımı yalnız tutacağımı fark ettim. Dillon'dan sonra en azından acımızı paylaşıyor, sırlarımızı birbirimizle paylaşıyor, birbirimize kızıyor, duvarları dövüyor, geceleri feryat ediyor, birbirimizin kollarında ağlıyorduk. Şimdi ise onu kendi yasıma karıştırmayacağımı biliyordum. Yaşayacağımız günleri ve geceleri tahmin edebiliyordum; Harry endişeleriyle beni boğarken, yasını benden gizlemeye çalışacak, bense soğuk davranıp, üzüntümü ondan gizleyecek ve aramızdaki mesafeyi koruyacaktım. Günden güne artacağını bildiğim mesafeyi.

Sendeleyerek çıktım hastaneden. Sendeleterek - ancak bu şekilde tarif edebiliyorum çıkışımı. Sersemlemiş, afallamıştım, gözlerimi yeni günün ışığına alıştırmaya çalışıyordum. Aklım az önce olup bitenler yüzünden allak bullaktı. Kendinden emin, hafif aksanlı ve metin konuşan, uzun boylu, ağırbaşlı, siyah bir adam olan doktor o en mahrem yerime bakıp:

"Rahim boynu kapalı" dedi.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Muhtemelen."

Hemşire dosyama eklemek üzere elinde bir başka kağıt parçasıyla gelip kolumu sıktı ve, "Test sonuçların" dedi. "Pozitif."

Aklım almıyordu. Onca kan. O korkunç akıntı.

Ultrason. Kötü çeken bir televizyondan alınmış gibi

duran puslu bir görüntü. Rahmimin gölgeler içindeki mağarası –karanlık bir oyuk- karşımda duruyordu. Hemen sonra onu gördüm. Bir köşeye sokulmuş küçük şekli. Bir tırtıl. Tohum tanesi. Yapraklarını açmayı bekleyen bir eğreltiotu.

"İşte!" dedi doktor, sesinde muzaffer bir hava vardı. "Gördün mü? İşte bebeğin."

"Ama... Peki...?" Nutkum tutuldu. Hayatta mı diye soramadım.

"Şunu görüyor musun?" Koyu renk parmağı ekranın üzerindeydi. "Gördün mü?"

O an gördüm onu. Bir kırpışma. Hızlı bir titreşme.

"Bebeğin atan kalbi."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

"Anlayamıyorum. Kanama. Çok fazlaydı. Nasıl olur da..."

Ultrason cihazıyla görüntü almakla uğraşıyordu, omuzlarını silkti.

"Kim bilir neden oldu. Bilemeyiz."

Siyah beyaz bir çıktı verdi. Küçük fasulye tanesi içimdeki karanlıkta dinleniyor, bekliyordu. Çıktıyı aldım ve yutkundum.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Düşük tehdidi dediğimiz şeyi yaşadın. Neyse ki bebeğin hala hayatta. Rahim boynun da kapalı. Kanamanın duracağını umuyorum."

"Peki ne yapmam lazım?"

Tekrar omuz silkti.

"Sana kalmış. Bazıları dinlenmenin işe yaradığını söylüyor. Elimizde bunu destekleyecek doğru dürüst bilimsel kanıt yok tabii. Sakin olmaya bak. Pozitif olmaya çalış. Tanrı'ya emanetiz."

Tanrı'ya emanetiz. Bir doktordan duyunca kulağa tuhaf geliyordu. Üstelik Tanrı'ya inanmayı bırakmamın üzerinden uzun süre geçmişti. Yine de doktor öyle dediğinde içimde tuhaf bir kıpırtı hissettim. Yitirdiğimi sandığım umut tekrar yeşermişti. Tutunacak, inanacak bir şeyim vardı bir kez daha.

Dokuzuncu bölüm

Harry

Döndüğümde Spencer'ı orada buldum. Birilerini karşılamak üzere gelen onca arkadaş ve akraba gibi gelen yolcu peronunda beklemiyor, barın birine kurulmuş, bulmacasıyla uğraşıyordu. Üzerinde aynı sabahlık, saçında aynı dağınıklık vardı. Gittiğim günden beri yerinden kıpırdamamıştı sanki. Suratı asıktı, beğenmez bir ifadeyle ülkemin bir derdine daha onaylamaz tavırla başını sallıyordu.

"Bunu gördün mü?"

Yolculuğun nasıl geçti, galeri nasıldı, rötar yapmışsın, görüşme nasıl geçti, kamera kayıtlarından ne haber, hayır, bunlardan bahsetmek yoktu. Bunlar yerine o çatallı sesiyle küfreder gibi "Bunu gördün mü?" diyordu.

Elinde ulusal gazetelerden birinin lekeli, kırış kırış ön sayfasını tutuyordu. Manşet tanınmış yayıncılardan birinin otopsisinden bahsediyordu. *Kokain* kelimesi büyük harflerle yazılmıştı. Söylentiler doğrulanmıştı.

"Ne bekliyardun ki?" dedim.

"Fena rezil oldular."

"Öyle mi dersin?"

"Bu adamın bağımlılığını beslemek için ölen insanlar var."

"Ne?"

"Gazeteler öyle diyor."

Omuz silktim, Spencer biraz sarsakça ayağa kalktı. Çantamı aldı ve havaalanından ayrıldık.

"Ver anahtarları bana" dedim. "Tüm haftayı burada geçirmiş gibisin." İtiraz etmeden anahtarları verirken gerçekten de Londra'da geçirdiğim zaman boyunca oradan ayrılmamış olabileceği izlenimi veren bir bakış attı. Açıkçası öyle olup olmadığından emin olamadım.

Şehre doğru yol alırken Dublin yorgun göründü gözüm. Uyuz bir hali vardı. *Dublin'e Hoşgeldiniz* tabelası bile canından bezmiş görünüyordu.

"Tünelden git" dedi Spencer. "Ben öderim."

Birkaç gün odadan çıkmadan yaşadıktan sonra araba kullanmak tuhaf geldi. Doğrusu, keşfettiğim onca şeyden sonra tüm yolculuğum rüya gibi geliyordu.

"Port-Tunnel¹⁴. Yine dünya kadar parayı çarçur ettiler. Batasica limanı Balbriggan'a taşıyorlarmış, duydun mu?"

"Huysuz, yaşlı bir adam oldun iyice."

"Huysuz, yaşlı bir adamım zaten. Az sonra karın da henüz kalkmadığını fark edeceksin."

Karın onunla kişisel bir problemi varmış gibi konuşuyordu. Tüneli boş vitesle geçerken Spencer telefonuna bakıp iç geçirdi. "Hadi arabayı bırakıp bir bira içelim. Basım fena ağrıyor."

"Point yakınında bir yerde mi?"

Ellerini ovuşturdu. "Tabii, harika fikir. Gitmişken arabayı da çaldırırız belki. Bıkmıştım zaten bundan."

Küçük bir bar bulduk, tersane işçilerinin takıldığı bir sabahçı barıydı, kuytu bir köşeye geçip oturduk. Spencer iki bira söyledi.

14 Dublin'de M50 otoyolu üzerine yapılan tünel. (ç.n.)

“Yuvarla hadi şunu” dedi birasından koca yudumlar alarak.

Dışarıda gün doğuyor, trenler istasyonlara yanaşıyor, banliyö sakinleri vagonlardan dökülüyor ve rüzgar Liffey’yi kırbaç gibi dövüyorken ikimizin o karanlıkta biralarımızın etrafına çöreklenmiş olmamızı yadırgadım. Yirmi dört saatten uzun bir zamandır uyumuyordum ve bedelim yorgunluktan kırılıyordu. Yine de deli dolu bir enerji sinirlerimi uyarıyor; devam etmek, harekete geçmek, geç olmadan elimdeki tek ipucunun izini sürmek için delicesine bir arzu duyuyordum. Oğlum hayattaydı. Görmüştüm onu. Oradaydı. Yakınımdaydı, onu hissedebiliyordum.

“Pekala. Beni bu kadar acilen görmek istemenin sebebi ni söyleyecek misin? Gün ağarırken arayıp havaalanından almamı istediğine göre önemli bir konu olsa gerek.”

“Evet, haklısın. Teşekkür ederim. Minnettarım.”

“No problemo. Ee? Sıkışksın herhalde? Havaalanı servisine paran mı çıkmadı? Yoksa hanımla atıştın da seni almaktan vaz mı geçti?”

Robin’in adını duyar duymaz pişmanlık hissettim. Aramamıştım, mesaj bile atmamıştım. Aramalarını, mesajlarını görmezden gelmiştim; bir yanım kendini ona kapatmıştı, görüşmek istemiyordu. Kısmen korkaklıktandı, tamamen farkındaydım bunun. Daphne’den sonra, yani... ayrıca kendime bile güçlkle bakabiliyordum, kaldı ki karımla konuşabilecektim. Sesimin ele vereceklerinden korkuyordum. Kısmense Dillon’ı bulmak için yarıp tutuşmamdı sebep. Onun izini sürme niyetim. Yürüyüş günü gördüklerimdi, hayal değildi onlar. Aklımı kaybetmiyordum. Kamera kayıtları, içimdeki sesin ne zamandır söylediklerini doğrulamıştı. Dillon yaşıyordu. Önemli olan buydu. Şimdi de onu bulup geri getirmem, annesine ka-

vuşturmam gerekiyordu ki Robin belki, ama belki, o zaman beni affedebilirdi. Oğlumuzu ona geri getirirsem onu bir başına bıraktığımı öğrendiği zaman yüzünde oluşan dehşet ifadesini silebilirim diye düşünüyordum.

"Muhafızların sana olan tüm iyilik borçlarını tahsil etmedin, değil mi Spence?"

"Hay lanet, Harry."

"Bana getirdiğin DVD'ler var ya. Onları inceledim. Aradığım şeyi buldum."

"Harika, Harry" dedi içnelercesine. "Yine de hala ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum."

"Bir araba plakası var. Arabanın kimin olduğunu ve hangi adrese kayıtlı olduğunu öğrenmem gerek."

"Tabii, tabii."

"Ciddi misin sen?"

"Değilim tabii. Neler oluyor yahu? Kim olduğumu sanıyorsun, Hızır mı? Kimsenin iyilik borcu kalmadı bana Harry,, iyiliklerin sonuna geldik." Çileden çıkmıştı. Canını sıkkan bir şeyler vardı, benimle ilgisi yoktu bu sıkıntının. Tahmin edebiliyordum. Spencer'ın akli her zaman parayla meşguldü. Muhtemelen sebep buydu. İki bira daha söyleyip üzerine gitmeye başladım.

"Mesele önemli."

"Senin meselelerin hep öyledir."

Spencer'ın bağlantılarının nereden geldiğini ya da herhangi bir muhafızın neden ona iyilik yapacağını kestiremiyordum. Bu konuda sır vermiyordu. Farklı yerlerde iş bağlantısı vardı, onlardan bu şekilde bahsediyordu. Parçası olduğu bir ekip vardı, bu kadarını biliyordum. Bir atları vardı. Cheltenham'daki bir yarışını izlemeye gitmişlerdi. Böyle işlerle uğraşıyorlardı. McDonagh fazladan birkaç ata bahis oynamak için Spencer'dan borç almıştı. Bu hi-

kayeyi peyderpey aldım ağzından. Spencer'ın bir de randevuevi olma ihtimali olan bir yeri vardı ya da oranın ortağıydı. Müşteri listesi kullanabileceği isimlerle doluydu. Kullanacağından değil, kullandığı takdirde sonuçlarıyla baş etmesi gerekeceğini biliyordu. Ama mecbur kalırsa kullanabilirdi hani. Durum böyleydi. Tam bir arapsacıydı, ama birine iyilik yaptığı takdirde onlar da Spencer'a yardım etmek için ellerinden geleni yapardı. Ne işler çevirdiğini bilmiyordum ama Spencer'a ihtiyacım vardı. Ona anlatmam gerektiğini düşündüm. Başka yolu yoktu.

"Spence?"

"Ne var?"

Ağzım kurumuştur, ağzımdan bir başkasının sesi çıkıyordu sanki. Kendimi böyle tuhaf davranırken, konuşurken dışarıdan izliyormuş gibi hissediyordum. "Dillon'ı gördüm" dedim.

Spencer söylediklerimin ciddiyetini anlıyor gibi görünmüyordu.

"Yanında bir kadın vardı, elini tutuyordu. Şimdi yedi yaşında. O'Connell Sokağı'ndan aşağı yürüyorlardı."

"Senin kemanın varsa benim de çellom var."

"Spencer, söylediklerimi duydun mu? Oğlumu gördüm. Hayatta o."

"İsa, Meryem, Yusuf aşkına. Yine mi?"

"Gördüm diyorum. Dillon'ı gördüm."

Barmen dönüp masamıza baktı. Sesimi yükseltmişim. Spencer daha sessiz olmam için işaret etti. "Bir dakika sakin ol şef. Kör olası ilaçlarını alıyor musun?"

Belden aşağı vurmuştu, bunun da farkındaydı. St. James'de¹⁵ geçirdiğim altı hafta tam bir kabustu. Depres-

15 Dublin'de yaklaşık 300 yıldır hizmet veren bir hastane. (ç.n.)

yon ve düşünce bozukluğu tanısı koymuşlardı. İnsanların bu konuda şaka yapmasından hoşlanmıyordum. Ama aldırış etmedim, daha da üzerine gittim. "Spencer, onu gördüm diyorum, Dillon'ı gördüm ve o kahrolası araç kaydına ihtiyacım var ve o kaydı da ancak sen bulabilirsin."

Bir süre bir şey söylemedi. Görünmez varlıklara danışır, onların onayını alır gibi etrafına bakındı. Belli ki onay gelmişti. Bir an sonra gülümseyip, "Kaydı ancak ben bulabilirim, ha?" diye sordu. Dalga geçer gibi bir hali yoktu.

"Evet."

"Ama konuşmamız gerek Harry. İyi olduğuna emin misin?"

"Oğlumu buldum Spencer. Bütün mesele bu."

Spencer ciddi bir ifadeyle bana baktı. Alaycı gülümsemesi kayboldu. Onun yerini endişeli bir bakış aldı ve birden yorgun görünmeye başladı.

"Dinle" dedi kısık sesle, kocaman gözlerini dikmiş bakıyordu. "Zor bir dönemden geçiyorsun, bunu görebiliyorum. Gerginsin. Ev olsun, Robin'in işlerinin azalması olsun... Kahretsin, durumun ne kadar zor olduğunu stüdyoyu kapatacağını söyleyene kadar fark etmedim bile. Sence bu gördüğünü... sandığın şeyin" dedi son kelimeleri vurgulayarak, "Durumunla bir ilgisi yok mudur? Olmayan şeyleri gördüğünü düşünen ilk adam değilsin. Tanrım, o hayaletleri, ufoları ya da hareket eden Meryem Ana heykellerini gören tüm o hergeleleri düşün. Parano-yak hezeyanlar bunlar hep. Mesele bunların ne olduğunu fark etmek... aslında bir işaret hepsi. Rahatlamam, kafanı boşaltmam, ağrıdan alman için bir uyarı."

"Rahatlamam için bir uyarı, ha? Ne dediğini duyuyormusun sen? Kişisel gelişim kitabı gibi konuşuyorsun. Bana

bir iyilik yap da bu amatör psiko-zırvalarını kendine sakla, olur mu?"

Kabul edercesine başını salladı, elindeki bardağa baktı, söylediklerimi gözden geçiriyor gibiydi. Yıllardır iyi bir arkadaşlığımız vardı. Sadık biriydi. Hastanede ziyaretime gelen birkaç kişiden biriydi. Monologlarımdan, insanları defetmelerimden, anlayış eksikliğimden ve psikozumdan korkmayan tek tük kişiden biriydi. Tüm hayatımız beraber geçmişti sanki. Bazen hayatım, Sanat Okulu'na başlayıp Robin ve Spencer'la tanıştığım zaman başlamış gibi geliyordu.

Konuşması için uzun süre bekledim. Sonra başını kaldırıp baktı, bir kaşı havadaydı, dudağının köşesinde bir sırıltı belirliyordu. "Karına bundan hiç bahsetmedin, değil mi?" dedi.

"Hayır."

"Hayır."

"Sadece sana."

"Amma da ayrıcalıklıyım."

, "Ee, bana yardım edecek misin?"

Derin bir iç çekti, soruyu düşünüp tarttı, sonra da kadehini masaya koydu. Elini ceketinin iç cebine attı, sigara paketini çıkarıp arkasını yırttı.

"Plakayı yaz buraya. Fealty'ye ulaştıracağım."

Minnetle baktım yüzüne, sonra da ezberlediğim rakamları ve harfleri karaladım.

Kağıt parçasını alıp kısık gözlerle şöyle bir baktı. "Bu sana pahalıya patlayacak bu arada."

"Eminim."

"Geri ödeme isteyeceğim. Hayrına yapmıyorum bunu."

"Nasıl istersen."

O an benden istediği her şeyi memnuniyetle verebilir-

dim. Dillon'a tekrar kavuşmak için her şeyi yapabilirdim. Her bedeli ödeyebilirdim.

Sessizlik içinde oturduk. Barın bir köşesinde televizyon açıktı. Haber bülteni vardı. Adamın biri hükümet karşıtı gösteriler dahilinde çubuklu bir forkliftle Dail'in¹⁶ kapısına dalıyordu. Yüksek vinçli çubuklu forkliftin üzerinde bir sürü slogan yazılıydı. Hepsini okuyamadım. Biri vardı ki üzerinde "Zehirli Anglo Bankası" yazıyordu, bir diğerinde de Bertie Ahern'in¹⁷ emeklilik planıyla ilgili bir şey yazıyordu. Göz ucuyla gördüğüm bir başkası da "Tüm Politikacılar Sepetlenmeli" diyordu.

"Görünen o ki..." dedi Spencer başıyla Dail'in önündeki çubuklu froklifti işaret ederek, "Adam gayrimenkul komisyoncusuymuş."

Sonra ayrıldık. Karlı, çamurlu kaldırımda durup Spencer'ın hantal cüssesini Pearce Sokağı'ndan aşağı sürükleyişini izledim, iskeleden gelen dondurucu rüzgara karşı paltosuna sıkı sıkı sarılmıştı. Amacıma ulaşmıştım. Muhafızlardaki bağlantısına ulaşması için Spencer'ı ikna etmiştim. O araba plakasının izini sürme planımı harekete geçirmiştim. Halimden memnun olmam gerekirdi, oysa hüzünden başka bir şey hissetmiyordum. O gergin enerjinin kalıntıları hala içimde çırpınıyordu. Eve dönüp Robin'le aramı düzeltmem gerektiğini biliyordum. Olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyordum; aramalarına ya da mesajlarına ısrarla cevap vermeyişimi. Nasıl açıklayabilirdim ki? Tüm varlığımı bu zorlu gayeye, oğlumu bulmaya ada-

16 Dail Eireann. İrlanda hükümetinde yasa çıkarma, hükümeti seçme ve düşürme yetkileri bulunan kabine. (ç.n.)

17 1997-2008 yılları arasında hizmetetmiş İrlanda Devlet Başkanı. (ç.n.)

ma arzumu nasıl açıklayabilirdim? Uğruna diğer sorumluluklarıma sırt çevirdiğim, sinirlerimi alt üst edip aklıma başımdan alacağından korktuğum bu arzuyu? Bu yüzden, onu aramadım. Eve dönmedim. Onun yerine, Javier'i görmeye Mary Sokağı'na gittim.

Javier bir falcı. İşlerini Mary Sokağı'nda bir bodrumda yürütüyor. Bir kuaförün alt katında. Tanınan biri Javier. Tarot kartlarına, el falına bakıyor, harita falan çıkarıyor. Üçkâğıtçı falcılardan değil. Yıllar içinde bana umut veren birkaç kişiden biri oldu. Zilini çaldım, yardımcısı yarım saatlik bir seansa girebileceğimi söyledi.

Mekanına inen basamaklar her zaman tüylerimi ürpertmiştir. Sırada bekleyen bir kadın vardı. Co. Clare'den geldiğini söyledi. "Javier'den iyisi yoktur." Endişeli görünüyordu, bu bodrumda ne aradığını, kendisine nasıl bir doğaüstü malûmatın verileceğini ve bunun onun hayatını değiştirip değiştirmeyeceğini merak ettim.

Son evlilik yıl dönümümüzden sonra Robin'e paramı bir daha Javier'e harcayarak çarçur etmeyeceğime dair söz vermiştim. Böyle mantıklı biriydi işte. Öte yandan o sözü Dillon'ı görmeden önce vermiştim.

Javier beni arka odaya buyur etti. Bir masası, iki sandalyesi olan loş bir odaydı. Masaya kırmızı kadife bir örtü seriliydi. Yoğun, sert bir tütün kokusu vardı odada. Javier'in insanı rahatlatan bir havası vardı. Saçları kırlaşıyordu ve ağır bir İspanyol aksanıyla konuşuyordu. Ne falına bakmasını istediğimi sordu. Nedense Tarot kartlarından korkmuşum. Ruh çağıran büyükçe bir manganın yanı sıra sahafın üzerindeki dairemizde Cozimo'nun bir deste de tarot kartı vardı. Bazen kendince oynardı kartlarla. Ben se ne zaman yanlarına yaklaşısam içimi bir korku sarardı. Neden bilmiyorum. Bir sabah mutfak masamızda kartlarla

oynuyordu. "Endişelenme" dedi, "Başına gelecekleri sana söylemeyeceğim. Bunu yapmak için kartlara ihtiyacım yok."

Ne zaman söylemişti bunu? Tanca'daki ilk yılımızda mı? Robin hamileydi, güzel bir hayat bizi bekliyordu. "Bu kartları eski mahallede yaşayan yaşlı, bilge bir adam verdi bana" dedi Cozimo. "Poker oynuyorduk, parası kalmamıştı, o da bana bunları verdi. Dediğine göre yüzlerce yıllık kartlarmış. Ta İtalya'nın kuzeyinden, Tarot Nehri'nin aktığı yerden gelmişler. Arapça olan Tarot'un patikalar anlamına geldiğini söylemişti. Patikalar."

Cozimo sonraki aylarda kartları okumaya çalıştı, bana da gösterdi ama hep direndim. Ellerimi eline alıp, "Bunlar oyuncak değil, bu da bir oyun değil" dedi.

Biraz şaşkınlıkla yüzüne baktım. Samimiydi. "Sana bu desteyi hediye etmek isterdim ama göreceklelerinden korkuyorum."

Açıklamasını istedim.

"Bu özel, oldukça dürüst ve sezgisi güçlü bir deste."

Gülüp kartlara uzandım.

"Bilmek istemeyeceğin şeyler anlatacak sana. Bana bilmek istemediğin şeyler anlattı."

Elim geri çekildi. "Ne gibi?" dedim fısıldayarak.

"Londra'ya döndüğümü hayal edebiliyor musun?"

Bu söylediğine ikimiz de güldük, ne var ki Cozimo'nun gülüşünde bir bilmişlik vardı. Gözlerinde de görebiliyordum bunu. Tebessümünü kaybetmeden kartları eline aldı ve "Burada daha güvendeler" der gibi gömlek cebine koydu.

Tarot kartları Javier'in elinde nedense daha güven verici, daha az ciddi duruyordu, ben de içimdeki ihtiyaca, tanımlayamadığım dürtüye boyun eğip kartları okumasım

istedim. Hiç havadan sudan konuşmadık, Javier kartları eline aldı ve bitkin bir edayla karıştırmaya başladı. Tarot destesi birkaç metotla açılabilir: On ikili metotla, at nalı metoduyla ve tüm kartlar açılarak. Ne var ki bu kez Javier, "Tek kart okuyacağım" dedi.

Desteyi bana uzattı. Başta tereddüt ettim, sonra bir kart çektim. Güneş kartıydı, Büyük Gizem serisinden. Fonda güne bakan çiçekleriyle, güneşin altında beyaz bir ata binmiş küçük bir çocuğun olduğu bir karttı. Çocuk kırmızı bir bayrak taşıyordu. İnsan yüzüne sahip güneş tepeden bakıyordu.

Nefesimi tuttum, Javier'e neredeyse her şeyi anlatacaktım, Dillon'ı, çocuk mummyayı, Tanca'yı. Her yanıma çocuk imgeleri kaplamış gibiydi, bana bir şeyler anlatmaya, yardım etmeye çalışıyorlardı sanki. Ama çenemi tuttum, Javier kartları okumaya başladı.

"Güneş kartı" dedi, "Çoğu kişi tarafından Tarot'taki en iyi kart olarak kabul edilir. Kazanılmış bilgiyle bağdaştırılır. Bilinç, bilinçdışının korku ve yanılsamalarına hükmeder. Masumiyet yeniden keşfedilir, gelecek için umutlar tazelenir."

Javier geleceğinizi anlatmaz, sadece kartları okurdu. İçgörü, sezi sahibiydi. Yaptığı okumaya ne anlamlar yükleyeceğinizi size kalmıştı. Yine de almanız gereken kararları yorumlamanız için ipuçları ve işaretler verirdi. Bazen net şeyler söylerdi. Beni ülke dışından güçlü bir şeyin çektiğini söyledi. Hala bir derdim olduğunu, çözemediğimi; yakında her şeyin sonuca ulaşacağını ve kalbimi temiz tutmam gerektiğini söyledi. Güneşin olumlu bir sembol olduğunu belirtti. Başka neler dedi bilmiyorum. Oğlunu bulacaksınız demedi. Onun yerine, "Bir çocuk var, artık senin olmayan bir çocuk" dedi. Sözleri canımı acıttı. O da fark etti bunu.

Terliyordum, titreyen ellerime hakim olmaya çalışıyordum. Tanrım, neler oluyordu bana öyle?

Ayrılmadan önce, Javier yeşil bir tılsım verdi. "Şans getirir" dedi. Neredeyse sarılacaktım. Elimdeki taşla oynayarak sersem bir halde dolaştım Dublin'de. Onca insanın dışarıda olması tuhaf değil miydi? Buraya nasıl gelmişlerdi? Karı nasıl geçmişlerdi? Durup *On Raglan Road* şarkısını söyleyen adamı dinledim. Adam, Çok sevdim, *mutluluktan böyle vazgeçtim*, dediğinde boğazımda bir yumru hissettim. Hay aksi, darmadağın olduğumu hissediyordum. O an bir dokunan olsaydı, parçalarımı ayrılabilirdim.

Neden bilmiyorum ama o an basıp eve gidemedim. Robin eve dönmemi çok isterdi, bunu biliyordum. Grafton Sokağı'nın sessiz bir bodrum katı barına oturup içki söyledim, cebimden çocuk mumyanın kartpostalını çıkarıp baktım ve telefonumu elime alıp çocuk mummyayı internetten araştırmaya başladım. Yeşil büyüünün çocuk mummyayı nasıl koruduğuna dair bir şey okudum: Bir zamanlar, sihirli güçleri olduğuna inanılan parlak yeşil renkte bir tılsım sahip mummyalanmış çocuğun keşfi, bilim insanlarının, eski Mısırlıların yeşil rengin çocuklarını öbür dünyada kötü güçlerden koruyacağına ve sağlıklı kılacağını düşündüklerine inanmalarını sağlamıştı.

Javier bu yüzden mi tılsımı bana vermişti? Belki bir iyi niyet göstergesiydi; beni ve tabii hayatta olduğu için Dillon'ı koruması için vermişti belki de. Böyle düşünüyordum. Böylesi mantıklı geliyordu. Robin aylar yıllar boyunca aksi yönde beni ikna etmeye çalışmış olsa da Dillon'ın depremde öldüğüne hiçbir zaman inanmadım. Nihayet hem Tanca'da hem de İrlanda'da kayıp ilanı verdikten sonra öldüğüne inanıyormuş gibi yapmaya başladım. Depremden sonraki aylar boyunca hayatta kalanların

hikayelerine, enkazdan ölü ya da diri çıkarılanların bilgilerine ulaşabilmek için yerel siyasetçilere telefonlar ettim, mektuplar, e-mail'ler gönderdim, hem hayatta kalanların hem geride bırakılanların internet destek gruplarına katıldım ve bulabildiğim her haberi okuyup dinledim.

İnterpol, Fas Polis Kuvveti ve İrlanda Muhafızları'yla irtibat kurdum. Aldığım en iyi, hatta tek karşılık, "Oğlunuz depremde talihsiz bir şekilde can verdi. Bina yıkıldı. Yerle bir oldu. Takdir-i ilahi" oldu.

Robin depremde üç hafta sonra Tanca'dan ayrıldı. Bu yaptığını hiç affetmedim. Ben birkaç hafta daha kaldım. "Ölmemiş olabilir" dedim.

Robin başını iki yana sallayıp, "Harry, başlama" dedi. "Onu burada bırakacak değilim."

Robin'in umurunda bile değildi. "Yastasın Harry. Bu taşıdığın keder seni kötü etkiliyor." Acı beni harap etmişti, itiraf etmem gerek. Yine de itirazları beni yıldırmadı. Tuhaf bir tesadüf eseri depremde hayatta kurtulmadığını nereden bilebilirdi ki?

"Yüzlerce insan öldü" diyordu, sanki istatistikler bir anlam ifade ediyordu.

Daha sonra ben İrlanda'ya döndüğümde Dillon için bir merasim düzenlemek istediğini söyledi. Nasıl bir merasim, diye sordum.

"Merasim işte" dedi.

"Cenaze gibi mi?" dedim.

Cevap vermedi.

"Ölmediyse cenaze düzenleyemeyiz."

"Harry."

"Ya da öldüğünü bilmiyorsak..."

Bir içki daha söylemiştim ki telefonumun ışığı yandı. Mesaj Diane'dendi. Dosdoğru sesli mesaj servisime ulaş-

miş olmalıydı. "Londra'da olduğunu biliyorum. Yerin kulağı var. Ara beni Harry. Seni özledim." Mesajı görmezden gelip telefonumu kapattım. Yağan karı izledim. Meteoroloji dairesinin tahminleri kötüydü. O gün bu kadar çok yağacağını tahmin etmemişlerdi. Oysa ki tüm şiddeti ve ihtişamıyla yağıp her yeri örttü. Ya ekipmanları güvenilmezdi ya da havayı okuma konusunda beceriksizlerdi. Javier'in olacağını söylediği şeylerde hep bir muğlaklık vardı. Saf değilim. Bir şeyleri dikte etmiyor, daha çok ima ediyordu; nutuk çekmiyor, tasavvur ediyordu. Öte yandan, Donegal'dan gelen posta görevlisi kar tahminlerinde, meteoroloji dairesi kadar doğru tahminde bulunuyordu. Güneş önce Blue Stack dağlarına, sonra aşağıdaki düzlüğe vurup kıızıl-kahve bir renge büründüğünde kar geliyor demekti. Koyun ve büyükbaşların deliye dönmesi, titremeye başlayıp dağdan inmeleri vardı bir de. Bu da işaretti.

Tüm işaretler ortadaydı. Tüm iş onları yorumlamaya kalıyordu. Birden, gayriihtiyari, oturup karın yağışını izlediğim bir anıyı hatırladım: Tanca'dayız. Dillon'la yatakta uzanıyoruz. Televizyon açık. Haberleri izliyoruz. "Bizimle mi konuşuyor?" diyor Dillon spikeri kastederek. Bir siyasi parti hakkında konuştuğunu söylüyorum. "İsterlerse benim partime gelebilirler" diyor. Önümüzdeki hafta üç yaşına basacak. "Ne kadar incesin" diyorum. Sakalımı okşuyor. Bir yanağımdan diğerine. İçtenlikle, sevgiyle. "Babacığım, sakalını seviyorum" diyor. "Babacığım, seni seviyorum" diyor.

İçkimi bitirip alkolik yeraltı dünyasının merdivenlerini tırmandım. Araç plakasının beni nereye götüreceğini, ne yollara sürükleyeceğini merak ediyordum. Güneş ışıyacak mıydı, ata binmiş çocuk Dillon mıydı?

Onuncu bölüm

Robin

Harry gideli neredeyse bir hafta olmuştu, kar yüzünden Londra'da mahsur kalmıştı, nihayet eve döndüğünde muazzam bir ferahlık hissettim. Uykulu, koyu renk gözleri ve yüzünü gölgeleyen birkaç günlük kirli sakalıyla kapıda belirdiğini hatırlıyorum. Sıkıntılı durdu kapıda, her şeyden vazgeçmiş biri gibi, kendisi değil de gölgesiymiş gibi görünüyordu. Tanca'daki halini hatırladım –öyle canlı ve enerjik, ıslıl ıslıl, zinde ve motive, meraklı ve istekliydi ki. Bu kadar yorgun, bitkin, boş bakışlara sahip, yıpranmış biri değildi. Ona başka gözlerle baktım ve dönüştüğü bu insana karşı korkunç bir acıma duygusuyla doldum.

Olan biteni, kanamayı, hastaneyi, düşük tehdidini anlattığımda kendini koltuğa atıp boş gözlerle önüne baktı. Tek kelime etmedi. Başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Sessiz gözyaşları döktü. Yüzünü göremiyordum, vücudu sarsılıyordu, elleri titriyordu.

"Harry"

"Üzgünüm Robin."

"Üzülme bebeğim. Gel buraya. Bak bana."

Önce direndi ama yavaşça teslim oldu, ellerini elime

almama izin verdi, utangaç gözlerle yere bakıyordu, bakışlarımdan kaçınıyordu.

"Tüm bunları tek başına yaşadığına inanamıyorum."

O an bana baktı ve bir an aramızdaki tüm sorunları aşabileceğimizi hissettim. Bu yüzden Londra'da neler yaptığını sormadım. Ona ihtiyacım olduğunda telefonuna neden cevap vermediğini sormadım. Bulduğum çizimlerden –benden sakladığı Dillon çizimlerinden– bahsetmedim. Ellerimle yüzünü tutup gözlerinin içine baktım.

"Yeni bir sayfa açıyoruz Harry. Taze bir başlangıç. Bu bebek gerçek. Rüya değil. Ultrasonu görüp o minik kalbinin atışlarını hissettiğimde anladım ki başka hiçbir haltın önemi yok. Önemli olan bu. Geleceğimiz burada. Keşke orada olsaydın Harry. Gördüklerimi görseydin, başka şeyler hissederdin. Bu çocuk Dillon değil. Kimse Dillon'ın yerini alamaz. Ama yine de bu bebeği büyütüp Dillon'ı sevdiğimiz kadar sevebiliriz."

"Biliyorum. Biliyorum."

"Seni kaybetmeye başladığımı hissediyorum."

Bir şey söylemedi, karşı çıkmaya da çalışmadı.

"Sen de hissettin mi?" diye sordum, onaylarcasına başını salladı, derken dudağımın titremeye başladığını hissettim, gözlerim yaşla doldu, kendimi tuttum.

"Birbirimizi kaybedemeyiz Harry. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu yapamayız."

"Seni kaybetmek istemiyorum Robin. Sadece..."

Durdu, bana bir şey söyleyecek, hatta itiraf edecek sandım, tekrar Dillon çizimlerini ve benden gizlediği kederini hatırladım.

"Dinle beni Harry. Yalanlara bir son verelim. Birbirimizi kandırmayalım. Hiçbir şey saklamayalım artık. Eskiden

nasıl da açtık birbirimize karşı. Her şeyi birbirimize anlatabiliyorduk. Hatırlıyor musun?”

Hüzünlü, ağlamaklı gözleriyle bana baktı, öyle yoğun bir suçluluk hissettim ki neredeyse her şeyi anlatacaktım.

Neyse ki geçti. Birlikte oturduk. Elini tuttum. Şömine-deki korlar çatırdıyordu.

“Yeni bir başlangıç Harry.”

“Evet” dedi. Sonra da sustu.

O günden sonra işler değişmeye başladı. İlişkimiz canlanmuş, eski ve neredeyse unutulmuş şeyler tekrar alevlenmişti. Birbirimize karşı daha nazik, cömert ve düşünceliydik. Üstelik zorlama da davranmıyorduk, hiç çaba gerektirmiyordu bu yeni halimiz. Son derece doğaldık. Her şey farklıydı; konuşmalarımız, birbirimize dokunuşlarımız, gülüşlerimiz, sevişmelerimiz, başkalarına birbirimizden bahsedişlerimiz, sırf aramızdaki bu yeni yakınlığı hissetmek için birbirimizi günün tuhaf saatlerinde aramamız... Bunca zaman farkında olmadan taşıdığımız bir yükten kurtulmuşuz gibi hissediyordum ve ancak şimdi bu yük omuzlarımızdan kalktığında ne kadar büyük zorluklar yaşadığımızı ve üstesinden gelebildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu görebiliyordum.

Tekrar kar yağdı. Öncekinden daha ağır ve yumuşaktı. Bu kez gerçekten görülmeye değer bir manzara vardı dışarıda. Neşemizi katladı. Yıllardır ilk kez karlar altında Noel kutlayacaktık. Karın yağışını izledim. Lapa lapa yağıyor, bahçeyi dolduruyor, küçük ağaçlardan çalılara her şeyin üzerine narin bir battaniye gibi örtüyor, dalların kıvrımına, çatının kiremitlerine tutunuyor, pencere pervazında birikiyordu. Şömine sürekli yanıyordu. Ev daha sıcaktı, ıslıl ıslıl bir yuva olmuştu. Su ısıtıcı durmadan çalışıyor ve sürekli

ay-kahve içip elimizdeki fincanların sıcaklığıyla sarmalıyorduk kendimizi.

Bir cumartesi sabahı yürüyüş botlarını ayağımıza geçirip Aziz Vincent de Paul için Noel ağacı satılan Blackrock College’a gittik. Büyük, gr bir ağacı alıp yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek eve getirdik. Yolda ellerimiz dondu, ama kalplerimiz sıcaktı. İçimdeki çocuğu, vücudumun narin katmanlarına yuva yapan, karanlıkta yavaş yavaş büyüyen küçük tohumu düşündüm. Harry’yle beraber bir hayat dünyaya getiriyorduk; ailenin, evin içinde büyüyen, gerçek, sağlam, güvenilir bir geleceği var ediyorduk.

Disk şeklinde portakal dilimleyip dilimleri karanfil-lerle süsledim ve fırında pişirdim. Kurumuş dilimleri ipe geçirip ağaca astım. am iğneleri, çeşniler ve tatlı keskin portakalla tüm ev Noel kokuyordu. Harry atı katına çıkıp ağacı ssleyeceğimiz ışıkları ve süslerin bulunduğu kutuyu getirdi. Yere oturdu ve viski karıştırdığı kahvesini içerken ışıkların birbirine dolanmış kablolarını zşm izledi.

Gzn ağacın üzerinde gezdiriyordu, “Amma da bykmş” dedi gülümseyerek. “Sanırım abarttık.”

“Büyük bir odamız var.”

“O kadar da büyük değil. Bu ağacı ancak bir balo salonu paklar.”

“Ben sevdim. Bence mükemmel bir ağaç.”

“Yükseklik yüzünden meleğin başı dönecek. Dalların bazılarını kessek mi?”

“Hayır! Böyle kalsın. ışıkları ve süsleri yerleştirene kadar bekle, o zaman bu kadar korkunç görünmeyecek.”

“Sanırım ‘ağacı tıraşlamak’ demelerinin sebebi bu. Odada iyi dursun diye kenarlarından almak gerekiyor.”

“Kenarlarından almak falan yok Harry. Dursun böyle.”

Sandalyenin üzerine çıkmış, çözdüğüm ışıkları ağacın tepesine sarıyordum.

"Bunu yapman gerektiğinden emin misin?" diye sordu, şüpheli bir ifadeyle beni izliyordu. "Hamile halinle yani."

"Ah, lütfen yine başlama."

"Neye başlıyormuşum?"

"Aşırı korumacı tavırlara."

"Nasıl ya? Daha önce de mi yaptım?"

Dönüp yüzüne baktım.

"Harry, ciddi misin? Dillon'a hamileyken kıpırdamama bile izin vermiyordun neredeyse. Yanımda biri olmadan evden çıkamıyordum. Maşadan tabak alıp mutfağa götürdüğümde bile küplere biniyordun."

"Gerçekten mi?"

"Evet" güldüm. "Kabus gibiydin."

Bu da yeni bir şeydi. Konuşmalarımızda tekrar Dillon'dan bahsetmeye başlamıştık. Aklımı uzun süre hayatımın o kısmına kapatmıştım. Tüm olanları hafızamın karanlık boşluklarının derinlerine gömmüştüm. Ne var ki aramızdaki bu yeni sıcaklık sayesinde kapıyı biraz olsun aralayıp içeriye ışık sızmasına izin verebiliyordum. Yavaş yavaş ebeveyn tarafımızı kucaklıyorduk. Oğlumuz ve anılarına sahip çıkıyorduk. Hala acı duyuyorduk, hiçbir zaman kaybolmamıştı o acı ama hafiflemişti. Keskin kenarları körelmişti. Dillon'ın adını andığımda ya da anıldığını duyduğumda eskisi gibi hüzne boğulmuyordum, o melankoli kuyusu kaynamaya başlamıyordu artık.

"Yeterince süsün var mı dersin?" diye sordu Harry, melekler, Noel babalar, ren geyikleri, ziller ve yıldızlarla dolu büyük kutuya göz atarken.

"Ağacın büyük olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Kutudan kolları oynayabilen ahşap bir meleği almış, parmağıyla kollarını aşağı yukarı oynatıyordu.

"Şaka bir yana, kaç yıldır biriktiriyorsun bunları?"

"Bilmem. Yıllardır."

"Bütün bu ıvır zıvırla kendi Noel mağazanı açabilirsin."

"Ne diyebilirim ki, seviyorum Noel'i."

"Herkes Noel'i seviyor, senin sevgin takıntı seviyesinde."

Durakladı ve bir an bakışlarını yere indirdi, eski bir anıyı hatırlar gibi gözlerihayale daldı.

"Tanca'daki Noel ağacımızı hatırlıyor musun?" dedi sonra.

Işıklarla ilgilenmeyi bıraktım.

"Koca Fas'ta bizden başka gerçek bir Noel ağacı olan yoktu herhalde. Çölün ortasında bir çam ağacı. Tanrım!"

"Evet" dedim.

Elimdeki ışıklara baktım.

Harry bir şeyler anlatıyordu ama dinlemiyordum. Işıkları elimde evirip çeviriyordum ki ellerim hafifçe titremeye başladı.

Sonraki hafta Liz'le tüm Noel alışverişimizi birkaç saate sığdırmak üzere Brown Thomas mağazasının ev eşyaları reyonundaydık. Fiyat etiketlerine göz attıkça suçluluk duyuyor, ipotek ödemelerimi ve azalan iş saatlerimi düşünüp aileme hediyeler alabilmek için bütçemi nasıl esnetebileceğimi düşünüyordum. Telaşlı, huzursuz ve aşırı tedirgindim.

"Andrew'un annesi için bunu alsam mı?" diye sordu Liz, elinde tuttuğu ceviz ağacından kapağı olan mavi ekmeğin kutusunu kastediyordu. "Çok pahalı ama öyle görü-

nüyor mu? Ucuz bir şey aldığımı düşünmesini istemiyorum, özellikle de Noel günü bizimkiler için öğle yemeği yapacakken."

"Güzel görünüyor."

"Hmm." Kaşlarını çatıp kutuyu raftaki yerine koydu.

"Neden Andrew'a bırakmıyorsun annesine hediye alma işini?"

"Daha neler" deyip güldü. "Andrew'a bıraksam gider hediye kuponu alır. Hatta daha da kötüsü, gidip bir çek yazar."

"Sana ne hediye alıyor?"

"Hediye kuponu" dedi, keyfi kaçmış gibiydi. "Söylemene gerek yok, Rob. Biliyorum, aşk öldü."

Gülümseyip elime bir sürahi aldım, altını çevirip fiyat etiketine baktım.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu. "Aileni Noel'de ağırlamak konusunda hala kararlı mısın?"

"Evet. Her şey ayarlandı. Hindi sipariş edildi, şarap ve şampanya alındı."

"İyi iş çıkarmışsın. Kendini öldürmemeye bak bu esnada."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama Robin, ne demek istediğimi biliyorsun. Yemek yapacaksın, evi hazırlayacaksın, konuklarını eğlendireceksin. Böyle durumlarda uyarıcı almış Nigella Lawson¹⁸ gibi oluyorsun. Abartmanı istemiyorum, hepsi bu. Bu haldeyken olmaz. Atlattığın badireden sonra olmaz." Gözlerini dramatik bir şekilde karnıma indirdi, bense gülmeden edemedim.

"Merak etme. Abartılı bir gece olmayacak. Altı üstü Noel. Hem Harry de yardım etmek için can atıyor."

18 Yemek programlarıyla tanınan İngiliz gazeteci, gurme ve yemek yazarı. (ç.n.)

"Demek öyle" dedi, şüpheli bir tavrı vardı. "Eminim Noel'i anne ve babanla kutlayacağı için çok sevinliyordur."

"Aslına bakarsan hiç sorun çıkarmadı. Karşı çıkacağını düşünüyordum ama gayet iyi karşıladı. Alışverişi ve ev temizliğini o yapacak. Bana sadece yemek yapmak kalıyor. Her şeyi aramızda hallettik yani."

"Güzel. Duyduğuma sevindim."

Le Creuset marka kapları eline alıp oyalanır gibi inceleyen omzunun üzerinden, "Taşınmak iyi geldi mi? Stüdyosunu kurabildi mi?" diye sordu.

"Evet, sanırım." Aklım dosdoğru eskizlerin bulunduğu kutuya, Dillon çizimlerine gitti ve hala orada, karanlık bir köşede saklı durup durmadıklarını merak ettim. O gecedan sonra stüdyoya adımımı atmadım. Gördüklerimi gözardı etmek konusunda kararlıyım. Hepsini geride bırakıp önüme bakacaktım. Önemli olan buydu.

"Londra seyahati iyi geçti" diye iyimser bir ses tonuyla devam ettim. "Sanırım birkaç iş çıkacak oradan."

"Öyle mi?" dedi dönüp bakarak. "Harika olur. Tabii har vurup harman savurmazsa. Çalışmaları muhteşem tabii ama son yıllarda pek üretken değildi."

"Bak sen, Harry'nin iş yükü konusunda endişeleniyorsun, ha?"

"Endişeleniyorum tabii" dedi, birden ciddileşmişti. "Kendini başaramayacağı işlere adayacağını düşünmek hoşuma gitmiyor. Hele ki geçmişini göz önüne alırsak."

"Liz..."

"İstersen defolup kendi işime bakmamı söyleyebilirsin Robin ama en eski arkadaşımın ve baskı altında olduğunda Harry'nin davranışlarından endişe ettiğimi söylemeyecek olsaydım bu kadar uzun süre arkadaş olamazdık. Harry'nin ne kadar hassas olduğunu biliyorum ve eski sı-

kıntılarının tekrar su yüzüne çıkma ihtimalini düşünmek bile istemiyorum. Tekrar aynı şeyleri yaşamayı hiç istemiyorum.”

“Yaşamayacağım” dedim ciddi bir edayla ve söylediğim şeye inancım tamdı. “Harry iyi. Biz iyiyiz. İyiden de öteyiz hatta. Tüm o yaşadıklarımız geride kaldı.”

Elim gayriihtiyari karnıma gitti. Liz hareketimi fark edip hafifçe başını salladı, ifadesi yumuşamıştı.

“Tekrar çocuk yapacağınızı sanmıyordum.”

“Gerçekten mi?”

“Ne senin ne de onun *atlıkarmcada* bir tura daha cesaret edeceğinden emin değildim.”

Gülümsedi ve yüzü tekrar ısıldamaya başladı. Sonra da dönüp elindeki Le Creuset marka güveç kabını kastederek, “Pekala, bunu alıyorum. Çok isterse gelip değiştirebilir, değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Tutsana bir saniye” deyip ağır kabı ellerime bıraktı ve çantasında cüzdanını aramaya başladı. Orada kabı göğsüme bastırmış duruyorken bir adam gördüm. Kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki az kalsın güveç kabını düşürecektim.

Eğilmiş, büyük bir dikkatle kahve makinelerini inceliyordu. Ona doğru yürüdüm, bakışlarını kaldırıp beni gördüğünde bir an şaşkınlıkla bakakaldı.

“Merhaba” dedim. Sakin ve tasasız görünmeye çalışıyordum ama gördüğümün gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Her şey yanlış geliyordu, yanlış zamanda yanlış yerdeydik. Onca yıl sonra, Dublin’de bir mağazanın reyonunda karşımda duruyordu, iler tutar bir yanı yoktu, sapkın bir durumdu hatta.

Derken yüzündeki ifade değişti, bir şeyler geri çekildi sanki. Savunmacı bir bakış yerleşti yüzüne.

Gergin bir gülümsemeyle, "Beni tanımadın mı Gar-
rick?" diye sordum. Korkudan sessizliğe bürünmüş hali
karşısında kıpkırmızı kesildim, kendimi tamamen yabancı
ve kaybolmuş hissettim.

"Elbette tanıdım Robin."

Ağzım dilim kurumuş, vücudumu ateş basmıştı.

Yaşlanmış görünüyordu; şakakları ağarmış, göz kenar-
larında çizgiler belirmiş, burnunun her iki yanından ağzı-
nın köşelerine doğru parantez gibi inen iki çizgi belirmişti.
Pahalı ve kalın giyinmişti. Dikkatimi en çok kıyafetlerinin
çektiğini fark ettim. Sanırım sebebi onu daha önce hep
Fas'ın bunaltıcı sıcağına uygun, pamuklu ya da keten gibi
serin tutan hafif kumaşlardan kıyafetler içinde görmüş ol-
mamdı. Bu kez kaşmir ve yünler içinde görmek tuhafıma
gitmişti.

"Ne yapıyorsun burada?" Sözler ağzımdan öylece,
kaba ve apansız çıkmıştı. Liz'in başını çantasından kaldı-
rıp, karşısında yanaklarımın kızardığı, Amerikan aksanlı,
uzun boylu bu adamı süzdüğünün farkındaydım ve bu da
beni geriyordu.

"Alışveriş yapıyorum" dedi, omuzlarını silkişi kayıt-
sızlıktan çok huzursuzluk belirtisi gibiydi, "Sen de öyle,
sanırım."

"İrlanda'da ne yapıyorsun demek istedim?"

"Biliyorum, şaka yapıyordum" dedi. Bakışları üzerim-
de dolandıkça yanaklarım kızarıyor, makyajsız yüzüm,
ayakkabı seçimim, giydiğim paltonun pejmürdeliği ve saç-
ımın dağınıklığından pişmanlık duyuyordum.

"Eva'nın annesinin son günleriydi, onu görmeye gel-
dik, cenaze işleri için kaldık."

"Çok üzüldüm."

"Dert etme. Çok yaşlanmıştı."

İçimde bir şeyler buz kesti. Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Yanıbaşımda Liz boğazını temizledi, şaşırmış halde ona döndüm, meraklı bakışlarla Garrick'e gülümsedi. Kendilerini takdim edip el sıkışmalarını izledim, ne var ki her şey bulanık ve gerçek olamayacak kadar tuhaf görünüyordu. Herkese rahatsızlık veren kısa bir sessizliğin ardından Garrick sohbetimizi nihayete erdirircesine başını salladı ve gitmesi gerektiğini söyledi. Liz'e tanıştığına memnun olduğunu söyleyip gözlerini bana dikti, bakışlarının içime işlediğini hissettim.

"Seni gördüğüme sevindim Robin."

"Ben de seni."

Dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı. Arkasını dönüp gittiğinde birbirimize söylememiz gereken her şey aklıma hücum etti; ne o Harry'yi sormuştu, ne de ben karısını ya da oğlunu.

"Ee?" dedi Liz sorgularcasına, dedikodu peşindeydi. Bu servi boylu bir içim sunun kim olduğunu söyleyecek misin?"

Garrick yürüyen merdivenin tepesine ulaşmıştı, dönüp bakmıyordu. Birkaç saniye sonra gözden kayboldu.

"Önemli biri değil" dedim davul gibi atan kalbime rağmen renk vermeyen bir sesle. "Tanca'da tanıştığım biri sadece."

Hatırlıyorum. Her şey daha dün yaşanmış gibi.

Eski mahallede bir bardayız. Hava dumanla ağırlaşmış. Gölgeler duvarın tavanla buluştuğu yerde toplanıyor. Yerde kaçışan bir kertenkele. Cozimo koltukta bezgin bir halde uzanıyor, Harry öne doğru eğilmiş, gittikçe artan bir heyecanla Cozimo'nun eski kitaplarından birini karıştırıyordu. Sue, Elena, Simon -küçük göçmen ekibimiz- ve

geçen zamanda adını ve yüzünü unuttuğum herkes oradaydı. Yerde bağdaş kurmuş, sessiz bir öfkeyle biramı yudumluyordum.

"Bu gece çok sessizsin" dedi Cozimo, başımı kaldırdığımda küçük, ışıltılı gözlerini merakla bana dikmiş olduğunu gördüm.

"Surat yapıyor" dedi Harry başını kitaptan kaldırmadan. "Cozimo bu resimler bir harika. Nereden buldun bu kitabı?"

Hızla, "Kağıt oyununda kazandım" diye cevap verdi, gözlerini benden ayırmamıştı.

Doğru mu söylüyordu acaba? O küçük, kuru ağzından çıkan sözlerin yarısında en ufak gerçeklik payı var mıydı acaba?

"Neden surat asıyorsun? Tartışmadınız herhalde? İkiniz de öyle saçmalıklarla vakit kaybetmeyecek kadar genç ve güzelsiniz."

"Noel" diye lafa girdi Harry, bana doğru bir bakış atıp tekrar kitabına döndü.

Gözlerimi devirip bıkkınlıkla hafifçe iç geçirdim. Harry'nin tartışmalarımızı başkalarına açmasından nefret ediyordum. Anlaşmazlıklarımızın mahremiyetine saygı duymuyor, hatta bunların neden aramızda kalmasını istediğimi bile bir türlü anlamıyordu.

"Noel ha?" diye sordu Cozimo, kafa karışıklığı yüzünün keskin hatlarını bulandırmıştı.

"Noel'i İrlanda'da geçirmek istemediğim için kızgın."

Cozimo'nun kafa karışıklığı geçmemişti. Bir Harry'ye bir bana bakıyor, avuç içlerini yukarı doğru bakacak şekilde açtığı elleriyle olan bitene anlam veremediğini anlatmak istiyordu. Bu kadar önemsiz bir şey için ne diye tartışıyorduk ki?

"Harry, başlama lütfen" dedim kısık bir sesle, oysa beni duymuş gibi görünmüyordu.

"Robin tipik bir İrlandalı ateist. Tanrı yoktur, Noel zamanı hariç. Noel geldiğinde ise gelsin İsa bebek, gitsin gece yarısı ayinleri, aileyle hindi yemekler ve diğer saçmalıklar."

"Saçmalık değil hiçbirisi."

"Sıtkın sıyrılına kadar *Ave Maria, Oh Holy Night* ve *Hark The Herald Angels Sing*¹⁹ dinlemeler."

"Kes artık Harry."

"Ve tabii sıcak iklimde Noel kutlamak olmaz" diye devam etti. "İsa'nın Ortadoğu'da doğmuş olmasına rağmen hem de. Ama hayır, Noel illa soğuk olmalı. İskandinav'ya özgü ağaçlarla kutlanmalı. Şöminenin üzerini zeytin dalları ya da palmiye yapraklarıyla süsleyemezsin. Çobanpüskülü ve sarmaşık olmazsa olmaz."

"Ee, ne yanlış var bunda?"

Dönüp baktım. Sesin sahibini tanımıyordum, alt perdeden, Amerikan aksanıyla kelimeleri uzata uzata konuşuyordu. Yüze de yabancıydım. Sert hatları, soğuk mavi gözleri, kalkık elmacık kemikleri; ciddi, geniş ağzının altında çukurlu bir çenesi ve saç çizgisinin ortasındaki sivri ucu gösterecek şekilde geriye taralı uzun ve düz sarı saçları vardı. Yüzü keskin hatlara sahipti ama adamın yakışıklılığının çocuksu bir tarafı olduğu da su götürmezdi. Yaşını tahmin etmek kolay değildi, yirmi bir de olabilirdi kırk dört de. Sedire kurulup heykel gibi hareketsiz durdu ve omuzlarını belli belirsiz silkerek sorusunu yineledi.

Harry başını kaldırıp hafifçe kıkırdadı.

"Sakın söyleme. Gözlerin doldu, değil mi? Vermont'un

19 Noel şarkı ve ilahileri. (ç.n.)

karlı tepelerini mi özlüyorsun sen de?" diye sordu, kaba sayılmazdı.

Omuzlar tekrar silkildi.

"Tabii ki. Neden olmasın? Noel benim için ev demek. Ev ve aile. Oregon demek bu arada, Vermont değil."

"Vermont ya da Oregon, ne fark eder ki? Belli ki sen de güçlkle katlandığın akrabalarla aynı odada Coca Cola esinli sahte kutlamaların ortasında kalmak yerine burada Tanca'da, hayatın gerçek olduğu, gerçekten yaşandığı yerde olmayı tercih ediyorsun."

"Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Buna saygı da duyuyorum. Yine de o Coca Cola reklamlarının kanımı kaynattığını itiraf etmeliyim. Her zaman beni heyecanlandırmışlardır. Budweiser'ın Noel reklamları da öyle. Bu da beni keriz bir tüketici ya da zavallı biri yapıyorsa, varsın öyle olsun." Ellerini suçunu itiraf eder gibi hafifçe kaldırıp indirdi. Sonra da devam etti, "Bu arada akrabalarımı da seviyorum. Hiç havallı biri değilim sanırım, ha?"

Harry şaşırmış halde adama bakıyordu. Onun bu rahat halleri, dolaysız üslubu ve 'neysem oyum, ne düşündüğün umurumda değil' tavrı karşısında ne yapacağını kestiremediğini görebiliyordum. Onu alaya almak için yanıp tutuştuğunu da... Ne var ki bu adam, bu yabancı, başka herhangi bir budala ya da alık bir Amerikalı gibi kolayca bertaraf edilecek biri değildi. Görüşlerinden ve kendinden o kadar emindi ki geri adım atacak, yüzleşmekten kaçacak biri olmadığı ortadaydı. Meydan okurcasına, doğrudan bakıyordu insanların gözünün içine.

O geceye dair başka pek bir şey hatırlamıyorum. Ne ben onunla -Garrick'le- konuştum, ne de o benimle konuşt.

Günler geçti ve Harry'yle Noel konusunda bir çeşit sessiz bir anlaşmaya vardık. Tanca'da onunla kalacaktım,

bir ara yeni yılda da ailem ziyaretimize gelecekti, bu şekilde uzlaştık.

Garrick'i bazen gittiğimiz barlarda, takıldığımız insanlarla beraber görüyordum. Cozimo'nun eklektik çetesinin bir üyesi, bir yancı gibi görünüyordu; diğerleriyle bile yalnız, mesafeli ve bir başınaydı sanki. Hiç konuşmadık, hatta beni fark ettiğini bile hiç hissetmedim. Öte yandan ben onu; uzun boylu, insanın içine işleyen türden bakışlara sahip sıkın Amerikalı'yı fark etmiştim. Başkalarının yaptığı dedikodulardan hakkında bilgi edinmiştim. Ortaya çıkan resim eksik ve çelişkiliydi. Garrick Avrupa'yı ve Kuzey Afrika'yı dolaşarak para harcamaktan başka yapacak bir şeyi ve çalışma zorunluluğu olmayan, zengin biriydi. Şairdi, filozoftu, sanat taciriydi. Bir sivil toplum kuruluşu için çalışıyordu. Cambridge, Yale ya da Sorbonne eğitimini yarıda bırakmıştı. Bir ara başarılı bir yatırımcıyken usanmış ve kapitalizmden iğrenir olmuştu. Karısını trajik bir kazada kaybetmiş, Tanca'ya da kendini kaybetmek için gelmişti. Bu kıtada amaçsızca yaşayan çoğu insan gibi o da kendinden kaçıyordu.

Benim için Garrick dikkat çeken biriydi sadece.

Hayat devam etti. Yoğun bir şekilde resim çalıştım, boşa çalıştığımı bilmeme rağmen. Harry'nin aksine Tanca, sanatsal bir aydınlanma yaşamamı sağlamadı. Çoğu zaman yalnız hissediyordum. Ailemle ve arkadaşlarımla görüşmek için sıklıkla internet kafelere gidiyordum. Devam eden hayatları, yeni işleri, yeni kariyerleri, kazandıkları paraları, aldıkları ipotekli evleri; tanıştıkları, aşık oldukları, nişanlandıkları adamları ve yaptıkları çocukları anlatan e-mail'leri aldıkça onlara imreniyordum. Her şeyin dışında hissediyordum kendimi. Hayat bulunduğum yerin uzağında akıp gidiyor gibi geliyordu. Bu hislerin hepsini

kendime sakladım. Harry'nin durumu ise farklıydı. Onu hiç bu kadar mutlu ve hayat dolu görmemiştim. Onun yaptığı işlerle benimkiler arasında muazzam bir fark vardı. Benim resimlerim donuk ve fazla hursliyen, ışık ve renklerin tuvalde dans ettiği onun çalışmaları canlı ve tutkuluydu; farklı hisler ve düşünceler uyandırıyor. Resimlerine baktığınızda gördüklerinize çekildiğinizi hissederdiniz.

Aralık sonunda bir akşam, ailemle haberleştikten sonra hissettiğim o tuhaf boşluk hissiyle dairemize döndüm. Merdivenleri çıkıp odaya girdiğimde beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Cozimo koltuğa uzanmış portakal dilimliyor, Garrick'se karşısında, ellerini kucağında kavuşturmuş, meditasyon halinde bir başparmağını diğerinin üzerinden atar halde oturuyordu. Odanın ortasındaysa Harry bir Noel ağacıyla boğuşuyordu. Kovanın içinde dik durmasını sağlamak için ağacın dibine ceket istifiyordu.

"Nereden buldun onu?" diye sordum.

"Geldin demek" diye haykırdı ve dalların arasından sürünerek çıktı. Durduğu yerden bana bakarak, "Ee, ne düşünüyorsun? Dik durdu mu?"

"Ne mi düşünüyorum?" Ufak ağaca, darmadağın dallarına ve dalların tamamen dökülen iğnelerin ardından boş kalan kısımlarına baktım. Sıcak ve tozlu Tanca'mın ortasında bu çam ağacı küçük bir mucize gibiydi. "Bebeğim, harika bir şey bu! İnanılmaz gerçekten! Nereden buldun bunu?"

Gidip boynuna sarıldım. Bu düşünceli hareketinden etkilenip tam diğerlerinin önünde onu öpüyordum ki neredeyse mahcup bir edayla gülüp bileğimden tuttu.

"Dur, sakinol" dedi, eğilip dudaklarımdan öptü. "Bana teşekkür etme. Benim bir ilgim yok. Bunun sorumlusu Noel meraklısı arkadaşın."

Odanın diğer tarafına baktım. Garrick oturduğu yerden ağaca bakıyordu. Başparmaklarını oynatmayı bırakmıştı. Başını çevirip parıltılı mavi gözleriyle bana baktı ve o an ilk kez göz göze geliyormuşuz gibi hissettim. Elini kaldırıp selamladı ve hafifçe gülümsedi. Kısa bir süre bakışlarımı kaçırana kadar gözlerimin içine baktı.

Çantalarımı bırakıp ayakkabılarımı çıkarmak için yatak odasına gittim. Yatağa oturup ellerimi yüzüme götürdüğümde kan sıçrayan yanaklarımın alev alev yandığını hissettim.

Odaya döndüğümde Cozimo'yu çam dallarını portakal kabuklarıyla süslerken buldum.

"Öyle olmaz" dedim. "Bu ağaç layıkıyla süslenmeyi hak ediyor."

Hemen sonra dallara asmak için süs ve küçük biblolarla dönüştürebileceğim şeyler bulmak üzere Harry'nin ve benim resim malzemelerimizi karıştırmaya koyuldum. Harry buzdolabından birkaç bira aldı ve yeni yılda Casablanca'ya yapılacak bir yolculuktan bahsetmeye başladılar. Ben de yaptığım işle başbaşa kaldım.

Daha sonra, ayrılmadan az önce, ben uydurma süslerimi dallara asarken Garrick gelip yanımda durdu.

"Beğendin mi?" diye sordu sessizce.

"Çok beğendim."

"Emin olamadım. Pek konuşmadın. Beğenip beğenmediğini anlayamadım."

"Çok beğendim" dedim, sonra da sessizce ekledim, "Çok sevdim."

Gözlerinin içine baktım, bana dikkatle, daha önce hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde bakıyordu. Bakışları içime işliyor, içimde saklı bir noktaya dokunmak istiyor gibiydi. Gözlerine bakmak için çaba göstermem gerekti. Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorluyordum.

“Güzel” deyip başını salladı. O an çok resmi göründü. Biraz hüzünle karışık bir resmiyet. Uzak ve gizemli duruyordu.

O gittikten sonra kaldığım yerden devam ettim, ağacı süsledim, bir bira daha aldım ve koltuğa yerleşip diğerleriyle bir sigaralığı paylaştım. Ne var ki içimde bir şeyler değişmişti. O gece yatağa giren kişiyle o sabah uyanan kişi aynı değildi. O gece yatağa giren kişi, içinde yoğun bir özlem baş göstermiş huzursuz ve uykusuz biriydi.

On birinci bölüm

Harry

Günler geçti. Spencer'dan ses yok. Ne aradı, ne de adres verdi. Çıt yok. Evde öylece oturdum. Arpacı kumrusu gibi düşündüm. Robin'e bir şey anlatmadım. Düşüncelerimi sakladım. Hislerimi sakladım. Dillon'ı gördüğüme dair hiçbir şey söylemedim. Adını andığında bile sessizliğimi korudum; ne Dillon'dan bahsettim, ne kamera kayıtlarından, ne plakadan, ne de sabırsızlıkla beklediğim adresten. Kahve içtim. Çay içtim. Sigaraların birini yakıp diğerini söndürdüm. Stüdyomda oturdum, bulmaca çözdüm. Ne yaptıysam, kalkıp bir şeyler yapmak, yola koyulmak, neyin ne olduğunu bulmak için duyduğum, huzursuzluk veren o istek hiç geçmedi.

O'Connell Sokağı'na gidip adımlarımı geriye doğru izlemiştim. Dolaşıp etrafa bakınmışım. Onu tekrar görürüm diye soğukta beklemiş, binip gittikleri otomobilin bir benzerini görürüm diye etrafı kolaçan etmişim. Kendimi kadına ya da Dillon'a benzeyen insanları takip ederken bulduğum bile oldu. Bir anne ile oğlu birkaç defa dönüp onları izlediğimi görene kadar takip ettim, sonra da durup döndüm ve evin yolunu tuttum.

Tüm bunlar olurken suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Robin'i hayal kırıklığına uğratmışım. Yanında olama-

mıştım. Bebeği kaybedeceğinden emin halde yalnız başına korku içindeyken benim eve dönüyor olmam gerekiyordu. Oysa oğlumuzun peşine düşmüştüm, ama bunu ona anlatamıyordum. Katlandığı sıkıntı beni derinden sarsmıştı. Hamile olduğunu söylediğinden beri ilk kez tekrar baba olacağım için gururlanıyor, Robin'e ve karnunda büyüyen bebeğe karşı içten, korumacı hisler besliyordum. Ne var ki bu hisler çok yaşamadı.

Bir şeyler çizip eskiz yaptım. Londra'da aklıma takılan imgeleri, en çok da çocuk mummyayı çizdim. Gözümün önünden gitmeyen görüntülerle baş etme yollarımdan biri de çizmektir. Bir çeşit arınmaydı benim için. Çizip içimi dö-küyordum. Fakat Noel hazırlıkları yüzünden çizemez olmuştum. Derken bir gün, Noel'den birkaç gün önce içim-dekilere söz geçiremez oldum.

Robin'in son haftalardaki barışçıl tavrından eser kalmamıştı. Noel yüzünden gerilmeye başlamıştı. Ailesi Noel yemeği için bize gelecekti, o da bu geceyi çok önemsiyordu. Listeler yapmıştı. Bir sürü liste. Alışveriş listesi. Yapılacaklar listesi. Yemek tarifleri. Alınacak hediyeler. Unutulmaması gereken şeyler. Yorgun, hatta bitkin görünüyordu. "Bu ev tam bir felaket" dedi, yüzünde çaresizlik ifadesiyle etrafına bakarken.

"Haklısın, muhtemelen önümüzdeki birkaç yıl içinde de öyle olacak" deyip sarıldım, "Ama beraber üstesinden geleceğiz."

"Bir sokaktaki Noel için süslenmiş onca eve bakıyorum bir de akan çatısı, dökülen duvarlarıyla ortalarına kurulmuş bizimkine... Kabakgibi ortada bizim ev."

"Ama evin bir karakteri var" dedim neşelendirmeye çalışarak. "Hem kar tüm günahları örtermiş."

"Tüm komşuların doğru düzgün süsleri var."

“Aferin onlara” demek istedim. Dilimi ısırıp anlayışla başımı salladım. Noel zamanı. Biraz daha çaba göstermeliyim diye düşündüm. “Gidip güzel süsler alırız biz de.”

Şüpheyle bana baktı.

“Haydi. Hemen şimdi alalım istersen” dedim.

Gözlerini kısıp baktı ve başını salladı. Sarıldım. Şöminenin üzerinde duran telefonumun ışığı yandı. Robin geri çekilip, “Paltolarımızı alayım” dedi.

Gönülsüzlüğümü dile getiremeyip telefonuma cevap verdim.

“Şanslıyız” dedi Spencer pürüzlü ve gizemli sesiyle.

“Ne?”

“Adresi buldum.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Adres. Aklımdan çıkmıyordu. Umudumu yitiriyordum, Spencer’in adresi bulmuş olmasına hem sevinmiş hem de şaşırmıştım.

“Sonra teşekkür edersin. Öğleden sonra gelip alıyorum seni.”

Robin kolunda paltomla geri geldi, “Kimdi arayan?”

“Kimse” deyip paltoyu aldım, atkıyı boynuna dolayışını izledim.

Kendine hakim olamayıp güldü. “Kimse mi? Biri olmalı. Ne bu gizem?”

“Spencer’dı. Önemli bir şey değil.”

Jzun bir bakış atıp yavaşça başını salladı, sonra da topukları üzerinde dönüp sessizce evden çıktı.

Blackrock’a yürüdük. Kar bastırıyordu. Lapa lapa yağmaya başladı. Sessizce yürüdük. Robin’in aklından bir şeyler geçiriyor gibiydi. Sessizliğimizden memnundum. Yanımızdan arabalar geçiyordu. Robin elini uzattı, tuttum. Eli küçük ve soğuktu. Avucumun sıcaklığına alıp sıktım elini. Bana döndü ve gülümsedi.

“Eli soğuk olanın, kalbi sıcak olurmuş” dedi.

Beni mobilya ve ev eşyaları satan bir mağazaya götürdü. Rahat koltuklar ve pirinçten yapılmış antik okuma lambalarıyla dolu mekanın ortasında incik boncukla süslenmiş koca bir Noel ağacı duruyordu. Robin, acelesiz bakınıyordu etrafına.

“Ne dersin?” Elinde tuttuğu çizgili kurdele ve çubuk şekerlerle bezenmiş Noel çelengini gösteriyordu.

Çelenge baktım ve fiyatına rağmen onaylarcasına başımı salladım. “Alıyoruz” dedim ve koluma asıp eve kadar taşıdım. Soğuk iliklerime işliyordu. Tanca’da geçirdiğimiz tüm o sıcak akşamlarla içine düştüğüm soğukun taban tabana zıtlığını düşünmeden edemedim. Cozimo’nun evindeki sahte Noel ağacı aklıma geldi. Cozimo’nun ellerini kollarını sallayarak, şarkı söyler gibi “Cozimo’nun evinde her gün Noel’dir” deyişi bir de... Sonraki yıl o ağaç gitmiş, yerine Garrick’in getirdiği çam ağacı gelmişti. Şaşkına dönmüştük. Robin’e anlatsam hatırlar mı acaba? Sokaktaki kalabalığın Noel alışverişi telaşının ortasında Robin, Noel’i evde geçirmekle ilgili bir şeyler anlatıyor, ev süslerinin insanı nasıl neşelendirdiğinden bahsediyorken kulaklarımda sadece Garrick’in riyakâr kahkahası yankılanıyor, çölün ortasında öyle bir ağaç bulduğu için neşeyle şişinen halini hatırlıyordum. Ağacın Tanca’daki dairemizin köşesinde nasıl kuruyup büzüştüğünü ve ufalıp tanınmaz hale geldiğini bir de. Tuhaf detayları hatırlayabiliyor insan.

Saatler geçti. Evde Spencer’m Jaguar’ının evin girişine yanaşmasını gergin bir kedi gibi bekliyordum. Robin’e olup bitenden hala bahsetmiş değildim, evden çıkmak için bir mazeret bile bulmamıştım. Geceyi evde başbaşa geçirmeyi istediğini sezebiliyordum, fakat onda da bir tedirgin-

lik vardı. Oturma odasına geçti. Şömineyi yaktım ve kendime kahve yapıp içine bir yudum viski koydum.

"Yapılacak çok şey var Harry" dedi.

Sesi biraz üzgün çıkıyordu. Onu teskin etmek istediysen de ağzımı açmadan kapının zili çaldı. Sandalyemden hızla kalkıp hole fırladım.

Kapıyı açtım, karşımda Noel ilahileri söyleyen iki kişi duruyordu. Yüzlerinden aç oldukları belli olan iki genç kadın, kovalayan varmışçasına Jingle Bells söylediler. Bittirdiklerinde içlerinden biri, "Mutlu Noel'ler bayım" diyerek elindeki plastik kavanozu uzatıp salladı. Bozuk paraların şıkırtısını duydum. Az ileride onları bekleyen iri yarı bir adam bastonuna yaslanmış duruyordu. Elimi cebime atıp bulduğum bozuklukları verdim. Hızla bakıcılarının yanına, sonra da bir sonraki eve gittiler.

"Kimdi gelen?" diye sordu Robin, pencereden dışarı bakıyordu.

"İlahiciler" diye cevapladım.

Robin elini mağazadan aldığı kutuya daldırıp içinden biblo, incik boncuk ve ışıkları çıkardı. "Gelin teli yok" dedi.

"Noel ağacında yok, ama..." deyip gösterişli, uzunca kırmızı gelin telini omuzlarına bıraktım.

"Bu da nereden çıktı?" dedi gülümseyerek.

"Bilmem" dedim, omuz silktim. Kalp atışlarım yavaşlamıştı. Daha sakinim.

Nispeten huzurluyduk. Nispeten sakin. Radyo kapalıydı. Çoğu zaman mutfakta açık olur, evi kötü haberlerle doldururdu. Ardı arkası kesilmezdi haberlerin. Genç adam eve hapsettiği anne-babasını çırılçplak soyup dövdü. Robin'e, "Kiler ne işimize yarar ki?" diye sorduğumda radyo bu haberi veriyordu. Yo hayır, radyo kapalıydı. Ne dayak, ne silahlı çatışma, ne saldırı ne de cinayet haberi dinliyorduk.

Evi daha fazla süsle donatarak ve Noel günü hazırlanacak aperitiflerden konuşarak oyalanıp birbirlerine asıl söylemek istediklerini yutan evli bir çiftin sessizliği hakimdi eve.

Akşam çöktüğünde dostane bir sessizlik içinde oturmuş, sadece ara sıra bebekten bahsediyorduk. Robin'in hamile olduğunu işyerine ne zaman söyleyeceği, ne kadar izin alacağı, bakıcıyı nereden bulacağımız gibi şeyleri konuştuk. Öte yandan kendimi tuhaf hissediyordum. Bir başkası için bu konuştuklarımız sıradan bir sohbet olabilir ama benim için, Harry adlı birinin Harry gibi konuşup Harry gibi davrandığı sahte bir sohbetti. O an aklım başka yerde, ben başka yerdeydim. Diken üstündeydim. Beklemedeydim. Son birkaç haftadır doğru düzgün uyuyamıyordum. Rüyamda hep Tanca'nın o ıssız sokağında, yerde uçuşup duran kitapların arasında, tozun dumanın içinde boğulduğumu görüyordum. Ağzımda o sokakların tozunun tadıyla, damağımda kireçimsi bir tortuyla, içimdeki koca boşlukla uyanıyor ve son beş yıldır acı gerçek, benliğimi yiyip bitirirken o sokakta çaresizlik içinde kısılıp kaldığımı fark ediyordum. Nihayet elime bütün bunları değiştirme fırsatı geçmişti. Robin'i yalnız bırakmak istemiyordum ama bu her zaman mümkün olmuyordu. Beraber geçirdiğimiz her dakika olanları anlatmak istiyor, fakat anlatacaklarımın ancak onu üzeceğini düşünüp daha iyi bir zamanın, doğru zamanın gelmesini bekliyordum. Bunun da saçmalıktan ibaret olduğunun farkındaydım: Ona evlenme teklif ettiğimde doğru zamanı beklememiştim, ona ilk kez yaklaştığımda, onu ilk kez öptüğümde ya da başka herhangi bir şey için doğru zamanın gelmesini beklemiş değildim. Düşünmeden, içimden geldiği gibi davranmıştım. Kapı zili çaldığında da öyle yaptım, Robin'e hiçbir şey söylemeden kalkıp paltomu aldım.

"Harry?"

"Hemen dönerim."

"Ne oluyor?"

"Halletmem gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

"Sonra anlatırım."

"Bekleyemez mi?"

"Bu kez değil."

Hale kadar peşimden geldi.

"Harry, neler oluyor?"

"Hiçbir şey, hemen döneceğim."

Bir sebebim olmalıydı. Bir mazeretim olmalıydı. Onun yerine bir şeyler geveleyip çıktım.

Hayal kırıklığına uğradığı belliydi, "Spencer'la içmeye gidiyorsan ne diye bana söylemiyorsun?"

Gözlerimi kapattım, kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Kendi kendime her şeyin kısa süre sonra sona ereceğini ve o zaman her şeyi Robin'e anlatacağımı söyledim. O an tek istediğim ise çekip gitmekti.

Kapıyı açıp çıktım, Spencer arabasında yorgun yüzünü aydınlatan bir sırtışıla direksiyona yaslanmış oturuyordu. Robin'in arkamda duraksayıp huzursuzca iç geçirdiğini duydum. Spencer'ın varlığı, evin önünde acı bir frenle durması, eski Jaguar'ı, gamsızlığı evden ayrılışımı kolaylaştırmadı. Robin'i öpmek için döndüğümde sitem eden bakışlarıyla karşılaştım.

"Git bakalım" dedi, sonra da sabahlığının kuşağını sırtına bağlayıp hüsrarla gidişimi izledi. Bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştım onu. Bu kez degecek dedim kendime. Bu kez tüm bunlara degecekti.

"Hanımla bozuk muyuz?" dedi Spencer arabaya bindiğimde.

"Kapa çeneni ve nereye gideceğimizi söyle."

"Adresi buldum."

"Harika."

"Yolumuzun üzerinde halletmemiz gereken ufak bir iş var."

"Yolumuzun üzerinde mi?"

"Thomas Sokağı'nda."

"Spencer, ciddi olamazsın. Robin'i ne halde bıraktığımı gördün. Yolumuzu uzatmak için çıkmadım evden. Dillon için çıktım."

"Sadece biraz uzatacağız. Ufak bir iş. Bir yere uğrayıp çıkacağız."

"Ah, Spencer."

"Quid pro quo, mon frere²⁰. Sen benim sırtımı kaşı, ki bu durumda Fealty bizim sırtımızı kaşısın, biz de onunkini kaşımaya gidiyoruz."

"İşgal evlerine mi gidiyoruz?"

"Yalnızca birine."

"Kahretsin, ciddi misin?"

"Her zaman."

"Ne yapacağız?"

Spencer'in böyle işlere bulaştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Riskli anlaşmalar yaptığını biliyordum. Sanat Okulu'nda tanıştığımız, partiler veren, öğrencileriyle yatan, oturma eylemleri falan tertipleyen bir öğretim üyesi olduğu zamanlardan beri tam bir bela paratoneri herif. Sonunda kovuldu, ama böyle bir adama dönüşeceğini hiç tahmin etmiyordum.

"Oraya vardığımızda..." deyip duraksadı. Hadi buyur. Planı bile yok. Ne yapacağını, pardon, ne yapacağımızı

20 Quid pro quo. "İyiliğe karşılık iyilik" anlamına gelen Latince deyiş. Mon frere, fr: Kardeşim. (ç.n.)

bilmiyor. Hiçbir fikri yok. Kendini yineledi, "Oraya vardığımızda..." Sigarası sönmüştü. Bir saniye, sigara değil, sigaralık içiyordu. Başıyla arabadaki çakmağı işaret etti, lütfedip verdim. "Oraya vardığımızda..." Taktik değiştirip, "Bak, zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Seni bu duruma sokmanın doğru olmadığını da biliyorum, ama ikimizin iyiliği için bu. Sen Dillon'ı görmek için yanıp tutuşuyorsun. Bense parasal çıkmazdayım. Harika bir çiftiz. Ama dinle, kılına zarar gelmesine izin vermem. Şimdi söyle bakalım, demir çubuğu iyi kullanır mısın?" Ciddiydi. Neredeyse ağlamaklı bakıyordu.

"Ne demek demir çubuğu iyi kullanır mıyım?"

"Basit bir soru sordum."

"Bunu sorduğuna..."

"Unut gitsin... Demir çubuğum yok zaten." Arabayı durdurdu. Varmıştık. "Bu işi halledip adrese gidiyoruz."

"Doğru düzgün plan bile yapmamışsın."

"Hiç..."

"...bir planın yok!"

"Takma kafanı." Arabadan çıktı. "Kimsenin canı yanmayacak. Hadi" dedi, paltosu üzerine oturana kadar geniş omuzlarını sallayıp durdu. "Halledelim şu işi."

Kapıyı genç biri açtı. Balıkçı yaka kazağı ve elinde sigaralığı vardı. Ne merhaba dedi, ne içeri davet etti. Kapıyı açtı ve arkasını dönüp gitti. Spencer bana dönüp, "Tam bir kaderci" dedi.

Önce hole sonra da oturma odasına geçtik. Suratsız, agresif bir gangster takımı görmeyi beklerken eski bir televizyon karşısında koltuğa serilmiş sigaralık içip boş gözlerle çizgi film izleyen öğrenci kılıklı üç tiple karşılaştım. Burası aklımdaki 70'ler Londra'sı işgal evlerinden ziyade 2000'lerin kötü muhafaza edilmiş iki yatak odalı dairele-

rinden birine daha çok benziyordu. Bu tipler de işgalciden çok, aylardır ev kiralalarını ödememiş bir avuç öğrenciydi sadece, devrimci hareket ideologu sayılmazlardı. Öyle olsun dedim, fakat Spencer yine de bu tiplere gözdağı vermek istiyordu. Gözlerinden okuyabiliyordum bunu. Olay çıkarmak istiyordu.

"Buradan siktir olup gitme vaktiniz geldi çocuklar."

Hiçbirinin taktığı yoktu.

"Pardon, ne dedin?" dedi içlerinden biri.

"Gidiyorsunuz!" diye kükredi Spencer mutfaktan. Mekanın altını üstüne getiriyor, bir şeyler arıyordu. Tahlıl gevreği kutusu, ketçap şişesi, kutusundan fırlayan çay poşetleri mutfak dolaplarından tezgahın üzerine konfeti gibi yağıyordu.

"Nereye gidiyormuşuz?" dedi kafasını çizgi film den kaldıran bir diğeri. "Sen de kim oluyorsun?"

"Gitmeniz lazım. Kirayı ödemediniz" dedim, samimi bir şekilde yardım etmeye çalışıyordum.

"Peki sen kimsin?" Öğrenci dikkatini bana yöneltmişti.

"Kirayı ödemediniz" diye mutfaktan lafa girdi Spencer. Koca bir pençe gibi duran elinde bir dilim pizzayla oturma odasına geldi. Kısa bir süre orada durup lokmalarını çiğnedi, bir an gözü çizgi filme daldı. Daha sonra canı sıkılmış gibi, pizzanın kenarını odanın bir köşesine fırlatıp elini paltosunun içine attı ve cebinden bir tabanca çıkardı.

"Tanrı aşkına!" dedim, Spencer'ın tabancayı bir öğrenciden diğerine doğrultuşunu dehşetle izliyordum.

Öğrenciler doğrulup ayağa kalktı.

"Sözüme kulak vermeye başladınız, ha?" dedi sırtarak.

"Dinle dostum" dedi biri. "Aptalca bir hareket yapma."

"Kiranızı ödeyeceksiniz."

"Ödeyeceğiz, ödeyeceğiz. Söz veriyorum."

Spencer sırtarak, "Duydun mu?" dedi bana. "Söz veriyor. Ne sözüymüş, izci sözü mü?" diye dalga geçti.

"Hadi" dedim, gittikçe geriliyordum. "Gidelim buradan."

Dinleyen kim. Silahı sağa sola sallıyor, paranın yerini soruyordu. Çocukların üçü de kendilerini yutmasını istermiş gibi koltuğa büzüşüp kalmışlardı.

"Para yok. Ama bulacağız."

"Ne zaman?"

"Gelecek hafta?"

"Bir daha dene dostum."

"Bugün."

"Güzel. Gidip anacıklarınızdan isteyin bakayım."

Oturdukları yerde sessizce başlarını salladılar. Korkudan titriyorlardı.

Spencer başıyla çıkışı işaret etti, basıp gittik.

Dilim tutulmuştu, ancak sokağa çıkınca kendime gelebildim.

"Tanrı aşkına, Spenser! Aklını mı kaçırdın? O neydi öyle?"

"Sakin ol Harry. İş hallettik, önemli olan bu. Üzerimize düşeni yaptık."

"Lütfen tabancanın gerçek olmadığını söyle. Su tabancası falan olduğunu söyle."

"Tabii, aynen. Su tabancası."

Sırtıp, arabanın kapısını açıp kendini içeri savurdu. Gönülsüzce yanına oturup terk ettiğimiz binaya son kez baktım. Televizyon ışığının titreştiği biri hariç tüm pencereler boş ve karanlıktı. Televizyonda çizgi film oynarken koltukta büzüşüp kalmış öğrencileri düşündüm.

"Başımızı büyük belaya sokacaksın" dedim Spencer'a.

"Sus biraz. Fealty'yi arayıp çocuklara iyi bir sopa çektiğimizi söyleyeceğim" dedi, neşesi yerindeydi.

Dediğini yaptı.

"Topluma olan borcumuzu ödediğimize göre gitmemiz gereken yere gidebilir miyiz artık?" dedim, sigaradan derin bir nefes aldım.

"Haklısın." Bana dönüp, "Doğruyu söylemek gerekirse, yaptığımızdan çok keyif aldım." Oturduğum tarafa uzanıp tabancayı torpido gözüne koydu. Sonra da elindeki kağıt parçasına bakıp anahtarı kontağa yerleştirdi.

Sessizce yol aldık. Gecenin karanlığında bitkin ve solgun görünen şehrin boş sokaklarından geçtik. Başımı cama dayadım, soğuğunu şakağımda hissettim. Tüm heyecanımı yitirmiş, içimdeki boşluk hissiyle kalmıştım. Surat asmam Spencer nazarında suç oldu, aldırış etmedim, sokak lambalarının saçtığı bulanık ışık huzmelerine, yağmurun çizgi çizgi boyadığı gri binalara dalıp gittim.

Aklım eski bir anıya gitti, Dillon için anma merasimi düzenlediğimiz güne. Arkadaşlarla, aileyle, acımızı paylaşan sevdiklerimizle bir odada toplanmıştık. Güzel sözler söylenmiş, şiirler dua niyetine okunmuş, sessizce yas tutulmuştu. Robin yanımda yasmı göstermemeye çalışmaktan kasılmış halde duygularını belli etmemeye, kendine hakim olmaya çalışıyordu. Uzanıp elini tuttum. Sadece kısa bir an için tutmuştum ki gönülsüzlüğünü anlamama yetti. Elini elimden kaçırıcasına çektiğinde kızgınlığını, bastırıp dışa vurmadığı öfkesini duyabileceğim kadar uzun bir andı. O küçücük hareketin içerdiği hiddet karşısında nasıl sarsıldığımı hatırlıyorum. Olanlar yüzünden beni suçladığını ve her zaman suçlayacağını o zaman anladım. Acımı yatıştırmak, duyduğum sıkıntıyı hafifletmek için ne söyleyecek olursa olsun içten içe beni suçlayacak, bu hissi kendi acısıyla beraber taşıyacaktı. Sersemlemiş halde oturduğum yerde kalmış, gözyaşlarıma engel olma-

ya çalışıyordum. Derken, pişman olmuş gibi, elimi şefkatle elleri arasına aldı. Elimi tutmasına izin verdim. Merasimin kalanında elim ellerinin sıcaklığında, tek kelime etmeden oturdum. Şu kadarını biliyordum ki birbirimize duyduğumuz sevgi artık çürümeye başlamıştı.

“Geldik” dedi Spencer, kasvet saçan bir otelin ardındaki siteye yanaşıp boş bir arazinin yanına park etti. “Şuradaki ev” dedi, sokağın karşısını işaret ediyordu.

Gerginlikle gündüz düşlerimden uyandım. Hazırlıksız hissettim kendimi, ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Spencer’a baktım. “Ee? Şimdi ne yapıyoruz?”

“Bekle bakalım. Bekle. Aceleci olma.” Ne yapacağımızı o da bilmiyordu, ben de. “Doğru yerde olup olmadığımıza bakacağız, şimdilik hepsi bu. Emin olduğumuzda bir sonraki aşamaya geçeriz.”

“Araba burada değil” dedim, aniden telaşa kapıldım.

“Önemi yok.”

Bir süre oturup bekledik. Spencer elleriyle gösterge paneli üzerinde ritim tutuyor, bense bir sigara daha yakmış, ne yapacağımı düşünüyordum.

Birden, “Başlarım bu işe” dedi ve kapıya davrandı.

Kolunu tutup, “Ne yapıyorsun?” dedim.

Elimden kurtulup, “Bekle burada, hemen döneceğim” dedi.

Kapıyı çarpıp yolun karşısına geçti. Zili çalıp etrafına bakındı, beklerken ceketinin kolunu çekiştirip duruyordu. Yaşlı bir kadın kapıyı açıp Spencer’ı kuşkulu bakışlarla süzdü. Ne sokakta gördüğüm kadından eser vardı, ne de Dillon’dan, sadece bu yaşlı kadın vardı. Çok geçmeden kadının sevimliliğini takınan Spencer’ı içeri davet etti ve kapı arkalarından kapandı. Oturduğum yerde doğruldum.

Beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Spencer'ı tanıdığım kadarıyla son derece güvenilirmez, hatta tehlikeli biriydi. Torpido gözünü açtım. Tabanca makbuzlar, yediği şekerlemelerin ambalaj kağıtları ve boş sigara paketleri arasında yatıyordu. Dudağımlı ısırp elimi yüzüme götürdüm. Merakıma yenik düştüm. Tabancayı alıp namluyu açtım, mermiler ışıllı ışıllı parlıyordu.

"Lanet olsun." Sonra aptalca bir şey yaptım. Hızla namluyu sürüp tabancayı paltomun cebine attım. Neden bilmiyorum, yaptım işte. Kalçamda tabancanın ağırlığını hissedebiliyordum, bir de göğsümde deli gibi atan kalbimi.

Arabanın kapısı açıldığında korkudan neredeyse çılgılık atıyordum.

"Arabayı satmış" dedi Spencer tekrar yanımdaki koltuğa atlarken. "Ruhsatsız satmış. Neyse ki sattığı kişinin telefonunu almış. Adres yok ama."

"Boşa kürek çekiyoruz" dedim.

"İçin rahat olsun" deyip kontağı çevirdi. "Bana bırak. Bir yolunu bulacağım. Bu gece yeterince olay yaşadık."

Telefon numarasını istedim, vermedi.

Tartışamayacak kadar yorgundum. "Bir an önce bulaçağım o adresi. Fealty'ye bulaşmadan hem de."

Beni eve bırakırken şarkı söylemeye başladı, "*Bildiğim tek aşk şarkısı, avcumun içinde dövmeydi.*" Elini kaldırıp avucunu gösterdi. Telefon numarası yazılıydı.

Garaj yolunda durdum, ev tehditkâr bir şekilde karşımda duruyordu. Ölüm sessizliğine bürünmüş gibiydi. Anahtar, kilide sokar sokmaz kırıldı. Orada bırakıp arka tarafa dolaştım. Karda yürürken çatır çutur sesler geliyordu ayaklarımın altından. Zili çalıp Robin'i uyandırmak istemedim. Harika, dedim kendi kendime, kendi evime

zorla girecektim. İster istemez öyle yaptım. Arka kapının camına dirseğimle vurdum. Tok bir ses çıktı sadece, bana mısın demedi. Yerden bir taş alıp camı kırdım, elimi içeri uzatıp kilidi açtım.

Robin uyanmadı. Acıyla sızlayan elime baktım, parmak boğumlarımdan arasından kanlar akıyordu. Mutfaka geçip musluğu açtım ve suyun ısınmasını bekledim. Cebimdeki tabancanın ağırlığını hissettim. Tabancayı ne yapacağımı bilmiyordum. Sabah sakın kafayla daha güvenli bir yer bulurum diye düşünüp mikrodalga fırının üzerindeki mutfak dolabının arkalarına sakladım. Vücudum yorgunluktan kırılıyor olmasına rağmen aklımda kırk tilki dolanıyor, akşamın karmaşası hala kafamda yankılanıyordu. Uyuyamayacağım kesindi. Uyku hapi almayı düşündüm. Ama alamazdım, Tanca'da olanlardan sonra uyku haplarına el süremiyordum. Garajda bir kutunun dibinde birkaç uyku hapi vardı gerçi. Hayır, olmaz. Kanayan elimi bir havluyla sardım ve ışıkları kapatıp mutfakta oturdum. Telefonumun ışığını açıp Javier'in verdiği kitabı, Ölülerin Kitabı'nı karıştırmaya başladım. Tchatchau'nun²¹ yeşil taşından yapılmış, yedi gez²² uzunluğunda bir kayığın üzerinde okunması gereken bölümü açtım. Şiirselliği beni büyülemişti, 'Yıldızlardan bir cennet yapın, ve onu, natron ve tütsüyle temizleyin ve arıtın. Daha sonra temiz bir taştan tabletin üzerine Ra figürü çizin ve kayığın baş tarafına yerleştirin. Merhumun kusursuz bir resmini çizin ve onu da kayığa yerleştirin. Bırakın Ra'nın kayığında sulara açılsın, Ra ona göz kulak olacaktır.'

21 Mısır mitolojisinde baş tanrılara verilen ad. (ç.n)

22 Dirsekten orta parmağın ucuna kadar olan mesafeye eşit eski bir uzunluk ölçüsü birimi. (ç.n.)

Kendime viski koyup okumaya devam ettim, “Düşün-
cenin ve duygunun merkezi olduğu için ve kişinin son-
raki hayatta ihtiyacı olacağı için kalp vücuttan ayrılmaz.”
Kitaplıktan bir kağıt parçası alıp Dillon’ı çizdim. Kalbini
çizip taradım.

“Merhumun bir resmini çizin” diyordu kitap. “Kusur-
suz çizmelisiniz. Kayığa koymalısınız.” Bir içki daha al-
dım, biraz uyukladım, okudum ve çizim yaptım. Kitaptaki
bir duayı okurken girdiğim trans halinde kaybolup huzur-
suz bir uykuya daldım.

Rüyamda Tanca’daki depremi gördüm. Bu kez Cozi-
mo’nun evine gitmeyip oğlumla kalıyor ve alevler içindeki
binada ilerliyordum. Alevlerden etkilenmiyordum. Sıcak-
lıklarına duyarsızdım. İçlerinden geçiyordum. Göğsüm-
de yeşil tılsım asılıydı. Beni koruyordu. Oğlumu kitaplık
raflarından birinin ardında saklanırken buluyordum. Beni
görmüyordu. Bir şeyler söylemeye çalışıyordum ama duy-
muyordu da. Dilim tutulmuştu sanki, konuşamıyordum.
Kucağıma almaya çalışıyordum ama ellerim içinden geçi-
yordu. Derken, bir adam sahafa dalıp küstah bir tavırla ge-
lip hiç tereddüt etmeden Dillon’ı kucaklayıp götürüyordu.

Sarsılarak uyandım. Kendimi şaşkınlık içinde karan-
lığın ortasında mutfak masasında buldum. Etrafımdaki
tüm sert yüzeyler soğuk mavi bir ışıkla parlıyordu. Yal-
nız değildim. Robin sırtı bana dönük halde camlı kapıla-
rın önünde durmuş, bahçeye bakıyordu. Perdeleri çekme-
miştim, bulutsuz bir geceydi. Neredeyse dolunaya dönen
ay ve tekrar yağın kar sayesinde gümüşü parlak bir ışık
hakimdi geceye. Robin üşümüş gibi sarmıştı kollarıyla
kendisini. İnce, çıplak bacakları, fayansa basan, üşümüş
görünen küçük ayakları ve üzerinde benim tişörtlerimden
biriyle duruyordu orada. Düşüncelere dalmış gibiydi, bir

yere yaslanmış, karın yağışını izliyordu. Öyle sessiz ve kıpırtısız duruyordu ki birini izliyor olduğunu düşündüm. Başımı uzatıp baktım, kimse yoktu. Sadece karanlık, kar ve ay ışığı.

Döndüğünde yüzünde gözyaşlarının bıraktığı izleri gördüm, irkildim. Robin metin bir kadındır. Onu ağlarken görmek beni alt üst etti. Soğukkanlı, güzel ve kederli görünüyordu. O üzgün hali beni endişelendiriyordu.

"Neyin var?" diye sordum, sesim kısık ve boğuk çıktı. "Sorun ne tatlım?"

Bakışlarını indirdi, başını salladı, konuştuğunda sesi öyle hüzünlüydü ki içim, parçalandı. Sesindeki keder, "Bunları geride bıraktığımızı sanıyordum, hayatımıza devam ettiğimizi sanıyordum" der gibiydi.

"Rüyamda Dillon'ı gördüm" dedi fısıltıyla. "Bunca zaman sonra hala rüyalarım giriyor. Gerçek gibiydi. Buradaydı. Dillon buradaydı. Dışarıda, bahçede oynuyordu."

"Robin..."

Başını sallayıp arkasını döndü ve bakışlarını tekrar dışarıya çevirdi. Kuşkucu bir hali vardı; buz tutmuş zeminde ayak izleri ya da imkansız olanı doğrulayabileceği herhangi bir kanıt ararcasına bahçeye bakıyordu.

Yanına gidip ellerimi beline sardım. Çok sürmeyecek dedim kendi kendime. Biraz daha dayan.

"Noel arifesindeyiz" dedi duyusuz bir sesle. Sonra da dönüp gitti.

On ikinci bölüm

Robin

Anne ve babam Noel günü öğleden az sonra geldiler. Harry onlara kapıyı açtığında ben mutfakta fırında kızaran kazın yağını süzüyordum.

Annem, gelişini hole "Ay, ne hoş" diye duyurdu.

"Avril" diye cevap verdi Harry. Aradaki kısa sessizlikte belli ki Harry eğilip yanağını uzatmış, annem de kulağının yamacına sıcak bir öpücük kondurmuştu. "Seni görmek ne güzel."

"Harry."

"Jim. Dur yardım edeyim sana."

"İşte hayırlı evlat. Neyle dolu bu çantalar Tanrı bilir. Kayınvaliden nükleer kışa hazırlıklı geldi."

"Ufak tefek birkaç şey aldım sadece. Abartmana gerek yok Jim."

Kapı kapandı. Ellerimi önlüğüme silip karşılamaya çıktım.

"Hayatım!"

Annem kırmızı yün elbisesiyle uyumlu ruju, kulağındaki ışıltılı elmasları ve kusursuz yapılmış saçıyla sık görünüyordu. Paltosunu Harry'ye verdi ve gelip beni kucakladı.

"Mutlu Noeller anne" dedim sarılıp, nefesindeki sher-ry'nin kokusunu alabiliyordum. "Şimdiden içmeye mi başladın? Komşular ne diyecek sonra?"

"Dur bakalım. Küçük bir kadeh sherry içtim sadece. Üstelik komşuların zoruyla."

"Komşuların zoruyla tabii! Güç bela savuşturdular seni başlarından. Hanımış benim kızım?"

Saçları çocukluk yıllarımda dökülmüş, ufak tefek bir adamdır babam. Sert bir mizacı –neredeyse askeri bir ciddiyeti- ve müşfik doğasını gizleyen sert bir sesi vardır. Beni sıkıca kucakladı. Bir adım geri çekilip cin gibi bakışlarını üzerimde gezdirdi. Sonra da ciddi bir edayla başını aşağı yukarı salladı. Gördüklerini onaylıyor ya da ayıplıyor olabiliirdi. Hangisi olduğunu kestirmek zor oluyordu bazen.

Annem Harry'ye ne kadar iyi göründüğüne dair iltifat ediyordu. Harry de iyi görünüyordu gerçekten. Saçlarını yeni kestirmiş, o sabah tıraş olmuş ve koyu renk, boğazlı kaşmir kazağını giymişti. Onu o halde görmek beni rahatlatmıştı. Zarif, soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Huzurlu ve daha rahattı, son haftalarda yüzüne yerleşen hoşnutsuz ifade daha az belirgindi. Başını kaldırdığında beni kendisine bakarken yakaladı, gülümsedi. O an tekrar yakaladığımız o huzuru hissettim ve o güne dair tüm kaygılarım kayboldu.

Babam, çocukluğunu geçirdiği bu eve uzun zamandır ilk kez geliyordu. Evde ne değişiklikler yaptığımızı görmek istedi. Beraber odaları gezmeye başladık. Harry'yle yaptığımız işleri gösterip yapmayı planladıklarımızı anlattık. Evi gezeşimiz boyunca babam ciddi bir ifadeyle başını sallıyor ve yine yaptıklarımızı onaylayıp onaylamadığından emin olamıyordum. Annemse güleç karşılıklar verip, ne-

şeyle övgüler düzüyordu yaptıklarımıza. Pozitif ve iyimser olmayı aklına koymuştu belli ki. Harry'yi deli eden bu zorlama neşenin gitgide azalacağını biliyordum. Yine de gösterdiği çaba için, Noel gününün hakkını vermeye çalıştığı için anneme minnettardım.

Gezintimiz Harry'nin stüdyosunda son buldu. Biz o soğuk beton zeminde dururken Harry yerleştirdiği yeni raflarını, açtığı çalışma alanını ve kurduğu yeni aydınlatmayı gösterdi. O konuşurken dinliyor, bir yandan da göz ucuyla, bir yerlere sakladığını bildiğim, gizli çizimlerin bulunduğu kutuyu arıyordum. Ortalıkta görünmüyordu.

Annem dramatik bir şekilde titredi.

"Sizce de soğuk değil mi burası? İçeri geçsek mi?"

"Siz kızlar geçin" dedi babam, "Ben şunlara bir göz atmak istiyorum."

Çömelmiş, duvarın birine yaslı duran tuvaleri inceliyordu. Babam Harry'nin işlerine her zaman ilgi gösterir, heyecanla övgüler yağdırır, Harry de babamın heyecanını hep hoş karşılardı. Hayatta en sevdiğim iki adam arasında böyle bir bağ olduğunu görmek içimi ısıtırdı hep.

Mutfağa döndüğümde fırını kontrol ettim.

"Tatlım, ne yapıyorsan harika kokuyor."

Fırında patates, yabani havuç, balkabağı, taze soğan ve sarımsak kızartıyordum. Kokuları çıkmış, mutfağı doldurmuştu.

"Harika yemek yapıyorsun" dedi annem, "Tabii kendini verince."

"Teşekkürler anne."

"Bu arada birçok konuda geçerli söylediğim. Çok zeki, çok yeteneklisin."

Düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu, tüm zekamı ve yeteneğimi boşa harcadığımı söylemeye çalışıyor gibiydi.

"Anne hiç başlama."

"Neye başlıyormuşum?" dedi gülümseyerek, "Noel günündeyiz. Hadi bir şeyler içelim. Tirbuşonun nerede?"

Annem şarabı açarken ben de yemek odasından kadehleri getirdim. İki kadeh doldurdu, babam ve Harry için de şarap doldurmasını istediğimde pek oralı olmadı. "Kendi başlarının çaresine bakabilirler. Bırak onları, bu anın tadını çıkaralım, sadece sen ve ben. Şerefe tatlım."

"Şerefe."

Kadehleri tokuşturduk ve şarabı içerken onu izledim. Kadehleri tekrar mutfak tezgahına koyduğumuzda havadisı verdim.

"Anne, hamileyim."

Bir süre gözlerini dikip öylece baktı. Elini göğsüne götürdü ve iç geçirmeye, bastırılmış bir hıçkırık arası bir ses çıkardı. Derken, hiçbir şey söylemeden yanıma gelip beni kollarını aldı. Sımsıkı kucakladı beni. Ayrıldığımızda gözlerimizde yaşlar birikmişti. Annem başını sallayıp, "Bu harika bir şey, hayatım, harika" dedi.

Sonra da hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Başını bir o yana bir bu yana sallayışını ve maskarası yanaklarından akarken yüzünün yanında çırpınan ellerini şaşkınlıkla izledim.

Bir parça kağıt havlu kopardım ve "Al bakalım" diyerek anneme uzattım.

"İyi misin?" diye sordum. Bir yandan sırtını okşuyor, bir yandan da kağıt havluyu göz altlarına hafifçe vurup kendini toparlayışını izliyordum.

"Çok güzel bir çocuktuk Dillon" dedi, hala başını sallıyordu. "Ona bayılıyordum, biliyorsun. Çok seviyordum onu."

"Biliyorum anne."

"Ve senin yanında ondan bahsetsem mi bahsetmesem mi hiçbir zaman kestiremiyorum. Seni üzmeyi hiç istemiyorum. Yine de... onu çok özleyorum."

Öyle içli konuşuyordu ki tekrar ağlamaya başladı. Ben de duygulanıyor, hatta duygularımı kontrol etmekte zorlanıyordum.

"Senin için de zor oldu anne. Farkındayım."

Yüzünü bana çevirip, "Tatlım" dedi ve yüzümü elleri arasına alıp gözyaşları arasından gülümsedi. "Yeni bir bebeğin benim için neler ifade ettiğini asla bilemezsin."

Kapı açıldı, önce Harry sonra da babam konuşarak içeri girdiler. Gözünde yaşlarla annemi ve beni o halde gördüklerinde ikisi de durup kaldı.

Babamın şaşkın ve endişeli bir ifadeyle kendisine doğru geldiğini gören annem, "Jim" diye heyecanla haykırdı, "Harika haberlerim var."

Haberi verdi. Babam bana doğru gelip sarıldı. Kucaklaşırken vücudunun çok derine gömdüğü duygularla sarıldığını hissedebiliyordum. Tekrar kollarımı sıkıp bana baktı, bu kez başını aşağı yukarı salladığında halinden memnun olduğu belliydi. Memnundan da öteydi. Basbaşağı duygulanmıştı.

Diğer yanda annemi Harry'yi kucaklıyor, bir yandan gülüyor diğer yandan gözlerindeki yaşları siliyordu. Şarap kadehine uzanırken bir an durup, "Ne şarabı!" dedi, "Şampanya açmalıyız! Bunu kutlamalıyız!"

Babam geçici felcinden kurtulup annemle beraber şampanya kadehlerini bulmaya ve Veuve Cliquot şişesinin folyosunu çıkarmaya koyuldu. İkisi de heyecana, hatta neredeyse çocuksu bir havailğe kapılmıştı.

Harry'yle birbirimize baktık. "Harika değil mi?" der gibi gülümsedim ona. "Bebeğin şimdiden getirdiği mut-

luluğu görebiliyor musun? Ailemizi şimdiden iyileştirdiğini?”

Harry donuk, belirsiz bir ifadeyle öylece baktı bana. Derken, babam eline şampanya kadehini tutuşturunca renk vermemek için arkasını döndü.

Akşam krallara layık bir sofraya kurduk. Hatta, itiraf edeyim, biraz abartmıştık. Mumlardan ipek peçetelere, çiçek buketlerinden beyaz porselenlere, gümüş sofraya takımından kolalı beyaz masa örtüsüne ve müzik setinde Bill Evans CD’siyle fonda tatlı piyano ezgilerine kadar her şeyimiz vardı. Füme somonla başlayıp sebzeli yahniye, sonra da limon şerbetiyle ağzımızı tatlandırıp ana yemeğe, kızarmış kaza geçtik. Sohbetlerimiz neşeli ve canlıydı. Başta bir süre hamileliğimden konuştuk. Harry’yle ikimiz bizimkilere detayları anlattık. Daha sonra sohbet ekonominin durumu, hükümetin daha ne kadar dayanacağı ve sonraki seçimde kime oy vereceğimiz gibi daha ciddi konulara kaydık. Sadece dört kişiydik ama sekiz kişilik ses çıkarıyorduk. Neşemiz, keyfimiz yerindeydi, konu ne olursa olsun iyimserdik.

Mutfakta Harry kazı keserken ben de ısıttığım servis kaselerine sebzeleri koydum.

“İyi gidiyor” dedim Harry’ye.

“Hı-hm” diye cevap verdi, kendini işine kaptırmıştı.

“İyi misin?”

“Ben mi?”

“Evet. Hamile olduğumu bizimkilere söylediğimde biraz sessiz gibiydin.”

“Ha, evet. Durumu başkalarıyla paylaşmaya başladığımızı bilmiyordum, hepsi bu.”

“Onlar benim annemle babam Harry. Başkaları değiller.”

“Biliyorum. Anlatmadan önce konuşsaydık keşke.”

"Kızmadın değil mi?"

Durdu, elindeki bıçağı bıraktı. Gelip beni öptü.

"Kızmadım tabii."

"Güzel. Tepkileri nasıldı ama? Ne kadar mutlu olduklarını gördün mü?"

"Gördüm."

Tekrar dönüp bıçağı aldı ve kazla ilgilenmeye başladı, ben de sebzeleri alıp yemek odasına götürdüm.

Tatlıyı, badem likörlü çikolatalı trifleyi²³ servis ettikten hemen sonra Harry'nin telefonu bipledi. Telefon arkasında, şöminenin üzerinde duruyordu. Harry uzarup telefonunu kontrol eder etmez yüzündeki ifade değişti ve ayağa kalkıp izin istedi.

"Harry" dedim kısık bir sesle. "Noel kutluyoruz. Gitmek zorunda mısın?"

"Hemen dönerim" dedi ve yanımdan geçerken omzumu sıktı. "Söz veriyorum."

Harry gittikten sonra konuşmaya devam ettik. Annem kardeşim Mark ve yeni kız arkadaşı Sukı den söz açmıştı. İlişkilerinin ne kadar süreceğine dair tahminler yürütüyorduk. Sohbet boyunca kulağım yan odadaki konuşmaya daydı. Müzik kısılmıştı. Harry'nin söylediklerini tam duyamıyordum. Odaya bir başka döndü. Gözleri parlıyordu, hareketlerine bir canlılık, heyecan gelmişti. Dirseğini sandalyenin koluna, çenesini elinin tersine yaslayarak oturdu. Diğer elinin parmaklarıyla masada tempo tutuyordu. Gözleri uzaklara dalmıştı. Masada güç bela oturduğunu, aklının başka yerde olduğunu görebiliyordum. Tedirgin oldum. Bu halinde beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Son

— — — — —
23 Trifle, ing: Kremalı hafif tatlı. (ç.n.)

birkaç haftadır sergilediği gergin ve fevri tavırları düşünüyordum, derken, Liz'in söylediği şeyi hatırladım: Harry'nin eski sıkıntısı. Dikkatle Harry'yi izliyordum, ikimiz de masadaki sohbetle alakamızı kesmiştik.

Babamın sorduğu sorunun kendisine yöneltildiğini bile fark etmediğinde ise içimde bir öfke kıvılcımının çıktığını hissettim. Neden böyle davranıyordu? Böyle bir günde her şey bu kadar kusursuz gidiyorken ne diye olay çıkarmış gibi davranıyordu?

Kahve yapmak için mutfağa geçtiğinde peşinden gittim. Onu mutfakın ortasında, bakışları yerde, dalgın dalgın başını kaşırken buldum.

"Kimdi arayan?" diye sordum.

"Ne?"

Başını kaldırdığında bakışlarındaki yabanıllığı fark ettim. Muntazam şekilde taradığı saçları darmadağın olmuştu. Mutfak ışığında solgun görünen yüzü endişeyle çarpılmıştı. Gölgeler gözaltlarında pusuya yatmıştı.

"Arayanı soruyorum. Mesaj geldiğinden beri aklın başka yerde. Kimle konuştun?"

İçini çekti.

"Spencer'la."

Suratımın asıldığını fark edince belli belirsiz kızgın bir ifade belirdi yüzünde.

"Sandığın gibi değil Robin."

"Ah, hadi ama! Spencer demek bela demek."

Bir an dudaklarını ısırıp bana baktı. Bir şey söyleyip söylememek arasında bocalıyor gibiydi.

"Ne var?" diye sordum, sabrım taşıyordu.

Yavaş adımlarla yaklaştı, yüzüme baktı. Endişe gözlelerinden okunuyordu, her ne söyleyecekse mesele belli ki ciddiydi. Kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Dillon" dedi kısık bir sesle. "Dillon'ı buldum."

Bir süre mutlak bir sessizlik oldu. Ne o ne de ben tek kelime söyledik.

Nihayet konuşabildiğimde sesim hırıltılı, boğuk bir fısıltı halinde çıktı.

"Dillon öldü" dedim.

Başını yavaşça, itiraz edercesine salladı.

"Hayır Robin. Ölmedi. Dillon yaşıyor. Yaşıyor, buldum diyorum onu."

Sakin ve kendinden emin konuşuyordu. Gözleri alev alev parlıyordu. Tüylerim ürperdi.

"Doğruyu söylüyorum Robin. Dinle beni -inanması güç, biliyorum- ama anlamalısın."

"Sus artık Harry."

"Ben ciddiym. Kulağa delice geldiğini biliyorum, delirdiğimi düşündüğünü biliyorum, ama bir dinle beni. Gösterilerin olduğu günü hatırlıyor musun? Kasımın sonuydu. O zaman gördüm Dillon'ı. Kalabalığın içinde kadının biriyleydi. Büyümüştü, yani haliyle; ama yine de tanıdım onu. Görür görmez tanıdım. Gözleri, yüzü aynıydı. Gözlerimin içine bakar bakmaz tanıdım onu. Tanımadığım bir kadın vardı yanında. Ben onlara yetişmeden Dillon'ı alıp götürdüm. Sonra Spencer'a ulaştım, Spencer muhafızlardaki bağlantılarına ulaştı, onlar da kamera kayıtlarını buldular..."

Uzun uzun anlattı. Sesindeki heyecan gittikçe artıyor, sözcükler ağzından hızla, acele bir telaşla dökülüyordu. Kocaman açtığı gözleri ve gittikçe hızlanan, büyüyen el hareketleriyle anlatmaya devam etti. Ağız hareketlerini izliyordum. Sözleri rüzgarda uçuşan şeytan tüyleri gibi değip geçiyordu üzerimden.

Birden tükenmiş hissettim kendimi. Bugün için, hatta bugüne kadar verdiğim onca çaba... Peşim sıra sürükledi-

ğim bir yükle son beş yıldır bir tepeye tırmanıyormuşum da, tam zirveye çok yaklaşmışken üstesinden gelemeyeceğim kadar yorulduğum bir engelle karşılaşmış gibi hissediyordum. İliklerime kadar hissediyordum bu yorgunluğu. Tanca'dan eve döndükten sonraki zamanlarda ne kadar tehlikeli bir şekilde dengesiz olduğunu, o haftaların benim için nasıl da cehennem azabı içinde geçtiğini hatırladım. Tüm bunları geride bıraktığımı sanıyordum. Neredeyse tamamen iyileştğine inandırmıştım kendimi. Ne var ki benimkilere dikkatle bakan gözlerindeki yabanıllığı görüyor ve yaranın hala iyileşmemiş olduğunu anlayabiliyordum. O an yara bandını sökmüş ve kanayan çirkin yarasını gözler önüne sermişti. Tükendiğimi hissettim.

Susmuş, dikkatle beni seyrediyor, vereceğim cevabı bekliyordu.

"Hayır" dedim başımı yavaşça iki yana sallayarak.

Sonra da dönüp uzaklaştım.

Yemek odasına geçtim, peşimden geldi. Annemle babam ne yapacaklarını bilemez halde oturmuş birbirlerine endişeli bakışlar atıyorlardı. Konuştuklarımızın ne kadarını duyduklarını kestiremiyordum.

"Öyle kaçıp gitme Robin. Dinlemelisin. Anlamalısın beni."

İçimde köpüren öfkeden aldığım güçle dönüp yüzüne baktım.

"Anladığım tek şey varsa o da çok fazla içmiş olduğun."

"Ne? Hayır! Hayır, dinle. Sarhoş değilim."

"O halde aklını kaçırdın. Neyse ne, daha fazla dinlemek istemiyorum."

Babam ayaklandı. Kaygılı, gergin bir ifadeyle bakışları-

nı bir Harry'ye bir bana çeviren anneme başıyla işaret etti. "Hadi Avril, şu bulaşıklara el atalım."

Harry'nin yanından geçip gittiler. Harry ise onları fark etmiş gibi bile görünmüyordu, gözlerini üzerime dikmişti.

"Neden böyle yapıyorsun?" Yorulmuştum, acınacak haldeydim, böyle bir şeye hiç hazırlıklı değildim. "Neden bugün mahvetmeye çalışıyorsun?"

"Bir şeyi mahvetmeye çalıştığım..."

"Ailemin gelmesini istemiyordun, biliyorum. Noel'den de nefret ediyorsun. Ama bu yaptıklarının anlamı ne? Dillon hakkında söylediğin o şeylerin anlamı ne?"

Başımı salladım, ağlayacak gibi oldum.

"Bu kadarını kaldıramıyorum Harry."

Bir süre öylece durdu, düşünüp taşındı.

"Burada bekle" dedi ve odadan çıktı.

Sandalyeye yığılır gibi oturdum. Kollarımı masada kavuşturup başımı yasladım. Bir hafta uyusam dinlenemeyecekmişim gibi geliyordu.

Harry dizüstü bilgisayarıyla geri döndü. Güçlkle başımı kaldırıp bilgisayarı açışını, bir DVD'yi kurcalayışını ve aradığı şeyi bulana kadar görüntüleri tarayışını izledim.

Muzaffer bir edayla, "İşte!" dedi ve görebilmem için ekranı bana doğru çevirdi.

Güvenlik kamerasıyla çekilmiş, puslu bir kayıt elele yürüyen bir kadını ve çocuğu gösteriyordu. Harry oynat tuşuna bastı, kadınla çocuğun birlikte bir arabaya yürüyüşünü izledim.

"Gördün mü?" diye sordu.

"Sadece bir çocuk gördüm" dedim. "Herhangi biri olabilir o çocuk."

"Ben oradaydım Robin. Gördüm diyorum. Dillon'dı o. Hayatım üzerine yemin ederim Dillon'dı o çocuk."

Gözlerindeki pırıltı korku vericiydi. Karşısında küçüldüğümü hissediyordum.

"Bu da var! Bak." Aradığını bulana kadar telefonundaki fotoğrafları karıştırdı. Yedi-sekiz yaşlarında bir çocuğun uzaktan çekilmiş bir başka bulanık fotoğrafını gösterdi. Çocuk kameraya dönmüştü bu kez, yüzünde belli belirsiz bir merak ifadesi vardı. "Ne kadar benzediğini görmüyor musun? Çenesine bak. Gözlerine bak."

Ağlamaya başladım. Kendimi tutamadım. Harry'nin oğlunun hala hayatta olduğu inancıyla her gün evden çıkıp her biri kendi ölü çocuğuymuş gibi rastgele çocukların fotoğrafını çekiyor olduğu düşüncesine katlanamıyordum.

"Dillon öldü" dedim. "Deprem oldu, o da öldü. Korkunç bir şeydi. Onu her gün özlüyorum, en az senin kadar özlüyorum. Ama Dillon öldü, Harry." Elimi koluna koydum ve usulca "Unutmalısın artık onu" dedim.

Hiçbir şey söylememişim gibi, "Bir süredir düşünüp duruyorum" diye devam etti. "Ya ölmediyse? Cesedi hiç bulunamadı. Yıkıntıdan bir sürü ceset çıkardılar, ama Dillon'ı bulamadılar. Senin için bir anlamı yok mu bunun? En ufak bir şüphe doğurmuyor mu içinde?"

Hikayesini savundukça dehşete kapılıyordum.

"Ya Dillon ölmedi de kaçırıldıysa? Bir düşünsene. Kaçıran kişinin endişelenmesine de gerek yok. Kim böyle bir şeyden şüphelenir ki? Ya bunca yıl ebeveynleri gibi davranan insanlarla başka bir yerde yaşayıp büyüdüyse? Ya öldüğünü düşündüğümüz bunca zaman aslında yanılmışsak?"

Konuşurken yüz hatları gerilmişti. Şakaklarında şişen damarın attığını görebiliyordum. Onca yıl büyüseydi nasıl bir çocuk olurdu diye düşünüp yaptığı Dillon çizimlerini düşündüm. Ölü bir çocuğu hayatta tutmak için giriştiği bu zavallı çaba çok ama çok acıklıydı.

"Ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu Harry? Ne kadar delice şeyler söylediğinin farkında mısın?"

Hışımla çekti kolunu.

"Delirmedim ben. Ne gördüğümü biliyorum."

"Ölümüne katlanamadığın için hayatta olduğuna inanmak istiyorsun."

"Öldüğüne inanmıyorum."

"Tanrım, Harry yeter! Neden böyle davrandığını anlayabiliyorum. Stüdyonu taşıdın, para sıkıntımız var, üstüne bir de bebek çıktı, son birkaç haftayı zor geçirdiğinin farkındayım, ama..."

"Bebeğin bununla ilgisi yok!"

"Yok mu dersin? Hamileliğim senin içindeki bazı şeyleri, tekrar incinme korkusunu tetiklemiş olamaz mı? Dillon'ın ölümüyle çektiğimiz acılardan sonra bu dünyaya tekrar çocuk getirmek, onu delice sevmek ve sıkıntılarına katlanmak seni korkutuyor olamaz mı?"

Dişlerinin arasından, "Hay lanet olsun!" deyip oturduğu yerden öyle hızlı kalktı ki düşmesin diye uzanıp sandalyesini tutmak zorunda kaldım.

Durmadan konuşup pencereye doğru yürüdü. Halinin hamileliğimle ya da başka bir şeyle ilgisi olmadığını söylüyordu.

"Ucuz teşhislerini kendine sakla Robin. Bana bir iyilik yap da söylediklerimin gerçek olma ihtimalini biraz olsun düşün."

"Hayır" dedim. "Yine ayrı şeyleri yaşamak istemiyorum Harry."

"Neden bahsediyorsun?"

"Geçen sefer yaşadıklarımızdan. St James's'de geçirdiğimiz haftalardan bahsediyorum. Beraber gittiğimiz terapi seanslarından, geçmişî eşelemelerinizden, anılarımızı

didiklemelerimizden bahsediyorum. O acıdan! O amansız ıstıraptan bahsediyorum. Bittiği zaman bana söz vermiş-tin, hatırlıyor musun? Bir daha olmayacağına dair söz ver-miştin. Uçuk kaçık, delice düşüncelerine bir son verecek-tin. Dillon'ın öldüğünü kabul ettiğini söylemiştin. Kendin söylemiştin, Harry. Bana söz vermiştin. Meğer bunca yıl bana yalan söylüyormuşsun."

"Yalan söylemiyordum."

"Resimleri buldum."

Duraksadı.

"Dillon çizimlerini."

Ağzını açmadı.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Sadece resim onlar" dedi omuzlarını silkerek. "Bu-nunla ilgisi yok."

"Evet, var! Anlamadığımı mı sanıyorsun? Bunca za-mandır onu aklından çıkarmamıştın..."

"Yanılıyorsun..."

"Sırf vicdanın elvermiyor diye bunca zaman Dillon'ın o gece ölmediğine, uykuya dalıp yıkıntı altında kalmadığına inanıp durdun!"

Sustum. İkimiz de serseme dönmüş halde birbirimize bakıyorduk.

"Vicdanım mı?" diye sordu sessizce.

Katı bir edayla "Evet" dedim, sonraki sözlerim ağzım-dan öylece dökülüverdi, "Mesele senin suçluluk duyuyor olman. Tek mesele bu, başka bir şey değil."

Bana baktı. Konuşmamı bekliyor gibiydi.

"Uyku hapları" dedim sakince. "Onları ne için kullandığını biliyorum. Her zaman biliyordum."

Yutkundum. Hiçbir şey söylemeden, öylece baktı bana.

"Dillon'ı uyutmak için ona uyku hapi veriyordun. Ver-

diğini biliyorum. O gece de verdin değil mi? Dillon'ı ilaçla uyuttun, o da deprem olduğunda kalkıp kendini kurtaramadı. Yanılmadığımı biliyorum. Sakın inkar edeyim deme."

Sakin ama meydan okurcasına söyledığım o sözler karşısında tavrı değişti. Son derece ciddi ve hareketsiz duruyordu.

"Söyle" dedi sakince.

"Harry..."

"Söyle hadi."

O an içimde bir şeylerin kaynadığını, yüzeye çıkmaya çalıştığını, konuşulmak istediğini hissettim. Dillon'ın öldüğü gecedен beri içimde tuttuğum karanlık şeydi bu. O kadar uğursuz ve çirkindi ki Harry'yle aramızda kalan son bağları koparmamak için gün ışığına çıkarmaya, kelimelere dökmeye cesaret edemezdim.

Gözyaşlarımı tutamadım. Hıçkırıklarımı yutmaya çalışıyordum, "Neden orada bıraktın onu? Yanına alsan olmaz mıydı? Kahretsin, Harry! Onu bir başına bıraktın! Yavrumu bir başına bıraktın. Onu ölüme terk ettin!"

Der demez çok ileri gittiğimi fark ettim.

Karşısında durmuş ağlarken buz gibi bir ifadeyle bir süre daha bana baktı. Sonra da yanımdan geçip gitti. Bir süre sonra ön kapının çarpıldığını, kamyonetin boğuk sesini ve tekerlerin karın üzerinde çıkardığı öfkeli ısıltı duydum.

Sonrası sessizlik.

Yaptığının, söylediklerimin şoku içinde bir süre orada oturdum. Onca zaman içimde tuttuğum o düşünceyi dile getirdiğime göre bir şeyler hissedirim sanıyordum. Ferahlama, suçluluk, pişmanlık belki? Oysa hiçbir şey hissetmiyordum.

Yavaşça aralanan kapıdan annemin gergin bakışları belirdi.

“Tatlım? İyi misin?”

Başımı iki yana sallayıp tekrar ağlamaya başladım. Yanıma geldi, üzerime eğilip başımı göğsüne yasladı ve saçlarımı okşadı.

“Her şey düzelecek” diye fısıldadı tekrar tekrar. Dillon öldükten sonra da aynı şeyi söylemişti. Dublin Havaalanı’nın gelen yolcu peronunda onca insanın gözü önünde hüngür hüngür ağlarken annem bana sarılmış, yine o söz-cükleri tekrarlıyordu. “İyi olacaksın. Her şey iyi olacak.”

İyi olmuştum da. Vakit almıştı. Çok vakit almıştı hem de. Nihayet kötü günleri atlattık sanıyordum, belli ki yanlışmışım. Yaşadıklarımızı ardımızda bıraktığımızı düşünüyordum, meğer onca zamandır yara içten içe kanıyormuş.

“Hadi tatlım. Topla kendini.”

Başımı göğsünden çektim. Bitap düşmüştüm yine. İstedğim tek şey onları evlerine gönderip, üst kata çıkıp uyumaktı. Başımı kaldırıp anneme baktım, yüzümün karıncalandığını hissettim.

O da rahatsız, kaygılı bir ifadeyle bana baktı.

“Mutfağa gelsen iyi olur” dedi.

Annemin peşi sıra mutfağa geçtim. Mutfak tezgahının yanına geldiğinde durdu. Kaşlarını çatmış, dudağını ısıırıyordu.

Babamsa masada oturmuş, bir eli ağzının üzerinde, bakışlarını ciddi bir ifadeyle üzerimde sabitlemişti.

Beni teselli etmek için mutfağa çağırdıklarını sanıyordum. Endişelendiklerini söyleyecek, gece benimle kalmayı teklif edecek ya da onlarla beraber eve dönmem için baskı

yapacaklardı. Ne var ki babamın yüz ifadesini görür görmez durumun farklı olduğunu anladım.

“Ne var?” diye sordum. “Ne oldu?”

Temkinli ifadesiyle bir süre daha bana bakıp bakışlarını diğer eline indirdi. Elinde tuttuğu şey mutfak lambasının ışığında tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Babam sakın bir ses tonuyla sordu, “Bu tabancanın mutfağınızda ne aradığını anlatmak ister misin Robin?”

On üçüncü bölüm

Harry

Hiçbir şey düşünmeksizin sürüyordum arabayı. Gözlerim yaşlarla dolmuştu, önümü zar zor görebiliyordum. Beynimde şimşekler çakıyordu. Islak soluklarımı yutuşumu duyuyor, göğsümden yükselen hıçkırıkların etrafımdaki soğuk havayı doldurduğunu hissediyordum. *Dillon'ı ilaçla uyuttun. Onu ölüme terk ettin.* Söyledikleri zihnimde yankılanıp durdu. Suçlamaları içime zehir gibi işlemiş, canımı yakmıştı. Yüzündeki hırçın öfkeyle karışık pişmanlık ifadesi ve suçlayıcı bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Söylediklerinden, suçlamalarından, yaşadığım şeyin ağırlığından, Robin'in zihnimde yankılanan sözlerinden kaçmaya çalışırcasına gaz pedalına yüklendim. Nafile. İçimi yakan tüm soruların ateşi yeniden harlanmıştı. *Onu bir başına bıraktın! Yavrumu bir başına bıraktın.* Aynı düşüncelerle boğuştuğum, kendime aynı soruları sorduğum tüm o uykusuz saatler karanlık bir dalga halinde geri geliyordu. Kendimi o dalgada boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Yollar neredeyse bomboştu. İn cin top oynuyordu. Sadece birkaç araba. Bir de kaldırımlarda akşam yemeğine giden

ya da yemekten dönen birkaç çift. Bunlar dışında şehir hayalet gibiydi. Köşedeki otobüs durağının camı kırılmıştı. Sahile doğru tam gaz gidiyordum. Hava hala aydınlıktı, ama çok sürmeyecekti. Yol kenarlarında birikmiş kar yığınları kahverengiye çalıyordu. Rüzgar sert esiyor, dalgaların serpintilerini taşıyıp havaya karıştırıyordu.

Arabayı kenara çekip sakinleşmeye, aklımı toparlamaya çalıştım. Motoru kapatıp rüzgarın uğultusuna, dalgaların gürleyip tıslayışına kulak verdim. Gözyaşlarım durmuştu ama bir şeylerin sonuna geldiğim hissi bakıydı. Aşılması gereken çizgiler aşılmıştı. Geri alınamayacak sözler söylenmişti. Bocalayan düşüncelerimin altında kalmıştım. Robin'in haklı olma ihtimalinden duyduğum korku da içimi kemiriyordu. Ya bunların hepsi hayal gücümün ürünüyse? Suçluluk duygusuyla hareket eden bir zihnin ürünüdür belki. Belki de kabahatimle, korkunç bir şey yapmış olduğum hakikatiyle yüzleşmemek için yarattığım imkansız hikayeye çocukça tutunmaya çalışmaktı yaptığım.

Gözlerimi kapattım. Tekrar olayın olduğu geceye gitmeye çalıştım. Oğlumun cansız bedenini görebilmek için zihnimde binanın enkazını taradım. Görüntü tozla kaplıydı. Biraz olsun kabullenme hissi bulabilmek için çabaladım. Oğlumun parçalanmış, mahsur kalmış, toprağın içine çekilmiş, enkaz altında kalmış, çürümüş, toza dönmüş bedenini düşündüm. Gözlerim hala kapalı, bu imgeyi düşlüyor, düşlediğim şeye inanmaya çalışıyordum. Olmuyordu. İçimde bu imgeye inanmamı engelleyen bir şey vardı. Gözlerimi açıp ceketimi yokladım. Titreyen ellerimle telefonumu çıkardım.

Spencer'dan mesaj gelmişti, "Bu o mu?" Mesaja çocuğun uzaktan çekilmiş bulanık bir fotoğrafı ekliydi. Fotoğ-

rafa baktığımda kendime inancım tazelendi. Dillon'dı o çocuk. O olduğunu biliyordum.

Spencer'ı aradım. "Adresi ver."

"Sana da mutlu Noel'ler. Adresi telefonda verecek de-
ğilim Harry."

Kapattım.

Kafamı toplamam lazımdı ama aklımda kırk tilki do-
laşıyordu. Sandycove'da kayalık koya park etmiş, dalga-
ların kıyıya vuruşunu izliyordum. Derin bir nefes aldım.
Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ellerim titriyordu. Tor-
pido gözünde sakladığım şişeye uzandım. İçinde bir şey
kalmış mı diye sallayıp baktım. Kapağını açıp bir yudum
aldım. Viski içimi ürpertti, tam bir zavallıya dönmüştüm.
İkinci yudumda rahatladım.

Denizde birkaç kişi vardı. Kayalıklara doğru yüzüyor-
lardı. Noel yemeklerinden önce babam buraya getirirdi
beni. Sadece ikimiz olurduk. Noel günleri akşam yemeği-
ni geç saatte yerdik. Daha az insan olur derdi, böylesinin
daha iyi olduğunu kastederek.

Ani bir dürtüyle arka koltuğa uzanıp stüdyoyu taşıırken
kullandığım kolilerden birine istiflediğim havluyu alıp de-
nize indim. Yediğim onca yemek ve içtiğim onca içkiden
sonra dalgın ve bunalmış bir haldeyken yapabileceğim en
aptalca şeyi yaparak suya girdim. Anlatmaya çalıştığım da
bu aslında: Aklım başımda değildi. Yine de kararlıydım.
Bir yandan sorular da tekrar bir itham korosu halinde ka-
famda yankılanmaya devam ediyordu: *Sen, neden, sen, sen.*

Kayalıkların oradaki soyunma kabinlerine doğru yürü-
düm. Turuncu Speedo mayosu giymiş bir adam göğsünü
yumrukluyordu. "Gir hadi, iyi gelecek. Sana da, ona da"
deyip yanında oturan kadını işaret etti. Başına eşarp geçir-
miş kadının pek eğleniyor gibi görünmeyen, daha ziyade

kayıtsız tavırlarına bakılacak olursa, muhtemelen adamın karısıydı. "Ona da" diye tekrar etti, "Gerçi onu suya sokmanın imkanı yok."

Kadın doğrularcasına başını salladı, adam kıkırdadı ve şarkı söylemeye başladı, "Beyaz bir Noel düşünüyorum." Neşesinin bir karşılığı yoktu bende. Kendi yalnızlığımdan başka her şeye kayıtsızdım.

Soyundum. Kadın sertçe iç çekti, kocası 'eski usul'le ilgili bir şeyler söyledi. Kayalara doğru çırlıçıplak yürüdüm, derin bir nefes çekip suya atladım. Su buz gibiydi, su altında soluğumun kesildiğini hissettim. Yüzeye çıktığımda ciğerlerimi havayla doldurdum ve kesik bir çığlık attım. Biraz açıldıktan sonra kendimi bitkin hissettim. *Onu ilaçla uyuttun. Onu ölüme terk ettin.* Karnıma bir sancı saplandı. On iki kulaç daha attım. Tam dönecektim ki yanımda keskin bir sancı daha. Kendimi toparlayayım derken sancı tekrar kendini hissettirdi. *Neden yalnız bıraktın onu? Yanına alsan olmaz mıydı?* Pes ettim. Derin bir nefes alıp sakinleştim. Daha fazla çabalamanın anlamı yoktu. Kollarım iki yana, başım tekrar suya düştü. Tuhaf ki su artık o kadar soğuk gelmiyordu. Ayak parmaklarımı uzatıp daha da derine daldım. Gittikçe derine iniyor, beni sarmalayıp sahiplenen suya teslim ediyordum kendimi. Gözlerimi açtığımda suyun dibinde karanlık bir tortul tabaka gördüm. Tortunun puslu görüntüsü kamera kayıtlarının düşük kalitesini ve dokusunu hatırlattı. O an yukarı, ışığa doğru fırladım, sudan çıkıp tekrar daldım. *Yavrum. Biricik yavrum.* Bu kez suyun puslu dokusunda kaydedip Robin'e gösterdiğim görüntüler vardı. Denizin dibine doğru inmeye devam edebiliyordim, hem de memnuniyetle, yine de bir şamandıra gibi tekrar su yüzüne fırladım. Bu kez suyun çelikten kollarına teslim olmayacaktım.

Kıyıya yüzüp kayaları tırmandım. Turuncu mayolu adam havlumu uzatıp, "İç bakalım şundan bir yudum" dedi. Viski karıştırılmış sıcak kahveyle dolu matarasını uzattı. "Korkuttun karımı" dedi.

Özür diledim. Güldü. "İyi misin?"

"İyiyim" dedim, hala titriyordum. Matarasını geri uzattım. Suyu ilk atladığımda yüzen bir çift vardı, gitmişlerdi. Adam geriye sadece benim kaldığımı söyledi. "Dalıp dalıp çıkıyordun öyle, korkuttun beni. Yalnız yüzmesen daha iyi." İyi Noel'ler dileyip arabada bekleyen karısının yanına gitti. Kamyonetime yürürken bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Giyinip evi aradım. Neden bilmem. Telefon uzun uzun çaldı, ama açan olmadı. Telefonun boş evde çaldığı canlandı gözümde; sesi odadan odaya yankılanıyordu, hava kararmış, Noel yemeği kaderine terk edilmişti.

Suyun soğuğu iliklerime işlemişti. Ürperdim. Ellerime baktım. Buruşmuş, morarmuşlardı. Cozimo'nun çelimsiz, benekli, yaşlı adam ellerini düşünmeden edemedim. Söylediklerini hatırladım bir de: "Çok zor ihtimal. Ama imkansız değil." Bu saatte gidebilecek tek yerim vardı. Arabayı asfalta sürüp şehrin yolunu tuttum.

Spencer ayağında çorapları, üzerinde Lloyd Cole tişörtü ve başında Noel Baba şapkasıyla kapıyı açtı. Elinde bira kutusu vardı. "Harry. Tanrım, iyi misin sen?"

Yanından geçip evine girdim, ısınmak istiyordum. Karşımda Diane'i koltukta otururken buldum.

"Selam yabancı" dedi.

Üzerinde Spencer'in sabahlığı vardı, saçının halinden yataktan yeni çıkmış olduğu belli oluyordu. Sersemlemiş, afallamıştım. Az da olsa utanmış gibi görünecek kadar

edepliyydi. Neler döndüğünü sormadım. Umurumda değildi. Spencer yanbaşımda süklüm püklüm durmuş kaygılı gözlerle beni süzüyordu.

"Her şey yolunda mı, Harry?" diye sordu.

Diane kalkıp kolumu tuttu, "Buz gibisin. Saçın da sırlıklam." Spencer'a bir bakış attı.

"Noel yüzmesi" dedim gülerek. Gülüşüm öylesahte ve zorlamaydı ki Spencer ve Diane endişeyle birbirlerine baktılar. Halim içler acısıydı.

"Ah Harry" dedi Spencer. "Şuraya otur da sıcak bir şeyler getireyim."

Mutfakta duman tütüyordu.

"Hindiyi yaktık" dedi Diane.

Spencer omuzlarını silkti, "Sosis kadar kaldı."

"Neyse" dedi Diane. "Duş alıp giyineceğim. Sonra da Shelbourne'ü arayıp masa ayırtıyorum."

"İnsanın cebinde akrep olunca" dedi Spencer.

Neşeli tavrı yüzündeki endişeli ifadeyle çelişiyordu. Bıyık altından Diane'le mi konuşuyordu? Emin olamadım. Aklım tamamen gitmişti.

"Üşüyor musun, yelek ya da havlu gibi bir şey getirmemi ister misin?"

"İyiyim Diane" dedim.

Omuzlarını silkip gitti. Spencer dönüp, yüzüne tekrar yerleşen o süklüm püklüm ifadeyle bana baktı.

Çekinerek, "Diane" diye lafa girdi, ama uzatmasına izin vermedim.

"Hiç sikimde değil Spence. Ciddiyim."

"Açıklamama izin..."

"Adresi almak için geldim buraya."

Yüzü kederli bir ifade aldı.

"Harry, siktiğimin Noel'indeyiz."

"Daha fazla bekleyemem. Adresi bulduğunu biliyorum, uçlan hadi."

"Dostum dinle..."

"Dinle deme bana. Geçen gece yediğin boktan sonra..."

"Pekala, tamam!" Teslim olurcasına havaya kaldırdı ellerini. Kalkıp koltuğun arkasından aldığı kot pantolonun ceplerini karıştırdı ve bir kağıt parçası çıkardı. Spencer bana doğru gelirken gözüm kağıdın üzerindeydi. Kağıdı vermek istemiyormuş gibi bir elinden diğerine geçiriyordu. Benimle dalga geçiyordu sanki.

"Kağıdı ancak seninle geleceksem veririm."

"Gidelim o halde."

İç geçirip başını iki yana salladı. "Harry, bence bunların hepsinin altında başka bir mesele yatıyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Adresten, çocuktan."

"Sen de gördün onu. Gönderdiğin fotoğraf..."

"Herhangi bir çocuktan benim gördüğüm..."

"Oraya gitmişsin. Kendi gözlerinle gördün. Fotoğrafta..."

"O çocuk Dillon değil Harry."

Durdum. Nefesimi tutup sözlerine devam etmesini bekledim. Bir yanıma konuşmasını isterken diğer yanıma söyleyeceklerinden korkuyordu.

"Dinle. Adresi aldığım anda sana vermeden önce gidip bizzat kontrol edeyim dedim. Gittim. Baktım. Adres kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki bir kır evine ait. Tekinsiz bir yanı yok. Çocuklarıyla bir çiftin yaşadığı bir ev."

"Dillon'la demek istiyorsun."

"Hayır dostum. Yaşasaydı Dillon'ın olacağı yaşta çocuk, kabul. Aralarında hafif bir benzerlik var, o da tamam. Fakat samimiyetle söylüyorum, o çocuğun Dillon olduğunu sanmıyorum."

Cevap vermedim. Orada öylece durup endişeyle bakan gözlerinin içine baktım.

"Bu işin peşini bırakmalısın" dedi kibarca. "Bu saplantının... sağlıklı bir tarafı yok. Senin için endişeleniyorum dostum..."

Elini omzuma atacak oldu, elimi kaldırıp engel oldum. Geri çekilmesi için bir uyandı bu.

"Dinle beni. Eminim Robin de senin için endişeleniyordur. Hadi evine git şimdi. Yarın konuşalım. Noel'deyiz Harry."

Başımı öne eğdim, direncimi yitiriyordum.

"Bir içkiye ihtiyacım var" dedi. "Bir içki ve de sigaraya. Sen de ister misin dostum?"

"Evet. Tabii" dedim.

Buzdolabına gidip cin tonik hazırlamaya koyuldu. Gözüm mutfak tezgahındaki kağıt parçasının üzerindeydi.

Spencer konuşmaya devam etti. Tam Ay tutulmasından, Ay'ın nasıl kırmızıya döndüğünden, yakın zamanda gerçekleşeceğinden ve bir de Ay'ın Dünya'nın yarattığı bir gölgeden geçecek olmasıyla ilgili, pek de anlayamadığım bir şeyden bahsetti. O konuşurken tezgahın üstündeki kağıda karalanmış adresi ezberliyordum. Bütün akşamı yiyip içerek geçirip İrlanda Denizi'nin buz gibi suyuna girdikten sonra hala tir tir titriyorken pek kolay olmuyordu ama neyse ki başardım.

"Tuvalete gitmem lazım" deyip uzaklaştım.

Aklımda adresle ön kapıdan sıvışırken Spencer hala bir şeyler geveliyordu.

Tekrar yola koyuldum. Karanlık çökmüş, sokaklar boş ve sessizdi. Telefonumun ışığı yandı. Biri arayıp sesli mesaj bırakmış. Robin. Sesi boğuk, incinmiş ve üzgün çıkıyordu.

Ağlamış gibiydi. "Harry, evde değilim. Gece annemlerde kalacağım. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum." Mesajın sonu. Hepsi bu. Kenara çekip Robin'i aradım. Cevap vermedi. Aramaya devam ettim. On, yirmi, kim bilir kaç kez aradım. Sonunda telefonunu açtı, fısıldıyordu, "Harry?"

"Robin."

"Harry, duymak istemiyorum."

"Neyi?"

"Söyleyeceklerini."

Uzun bir iç çekti. Neden bilmiyorum ama gülümsüyordum. Bazı şeyleri açıklamanın vakti gelmişti ve kendimi tuhaf bir şekilde iyi hissediyordum. Telefonu kapatacak değildim. Javier'in söylediklerini, yeşil tılsımı, tarot kartını, kahrolası güneş kartını anlatınca ne diyecek bakalım diye düşünüyordum kendi kendime. Londra'daki çocuk mummyaya, Ölülerin Kitabı'na ve hepsinin beni Dillon'a götürmesine ne diyecekti? O zaman ikna olacak, fikrini değiştirecek, izini sürdüğüm tüm bu işaretler onu etkilemekle kalmayıp aklını başından alacaktı. Kendi sezgisiyle tüm bunları idrak edecekti mutlaka. Ne var ki ben bunların hiçbirini anlatamadan, "Senin için endişeleniyorum" dedi.

"Endişelenme."

"Son zamanlarda çok... dengesiz davranıyorsun."

"Adresi buldum Robin. Hangi adresten bahsettiğimi biliyorsun."

Sessizlik.

"Buna bir son vermelisin Harry. Yardım almalısın."

"Anlamıyor musun? Her şey apaçık ortada. Dillon hemen yanımızda Robin. Onca yıl sonra kavuşmak üzereyiz. Ona çok yakınlım."

"Harry, neler söylediğinin farkında mısın? Geçen sefer de aynı şeyleri yaşamıştık."

"Geçen sefer mi?" dedim, afallamıştım. "Neden bahsediyorsun? Daha önce bundan bahsetmemiştim ki sana."

"Aklın allak bullak Harry. İyi değilsin. Birini görmen lazım."

"Anlamıyorsun Robin."

"Tek başıma üstesinden gelemiyorum bunların artık. İyi olduğunu, kaygıların yüzünden bu halde olduğunu ve geçeceğini varsaydım, ama durum ciddiymiş, bu gece bunu anladım. Harry, çok endişeleniyorum senin için." Telaşlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Tabanca" dedi yavaşça. "Ne halt edecektin tabancayla?"

"Tabanca mı?"

"Babam neredeyse polise haber veriyordu. Hepimiz alt üst olduk, güç bela vazgeçirebildim onu."

"Tabancayı buldu yani?"

"Tabancadan haberin vardı demek? Senin olmadığını söyleyecektim ama kimi inandıracaktım ki? Sen böyle davranıyorken kim inanır?"

"Ne yaptı baban tabancayı?"

"Beni dinle Harry. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. O tabanca evimizde ne arıyordu?"

"Bulacağını düşünmemiştim."

"Tabanca doluydu" diye fısıldadı ümitsizce. "Olabilircekleri düşünebiliyor musun?"

"Tabanca tamamen çıkmış aklımdan."

"İnanamıyorum! Demek aklımdan çıkmış! Demek bulacağımı düşünmemiştin! Neler oluyor Harry?" Ağlamaya başladı. Hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığını duyabiliyordum. Sesi yatak örtüsünün altından konuşuyormuş gibi geliyordu.

"Arıyordu dedin, değil mi?"

"Ne?"

"Tabanca evimizde ne *arıyordu*, diye mi sordun?"

"Ne olmuş?"

"Önemli bu konu. *Arıyordu* mu dedin?"

"*Arıyordu* dedim çünkü tabancayı babam aldı."

Derin bir nefes aldım. Paniğe kapılmak üzereydim.

"Bunu yapmamalıydı Robin."

"Biliyorum. Almamasını söyledim. Annem de söyledi, ama ben kalmayacak olsam da tabancanın evde durmasını istemedi."

"O tabancaya ihtiyacım var."

"Ne için?" diye sordu, çileden çıkmak üzereydi.

"Tabanca babana ait değil."

Birden bir kahkaha attı. "Ne yani? Sana mı ait?"

"Robin, o tabancayı almam gerek."

"Sabah Muhafızlar'a teslim edecek."

"Başım belaya girer o zaman. Tutuklanabilirim."

Bir an duraksadı, söylediğimi düşünüyor gibiydi. Vereceği cevabı, ses tonunu yumuşatarak ricama rıza göstermesini bekliyordum. Oysa hiç beklemediğim bir şekilde karşılık verdi.

"Belki böylesi herkes için hayırlı olur."

"Ne?"

"Yardım alman gerek Harry. Bir türlü kabul etmiyorsun bunu. İpin ucunu ne kadar kaçırdığının farkında değilsin. Birilerini incitmeden önce tutuklanman senin için de iyi olur belki."

Derin bir nefes alıp verdim. "Eğer böyle düşünüyorsan, söylenecek başka bir şey yok" dedim.

Sonra da kapattım.

Tekrar yola koyuldum. Araba kendi kendine gidiyor, tekerlekler kendi yolunu buluyor, ellerim direksiyonda usu-

len duruyordu sanki. Sola döndük, sonra sağa; yavaşladık, hızlandık ve gerektiğinde durduk. Benim bir şey yaptığım yoktu, yolu araba gösteriyordu, beni taşıyan oydu; araç oydu, bense yolcu.

Oraya vardığımda alt kattaki oturma odasınınunki hariç tüm ışıklar kapalıydı. Ayakta birini gördüm. Jim'di. Bir elinde kadehiyle, elini kolunu sallayarak kendi kendine konuşuyordu. Cama tıkladım. Dönüp beni gördü. İçkisini döktü, korkutmuş olmalıyım. Ön kapıyı işaret ettim.

"Harry" dedi kapıyı açıp. Sesi zayıf ve yorgun çıkıyordu. Agresif davranacağını düşünüyordum. Oysa sadece hüznün ve hayal kırıklığıyla gözlerime baktı. Yumruk atmasını yeğlerdim. Kapıyı açık bırakıp içeri seğirtti. Eşikten geçtim ama daha ileri gitmeye niyetli değildim. Boğazımı temizleyip, "Tabanca nerede?" diye sordum.

Tabancadan söz açılınca irkilir gibi oldu. Sonra kendini toparladı, omuzlarını geriye doğru atıp içten bir bakışla konuşmaya başladı.

"Birbirimizi her zaman anladık, Harry. En azından ben hep öyle düşündüm."

Omuz silktim.

"Seni severim Harry. Hayatında aldığın riskleri de hep takdir ettim. Ama kızımın hayatını tehlikeye atman..."

"Tabanca nerede Jim?"

Yolumdan sapacak değildim. Dillon dışarıda bir yerlerdeydi. Zaman akıyordu. Tabancayı alıp buradan defolup gidecektim. Jim beni karşısına alıp, tatlı tatlı konuşup fikrimi değiştireceğini düşünüyorsa yanılıyordu.

"Burada bulunmamı istemediğini biliyorum Jim. Tabancanın yerini söyle de gideyim. Bir daha karşına çıkmayacağım." Düşünmeden konuşuyordum ama o sözleri yürekten söylemişim. Yüksek sesle söylenen o sözlerde

doğruluk vardı. Evin bir köşesinde karım uyuyordu. Kar-
nında doğmamış çocuğumuzu taşıyordu. Her şey sallantı-
daydı. Fakat Dillon dışarıda bir yerde kurtarılmayı bekli-
yordu. Ona sırtımı dönecek değildim. Onu tekrar yüz üstü
bırakamazdım.

Jim karşımda –en az benim kadar bitkin- duruyordu.
Omuzları tekrar düşmüştü. Aklında tüm ihtimalleri tart-
tığını, tüm yasal olasılıkları değerlendirdiğini görebiliyor-
dum. Çok sürmedi. Şu aşamadan sonra kadeh tokuştur-
mayacak, karşılıklı puro yakmayacaktık. Bunların hepsi
geçmişte kalmıştı.

“Robin’i rahat bırakacak mısın?”

Gülümsedim. Ne evet dedim, ne de hayır. İkna olmuş
gibiydi, koridordaki masadan bir dizi anahtar çıkarıp ga-
rajın önündeki arabasına doğru tuttu. Bagaj pat diye açıldı.
Sonra bana doğru yürüdü. Elimi sıkacağına dair çılgın bir
fikre kapıldım. Oysa yüzüme bile bakmadı. Kapıyı çarpıp
verandanın ışığını kapattı.

Tabanca yağlı, lekeli bir paçavraya sarılı halde bagajın
bir köşesinde duruyordu. Tabancayı aldım ve arkama dö-
nüp bakmadan arabaya binip hızla uzaklaştım.

Gece zifiri karanlıktı. Etrafta kimse yoktu. M50 otoyolu
üzerinden Wicklow’a doğru hızla yol aldım. Yeryüzünde
kalan son insanmışım gibi hissettim.

Harita yolcu koltuğundaydı. Tekrar göz atıp Arklow’u
geride bırakarak batıya Aughrim’e doğru yol almak üze-
re N11’e nereden sapmam gerektiğini öğrendim. Manzara
genelde boş ve karanlıktı. N11’den çıkana kadar yollar te-
mizdi. Sonrası ise tehlikeli. Çok az trafik vardı ve hiç kum-
taşı yoktu, zorlu bir sürüş oldu. Birkaç kez patinaj yaptım.
O kadar yorgundum ki gözlerimi güç bela açık tutabili-

yordum. Çok uzun bir gün olmuştu. Silecekler ön cama düşen taze karı silerken uzakta ışıkları sönmüş, sakinleri Noel gecesi uykuya dalmış evler belirliyordu.

Aradığım kavşağa gelince karayolundan çıkıp vadinin dar yoluna saptım. Aradığım ev toplu konutlardan biri değil, müstakil bir evdi. Adresten bu kadarını çıkarabiliyordum. Aslında dahasını da anlatıyordu adres. Ev ben çok küçükken bizimkilerin sahip olduğu eve yakın bir yerdeydi. Hatırladığım kadarıyla üç ya da dört sene orada yaşadılar. Ne var ki oraya dair anılarım hala capcanlı, yani bir bakıma çocukluğuma dönüyor gibiydim. Tuhaf bir his-ti. Küçük kırmızı bisikletimi ve sağ ayak bileğimin zincir halkasına vurup sürtünmekten nasıl da kabuk bağlamış olduğunu hatırladım. Uçuşan şeytan tüylerini ve bir yaz günü evden kaçışımı hatırladım. Yeleklerimi ve sandviç-leri siyah bir torbaya tıkıp kaçıyordum. Annem -beni bulduğunda- sigara içip komşulardan biriyle laflıyordu. Çalılarının içine saklanmıştım, beni görmemiş olması için dua ediyordum. Daha sonra saklandığım yere göz atmak için eğilip, "Hadi tatlım. Eve gitme vakti" demişti.

Eve varmak üzereyken araba kayıp bir çukura saplandı. Çukurdan çıkaramadım. Tabancayı aldım, yorgunluktan ölüyordum, arabayı bırakıp titreye titreye yürümeye başladım.

Mıcırılı, çamurlu yolda bir kilometreye yakın yürüdüm. Yolun sonunda ahşap bir giriş kapısı ve garaja giden uzun bir yol vardı. Ev sık ağaçların arasından kısmen görünüyordu. Çalılara asılmış süs ışıklar rüzgarda ışıldayıp salınıyordu. Ön tarafta ışıkların yanmadığı odalardan birinden televizyon ışığı yansıyor. Ön kapıya yaslanmış halde duran bir çocuk bisikleti gördüm. Biraz ileride bir araba park edilmişti. Ne renk olduğunu ya da benim ara-

dığım plakaya sahip olup olmadığını göremedim. Bahçe duvarına doğru yürüdüm. Kapıdan daha az ses çıkarır diye umdum ve duvarın üzerinden atlayıp ellerim ve dizlerim üzerine düştüm.

Çimlerin üzeri buz kesmiş karla kaplanmıştı. Yavaşça sürünerek ilerledim. Elim yüzüm ıslanmıştı, donuyordum. Uzaktan bir komşunun sesi duyuluyordu. Birileri iyi geceler diliyordu. Bir başkası gülüyordu. Yıldızlar çıkmış, gökyüzünü doldurmuşlardı. Titremeye başladım tekrar. Arabaya yaklaşmıştım ama hala plakayı okuyamıyordum. Çimliği geçip mıcırlı yola ulaştım. Arabanın arkasına varana kadar taşların üzerinde olabildiğince sessiz ilerledim. Tükenmiştim. Başıma darbe 'almış gibi sersemlemiştim. Neyse ki kimseye görünmedim. Karanlıkta çömelip odaklanmaya çalıştım. Arabanın modeli tutuyordu. Bir nebze rahatladım sonra da telefonun ışığını plakaya tuttum. Her harfi ve rakamı teker teker okudum. Nihayet! Arabayı bulmuştum. Sırt üstü yatıp derin bir oh çektim. Derken, ön kapı açıldı ve dışarı bir adam çıktı.

On dördüncü bölüm

Robin

Söylenecek başka bir şey yok.

Elimde telefonla yatakta uzanıyordum, Harry'nin sesi hala kafamda yankılanırken sözlerindeki yorgun teslimiyeti, kesinliği fark ettim. Bir hoşçakal bile demeyecektik. Aşkla, sevgiyle, ilgiyle geçen onca yıldan sonra, onca sıkıntıdan, yastan, paylaştığımız acıdan sonra her şey buz gibi bir meşgul tonuyla son bulacaktı. Buraya kadardı. Söylenecek başka bir şey yoktu. Aklım sorularla doluydu ama cevaplarını bulmak için ne isteğim ne de enerjim vardı.

Yine de uyuyamıyordum. Orada uzanmış tavandaki desenleri inceliyordum. Yataktan çıkıp aşağı inmek ve mutfakta oturup bu olayı çözmek istiyordum. Ne var ki yatak odamın kapısının altından sızan ışığa bakılırsa annem ve babam hala ayaktaydı. Seslerine kulak verdim. Alçak sesle, fısıltıyla konuşuyorlardı. Gecenin geç saatlerine kadar sürdü konuşmaları. Gergin yüz ifadelerini, olan biten hakkında bir diğerrinin ne kadar bildiğine dair birbirlerini merakla sorgulamalarını, olayların bu noktaya geleceğine dair olası işaretleri masaya yatırırları geldi gözümün önüne. Bu kadar sevgiyle, özenle büyüttükleri, onca ya-

tırım yaptıkları, büyük umutlar besledikleri çocuklarının kendisini nasıl bu duruma soktuğunu kendilerine sorduklarını hayal ettim. Bir zaman sonra annemin uyumaya gittiğini duydum. Gelen seslerden babamın oyalandığını, endişeli adımlarla aşağıda dolandığını anlayabiliyordum. O gece onunla bir kez daha karşılaşmak istemiyordum. Bir sebepten, babamın hoşnutsuzluğu hakkında hiçbir şey söylememesi, kavga ettiğimizde Harry'den işittiğim kırıcı sözlerden daha çok incitiyordu beni, tabancanın o tehditkâr varlığından daha rahatsız ediciydi. Öte yandan öyle yorgundum ki ayaklarım vücudumun ağırlığını güç bela taşıyabiliyordu. Yatağa uzanıp tavanı seyrettim ve bu noktaya nasıl geldiğimizi düşündüm.

Zihnim hatıralar içinde sürüklendi. Yıllar önceye gittim. Harry'yi bu eve ilk getirdiğim geceye. On dokuz yaşındaydım, ilk gerçek aşk ilişkimdi, dünya umurumda değildi. Harry'yi gizlice üst kata çıkardım, sarhoştuk, kıkırdayıp duruyorduk. O kendini yatağa attığında ben sırtımı kapıya yaslamış duruyordum. Kahkahamı tutmaya çalışmaktan göğsüm hala hızla inip kalkıyordu. Sırt üstü uzandı, ayak ayak üstüne attı, ellerini başının arkasında birleştirdi. Geniş, sulu bir sırtış vardı yüzünde. Çoktan odayı sahiplenmişti. Kapının kilidi yoktu, annem karşıydı bu fikre, bir sandalye alıp kapı kolunun altına sıkıştırdım. Dönüp Harry'ye baktım, hala sırtıyordu ama bu sefer daha az suluydu, gözlerinde ciddi bir parıltı vardı.

"Soyun hadi" dedi.

O gece vücudunu keşfettiğimi hatırlıyorum; uzun, ince ve sıkı bir vücudu vardı. Kaslıydı ve pürüzsüz bir teni vardı. Göbeğinden aşağı çizgi halinde kıllar iniyordu. Bacakları sert ve güçlüydü. Üzerime çıktığında şaşırtıcı derecede

ağır olduğunu fark ettiğimi, içime girdiğinde ve üzerimde önce yavaşça, daha sonra artan bir şevkle hareket ettiğinde leğen kemiklerinin nasıl battığını hatırlıyorum.

Sevişirken rahat değildim, her inlemenin, nefeslenmenin, yatağın her zangirtisinin, gıcirtısının fazlasıyla farkındaydım, annemle babamın koridorun hemen karşısında uyuduğunun da. Harry'ninse umurunda değildi, uslu durmuyordu. Kendine güvenen bir aşıktı. Seks onun için eğlenceydi, tadı çıkarılacak, çok ciddiye alınmayacak bir şeydi. Koklamaktan, yalamaktan, gıdıklamaktan hoşlanırdı. Kahkahalarını onu tahrik ederdi. O zamanlar böyleydik. Zamanla ciddileşti. Yıllar geçtikçe eğlence anlayışını yitirdi. Dillon öldükten sonra sevişmez olduk. Uzun süre birbirimize dokunmadık. Birbirimizden uzak duruyorduk yasımız ya da başka bir şey yüzünden. Kızgınlık yüzünden belki? Dile getirilmemiş ithamlar yüzündendi belki de?

Yine de o geceyi düşündüğümde, seviştikten sonra, tekrar iki ayrı vücut olup yastıklara sırt üstü uzanmadan önce boynumu ve kürek kemiklerimi usulca ve yavaşça öptüğünü hatırlıyorum. Az önceki şenliğin ve havailiğin aksine derin bir saygı ve sevecenlik vardı o hareketinde. O an ikimizi ne kadar ciddiye aldığını anladım. O an Harry'ye çekildiğimi, aramızda kalıcı ve kolay kopmayacak bir bağ oluştuğunu hissettim. Onu ne kadar incitebileceğimi de o zaman fark ettim.

Gecenin bir vakti bir araba kapısının çarpıldığını duyup uyandım. Uyumuş olmama şaşırdım. Yattığım yerde evden gelen sesleri dinledim; boruların tıkırtısını, karları sırtlamış akçaağacın iniltisini. Tekrar Harry'yi aradım ama sesli mesaj servisine ulaştım. O an nerede olabileceğine

dair hiçbir fikrim yoktu. Ne diyeceğimi de hiç bilmiyordum. Belki özlediğimi ve onu istediğimi söylemeliydim, son zamanlardaki ketum, gözü dönmüş Harry'yi değil tabii, komik, cömert, hayat ve neşe dolu, herkesin sevdiği eski Harry'yi. Sevdiğim adamı. Nihayetinde, mesaj bırakmadım, telefonu kapadım. Sonra da sanırım uyudum.

Karanlık bir geceye ve tanımadığım bir odaya uyandım. Telefonuma baktım, mesaj yoktu. *Bir süre olduğum yerde uzandım*, odadaki karanlık nesnelerin bir gardırop, bir komodin ve uzun bir ayna olarak belirmelerini izledim. Odadaki poster ve oyuncaklar atılmış, yıllarca biriken ıvır zıvır ayıklanmıştı. Oda çıplak ve nedense küçülmüş görünüyordu. Gonca desenli duvar kağıdına, tepeli yatak başına, petek desenli yatak örtüsüne baktım. Hepsi yabancı geliyordu. Tüm varlığımın izleri silinmişti odadan. Burası artık benim yuvam değildi. Sonra terk ettiğim evimi ve o gün olanlardan sonra evime nasıl yabancılaştığımı düşündüm. O an kendimi yalnız ve hiçbir yere ait değilmiş gibi hissettim.

Yataktan çıktım ve perdeleri çekip boş sokağa baktım. Gece gökyüzünü hafifçe boyamış, puslu, belli belirsiz, ölü bir ışık, kar yığınlarının ve çıplak ağaçların üzerine vuruyordu. Bir önceki gün olanlar o kadar uzak, gerçeklikten o kadar kopuk geliyordu ki inanmakta güçlük çekiyordum. Mutfak masasının üzerinde duran tabancayı, babamın yüzündeki öfkeyle karışık şaşkınlık ifadesini ve annemin korkudan donup kalışını düşündüm. En çok mutfak masamdaki tabancayı düşündüm. Yersiz, gülünç ve akıl dışıydı o tabancanın orada olması. Büyük, hantal ve sahte görünüyordu. Annem mutfak dolabına tabakları dizerken mikrodalga fırının üzerinde parıltısını fark etmiş. Bana at-

tıkları bakışı hatırlıyorum. Ezici bakışları üzerimdeyken tabancanın evdeki varlığını aklayacak bir sebep bulmak için çırpındım. Tabanca bir arkadaşına ait, baksın diye Harry'ye verdi? Harry üzerinde çalıştığı bir enstalasyon için mi kullanacaktı onu? Aklıma ne geldiyse saçma ve mantıksızdı. Dile getirecek olsaydım beni maskara etmekten başka bir işe yaramayacaklardı.

Babamın derin bir iç çekip yan gözle tabancaya bakış attığını hatırlıyorum.

"Tabancayı burada, bu evde bırakamam. Sahibi kim olursa olsun, ne için kullanılacak olursa olsun." Sonra başını kaldırıp bana baktı. Mutfak ışığının altında yanakları şişmişti, gözleri ise daha yaşlı bir adama aitmiş gibi duruyordu. "Seni de burada bırakamam Robin."

"Baba..."

"Olmaz" dedi kesin bir ifadeyle. "Bugün olanlardan sonra, bugün şahit olduklarımızdan sonra olmaz. Tanrı aşkına, hala kızsınsın benim."

Ne kadar öfkelenmiş olduğunu, kocamla aramızda oluşan bu çatlağın onu ne kadar etkilediğini o zaman anladım. Babamın taşıdığı hüznü gördüm ve annemin Dillon'ı ne kadar çok özlediğini fakat bu hissini bana bir türlü açmadığını söylediğini anımsadım. Anne ve babamın kendi kayıplarının yasını, hüznelerini ve endişelerini benden ne kadar sakladıklarını merak ettim.

Aşağı indiğimde mutfaktan sesler geliyordu. Saat sabahın altısı bile değildi ama annem mutfağa inmiş, aklını endişelerinden uzak tutmak için fırını, buzdolabının buzunu temizlemeye koyulmuştu. Son basamakta durdum. Kendimi yeniden, yaptığı bir yaramazlıktan sonra azarlanmış ya da anne-babasının sabrını zorlayacak kadar onları hayal

kırıklığına uğratmış da kendini affettirmesi gereken bir çocuk gibi hissediyordum.

Kapıyı ittiğimde annem küçük kek kaplarına hamur dolduruyordu. Beni görünce gülümsedi. Işıltılı sabahlığı, sabahın loş ışığında soluk görünüyordu. Saçının şekli bozulmuş, maskarası ufak lekeler halinde göz altlarına bulanmıştı. Yaşlanmış, yorulmuş, ufalmıştı sanki. Omuzlarının çöktüğünü ve ilk defa sırtının kamburlaşmış olduğunu fark ettim.

Kaşmir kazakları, broşları ve cüretkâr rujuyla geç yaşında bile hala cazibeli bir kadındı gözümde. Ne var ki kamburlaşmış, küçülmüş, ellerinin eklem yerleri buruşmuş, gözlerinin etrafı çizgilerle dolmuştu.

"İyi uyudun mu tatlım?"

"Fena sayılmaz" dedim.

"Yatak rahat mıydı?"

"Hı-hm."

"İyi ki Noel arifesinde yatak örtülerini değiştirmişim."

"Geleceğim içine doğmuş sanki" dedim soğuk bir tavırla.

Dikkatle süzdü beni, sonra da gergin gergin gülümsedi.

"Otursana, tatlım, bir kahve yapayım ikimize."

"Babam nerede?"

"Yataktan çıkmadı. Tembellik yapıyor."

Ne zaman uyuduğunu sormadım. Gece ne kadar volta attığını bilmek istemiyordum. Bir şey söylemeyip annemin kahve makinesini açışını sonra da kek tepsisini fırına sürüşünü izledim. Aile hayatını bu kadar kolay çekip çeviriyor olması üzerine daha önce hiç kafa yormamıştım, ama şimdi bütün olan bitenlerin ışığında yaptıklarını bir zafer olarak görüyordum. Evlilikte neredeyse kırk yılı geride bırakmıştı, bir evi ve yanında ailesi vardı. İlk kez böyle bir başarının kıymetini anlıyordum.

"Her şeyi berbat ettim anne" dedim. Sesimin çatladığını duyunca yanıma geldi, sarılıp başımı boynunun kıvrımına yasladı.

"Robin..."

"Dün günümüzün kusursuz geçmesini çok istedim. Tanrım! Daha kötü olamazdı."

"Kendine bu kadar yüklenme Robin. Çok güzel bir yemek yaptın. Bunu unutmayalım."

Kendimi geriye doğru çektim, gerekli durumlarda olumsuzlukları geçiştirme becerisi karşısında büyülenmişim.

"Anne, kocam beni terk etti. Mutfağımda tabanca buldun. Felaket bir gecenin tanımı bu değilse nedir?"

"Eh, bu şekilde dile getirince..."

Dönüp kahveyle ilgilendi. Dumanı üstünde tüten iki fincan getirdi. Kış sabahının soğuşunda mutfakta oturup kahveyle içimizi ısıttık.

"Ne yapacağım şimdi?"

"Bilmiyorum hayatım. Ama burada istediğin kadar kalabilirsin. Burada her zaman bir evin olacak."

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şeyi çözmeyecek bu."

"Yine de o eve geri dönecek değilsin."

"Neden o?"

"Tanrı aşkına Robin. Harry bu haldeyken mi? Saçmalama. Bebeğini düşünmelisin."

"Düşünüyorum bebeğimi. Harry'yle aramı düzeltmeye çalışmalıyım, bebeğime bu kadarını borçluyum. Tanrım" dedim sonra da başımı ellerimin arasına alıp. "Bir de bebek geliyor. Nasıl bir karışıklığın içindeyim."

İkimiz de sustuk. Sonra başımı kaldırıp Harry'den bahsettim.

"Dillon'ın hayatta olduğunu düşünüyor."

Yüzünde anlık bir endişe belirdi, fincanını masayı koydu.

"Dillon'ı gördüğünü söylüyor."

"Ne zaman? Nerede?"

"Ne fark eder? Kafasında kurup duruyor bunları." Biraz rahatlayıp anlatmaya devam ettim, "Dublin'de gördüğünü söyledi. Şehir merkezinde. Gördüğü çocuğun Dillon olduğuna yemin ediyor, yanında tanımadığı bir kadın varmış."

"Tanrım."

"Bu kez durum çok daha ciddi. Geçen sefer sadece Dillon'ın hayatta olma ihtimali hakkında konuşuyordu. Konuşa konuşa takıntı haline getirdi, bu da onu hasta etti. Bu sefer durum farklı."

"Nasıl farklı?"

"En başta, bana düne kadar hiçbir şey anlatmadı. Haftalardır tuhaf davranıyordu ama tek kelime etmedi. Dün, son bir ayını kulağa pek de yasal gelmeyen yollarla dedektiflik yaparak geçirdiğini öğrendim. Dillon'ı görüntülediğine inandığı bazı sokak kamerası kayıtlarına ulaşmış bir şekilde. En kötüsü ise gösterdiği fotoğraftı."

"Ne fotoğrafı?"

"Telefonunda kayıtlıydı. Küçük bir çocuğun fotoğrafını gösterdi bana. Uzaktan çekilmiş bulanık bir fotoğraf. Dillon olduğunu söylüyor ama yanılıyor. Yaşasaydı Dillon'ın olacağı yaşta olan bir çocuktü sadece. Harry'nin dışarı çıkıp sırf ölmüş oğluna biraz benzediği için telefonuyla küçük çocukların fotoğraflarını çektiğini hayal edip duruyorum. Öyle utanç verici ki. Çok fena. Harry böyle biri değil. Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Bebek yüzünden mi böyle? Bu yüzden mi böyle bir kriz yaşıyor?"

Annem başını iki yana salladı.

“Yine duygusal bir çöküntü mü yaşıyor diyorsun?”

“Ah anne.” Birden gözyaşlarına boğuldum, “Umarım yaşamıyordur.”

Tüm belirtileri gözümüzün önündeydi. Her şeyi baştan yaşayacaktık, bir duygusal çöküntü daha. Annem ile buz kaplı bahçe arasında duran cam kapılara baktım. Oturdüğüm yerden akçaağaca asılı salıncağı görebiliyordum. Salıncağa baktığımda Harry’nin St James’de geçirdiği haftalar ve tüm o terapi seansları geldi aklıma. Harry’nin kendini nasıl sardığını, kollarını kendini korurcasına göğsünde kavuşturup, gözünü ayırmadan yere baktığını, parmağıyla takıntılı bir şekilde alt dudağını ovup duruşunu hatırladım. Kendi hararetli düşlerine o kadar kaptırmış, yarattığı illüzyonlara öyle hapsolmuştu ki... Arkadaşların ve akrabaların Harry’nin durumunu sorarkenki endişeli hallerini hatırlıyorum. Bunun beni nasıl kızdırdığını, nasıl çileden çıktığımı hatırlıyorum. Oğlumuz yeni ölmüştü. Korkunç, trajik bir ölümdü. İçim yanmıştı. Geceleri uyanıp oğlumun nasıl öldüğünü hatırlıyor ve beynimden vurulmuşa dönüyordum. Öyle ki nefes alamıyordum. Üstelik tüm bunları bir başıma yaşadım. Harry yanılsamalarıyla, Dillon’ın öldüğünü inkar edişleriyle, çocuk kaçırma ve yanlış kimlik tespitlerine dair delice teorileriyle kurduğu dünyasına çekilmişti. Sabırla ilgilendim onunla, her terapi seansında yanındaydım, elini tutup doktorları dinledim, insanların sorularını cevapladım, durumu hakkında düzenli olarak bilgi verdim, sabrettim ama içten içe öfkeyle dolup taşıyordum. Alev alev yanan akkor bir öfkeyle, herkesten saklamaya çalışırken beni gizliden gizliye tüketen bir öfkeyle dolmuştum.

“Tabanca meselesini bir türlü aklımdan çıkaramıyorum” dedim anneme. “Ne yapmayı düşünüyordun ki onunla? Ne planlıyor olabiliyor?”

Daha sonra sakın bahçelerin ardında yavaş yavaş sken şafağı izlerken Harry'nin son haftalarda ne kadar tuhaf ve dengesiz davrandığını, aksi ve ketum birine dönüştüğünü düşündüm. Mutsuzdu, canı sıkındı. Kendini öldürmek istiyor olabileceğini düşündüm o an. Tabancanın başka açıklaması olamazdı. Birden farkına vardığım bu ihtimal karşısında müthiş paniğe kapıldım.

Anneme dönüp, "Kendini öldürmeyi düşünmüyordur değıl mi?" diye sordum.

"Hayır" dedi, hemen beni yatıştırmaya davrandı. "Emim böyle bir şeye niyetlenmemiştir."

"Bilemiyorum." Kalbim deli gibi atıyordu, birden midemin bulandığını hissettim. "Neyse ki tabanca artık onda değıl. En azından kendisine bu şekilde zarar veremeyeceğini biliyorum."

Annem bir cevap vermedi ama kanı çekilmiş, beti benzi atmıştı.

"Anne? Ne oldu? Bembeyaz oldun."

Yutkunup, "Dün gece buradaydı" dedi.

"Kim?"

"Harry."

Kalbimde bir sıkışma hissettim.

"Niye beni uyandırmadın?"

"Ben yoktum. Gidene kadar da haberim olmadı. Jim'le konuşmaya gelmiş."

"Sonra?"

Dudağını ısırdı ve bakışlarını eliyle oynayıp durduğu servis altlığına indirdi.

"Anne?"

"Tabancayı almak için gelmiş."

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

"Geri vermedi değil mi babam? Anne, lütfen geri vermediğini söyle."

"Başka ne yapabilirdi ki?" dedi, savunmaya geçmişti. "Kendi tabancası değil sonuçta. Harry'ye seni rahat bırakması için söz verdirmiş."

"Ne?"

"Aklını başına toplayana kadar. Yardım alana kadar."

"Harry benim kocam. Beni rahat bırakmasıı istemiyorum. Babam bu işe karışmamalıydı!"

Dönüp koridora fırladım. Arabasının anahtarları kapının yanında asılıydı, çıkarken onları da aldım.

"Robin, lütfen yapma..."

"Bir şey yapacağım yok" dedim, sakın kalmaya, ne yaptığını bilen bir kadın gibi görünmeye çalışıyordum ki o noktayı geçeli çok olmuştu. "Endişelenme, lütfen."

Evden çıkmadan önce söylediğim son sözler bunlar oldu.

Başım dönüyordu, arabayı sersem gibi kullanıyordum. Kar gözlerimi acıtıyordu. Midem deliniyordu ve uykusuzluk yüzünden aklım allak bullaktı. Evimizin önüne yanaştım. Kamyonet görünürde değildi. Oturduğum yerden n kapiya bakıyordum. Acaba içeride beni neler bekliyordu?

Fark ettiğim ilk şey içerisinin ne kadar soğuk olduğuydu. Ateş sönmüş, ısıtma dn geceden beri alışmıyor haldeydi. Kapiyı kapattığımda evin kalan sıcaklığı da gitmişti. Ceketimi çıkarmadan mutfak kapısını açtım. Tabaklar eviyenin kenarına yığılmış, baş aşağı bardaklar tezgahıta kurumaya bırakılmıştı. Tüm gece açık kalmış lambanın vızılıtı mutfağın soğuk ortamında yankılanıyordu. Gözüm mutfak masasına takıldı. Masada bir şey

yoktu, ama daha önce tüm ağırlığıyla orada duran tabancayı gayet net hatırlıyordum.

Yemek odası bıraktığımız gibiydi. Yarıyı yenmiş tatlıların bulunduğu kaseler, bitirilmeyi bekleyen şarap kadehleri, espresso fincanlarındaki soğuk kahveler, tatlının bozulmuş kreması, buruşturulup servis altlıklarının yanına bırakılmış peçeteler öylece duruyordu. Çatallardan biri, sahibi bir dakikalığına masadan kalkmışçasına tabağın kenarına bırakılmıştı. Orada durup manzarayı sindirmeye çalıştım, etrafı temizlemek, kendimi toparlamak için güç toplamaya, gözümü karartmaya çalışıyordum.

Sonunda vazgeçip yemek odasındaki sandalyelerden birine oturup evi dinlemeye başladım. Evden tıkırtılar, gıcırıtlar geliyordu. Havada tozlar uçuşuyordu. Ev eski ve anılarla doluydu. Hiç kıpırdamadan durup kulak kesildim. Geçmişe, burada bir zamanlar yaşayan insanlara, anneanneme, büyükbabama dair bir şeyler duymaya, seslerinin yankılarını duymaya gayret ettim. Kuru bir havası vardı evin. Harry dönmemişti. Neredeydi kim bilir. Çok uzakta, benden kopmuş, kendi kaçık dünyasına saplanıp beni yeniden bir başıma bırakıp gitmişti.

Dizüstü bilgisayarını masada bırakmıştı. Bilgisayara bakınca bir önceki gün hareketlerinin nasıl coşkulu ve canlı olduğunu, o puslu görüntüleri kurcalarken ne kadar heyecanlandığını, aradığı görüntüyü bulduğunda zafer kazanmış gibi sevinişini ve onun gördüklerini görmeyi reddettiğimde, onun için gün gibi ortada olan şeyleri inkar ettiğimde ne kadar incinip, alındığını ve içlerlediğini hatırladım. Öylesine, gönülsüzce bilgisayara uzanıp önüme çektim. DVD hala sürücünün içindeydi. Yeni bir pencere açtım. İlgisizce, yarım bir merakla, kaydı nerede duraklattığını, videonun hangi kısmının onu büyülediği-

ni anımsamaya çalışarak DVD'yi kurcalamaya başladım. Görüntüleri taradığım ilk birkaç dakika boyunca kendi kendime, delirdiğimi, Harry kadar kötü durumda olduğumu söylüyordum, fakat çok geçmeden kendimi kaptırdım.

Orada ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum. Üşüyecek kadar ve bataryayı bitirecek kadar uzun oturmuştum. Kalkıp ısıtmayı açtım. Bir fincan çay aldım. Eviyenin kenarında yığılı tabakları görüp yıkasam mı diye düşündüm. Vazgeçip bilgisayarın kablosunu buldum ve fişe takıp görüntüleri izlemeye devam ettim.

Neden öyle yaptığımı bilmiyorum. Anlamak istiyordum sanırım. Harry'yi ve yaptıklarının sebebini anlamak istiyordum. Belki de boşa kürek çekiyordum. Harry'nin deli olmadığını, yaptıklarının mantıklı bir açıklaması olduğunu kendime kanıtlamak için acınası bir çaba içindeydim belki. Öte yandan, içten içe kendimi kandırdığımı biliyordum.

DVD çok uzun ve beynimi uyuşturacak kadar sıkıcıydı. Atlaya atlaya izlemeye başladım. Harry'nin bunun ne kadarını izlediğini merak ettim. Hepsini izlemiş midir? Kafamda Harry'nin bir fotoğrafı canlandı; stüdyosunun soğuk beton zeminine kıvrılmış, ardına kadar açık, kızarmış gözlerle bu görüntüleri izliyor, bir yandan ben çıkar gelirim diye kapıyı kollarken hayal gücünü bu denli etkisi altına alan çocuğu arıyordu gizlice. O halini düşünmek canımı o kadar sıktı ki daha fazla devam edemeyecektim.

Tam bırakıyordum ki aradığım görüntüyü buldum. Yedi-sekiz yaşlarında bir çocuk, bir kadınla –muhtemelen annesiyle- elele yürüyor, sonra da bir arabaya biniyorlar. Görüntü karıncalıydı. Duraklatıp çocuğa yakından bakmaya çalıştıysam da Dillon'la bir benzerlik görmek im-

kansızdı, görüntü bir hayli kalitesizdi. Yüzü seçilmiyordu. Herhangi biri olabilirdi.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gözlerimi kapatıp parmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım. Ev biraz olsun ısınmıştı, yukarı çıkıp uyumak istedim.

Gözlerimi açıp görüntüyü tekrar gördüğümde aklıma bir şey takıldı. Daha önce dikkate almadığım bir şey. Oturduğum yerde doğrudum. Çocuğabaktım. Kadına baktım. Kafamda bir soru, imkansıza yakın bir ihtimal belirdi. Mideimin kasıldığını hissettim, derhal ayağa fırladım.

Koşar adım mutfığa geçtim. Kalbim hızla atıyor, kulaklarım uğulduyordu. Numara telefonumda kayıtlıydı. Telefonu çantamdan çıkardığım gibi aceleyle rehberi karıştırıp numarayı buldum. Tuşlayıp cevap beklediğim esnada ellerim titremeye başlamıştı.

"Alo?"

"Benim. Robin."

Duraksadı. Tereddüt etti.

"Robin. İyi misin?"

"Böyle damdan düşer gibi aradığım için üzgünüm. Aramayacağım diye anlaşıştık, ama..."

"Ne oldu?"

"Ben... Dinle, bir şey sormak istiyorum sana."

"Sor?"

"Geçen gün karşılaştığımızda bir süredir İrlanda'da olduğunu söyledin. Ne zamandır buradasın?"

Bir daha tereddüt etti.

"Birkaç haftadır" dedi yavaşça. "Cadılar Bayramı'ndan hemen önce geldik."

"Eylemi hatırlıyor musun? Bütçe tasarruf tedbirlerine karşı yapılan protestoyu? Kasım sonuydu.

"Tabii. Hatırlıyorum."

"O eyleme katılmış olma ihtimalin var mı?"

Dudağımın üzeri terlemişti, cevabını beklerken dudaklarımdaki tuzun tadını alabiliyordum.

"Yok."

Gözlerimi kapatıp bir oh çektim.

"Yani, ben katılmadım" dedi açıklık getirmek istercesine. "Ama Eva o gün hastanede annesini ziyaret etmek için şehre gitmişti. Yürüyüşe katılanları görmüş olmalı."

O an kalbim sıkıştı.

"Olamaz."

"Nasılıyani? Ne oldu ki?"

"Harry" dedim. "Harry de oradaydı. Eva'yı görmüş. Çocuğu görmüş."

Hızlı bir nefes aldı.

"Lanet olsun."

"Seni görmem lazım" dedim. "Neredesin?"

"Robin, bekle biraz..."

"Bekleyemem. Harry'den önce sana ulaşmalıyım. Şimdi lütfen, nerede olduğunu söyle."

On beşinci bölüm

Harry

Adamın gölgesi verandanın ışığında önümdeki çakıllı yola vuruyordu. Çakmağın açılıp çakıldığını işittim. Sonra da yakılıp içe çekilen sigaranın çıtırtısını.

Olabildiğince hareketsiz kalmaya çalışıyordum, baldırda keskin bir acı hissettim. Elimle kotumdaki yırtığa uzanıp sızlayan sıyrığa dokundum. Geri çektiğimde elime kan bulaştığını gördüm. Duvardan atlarken olmuş olmalı. Arabanın yan tarafına doğru emeklerken yarayı yerden uzak tutmaya çalışıyordum ama kolay olmuyordu. Hareket etmeden durmaya çalışmak yorucuydu, tek istediğim şey gece göğünün altında bir başına sigara tüttüren bu yabancının üzerine atılmaktı. İçeriden birisi seslenmiş olmalı, adam dönüp, "Arabadan havai fişekleri alıp geliyorum" dedi.

Arabanın kapısının açıldığını duyduğumda paniğe kapıldım. Hiç düşünmeden kendimi karla kaplı zemine atıp aracın altına yuvarlandım. Nefesimi tuttum. Gözlerim arabanın şasisindeyken adamın sesine kulak kesildim. Tanıdık geliyordu. Kendinden emin bir sesi vardı, aksanı karışık. Sesi tanıdıkta ama bir türlü çıkaramıyordum. Cozimo'yu ve söylediklerini hatırladım. *Pek mümkün değil,*

ama imkansız da değil. Benim burada olmamda bu sözlerin de payı vardı.

Kadının biri verandaya çıktı. Sadece hatlarını seçebiliyordum. O'Connell Sokağı'nda gördüğüm kadına benziyordu. "Buldun mu Dave?" diye sordu.

"Buldum. Dışarısı buz gibi. İçeri gir." Adamın tanıdık sesi. İyi ama nereden tanıyordum? Bir türlü emin olamadım.

Üzerimde yaylar gıcırdadı, sonra da adamın ayakları yanıbaşındaki çakıllı yolda belirdi. Kahverengi yürüyüş botları vardı. Sessiz bir nefes verip su altındaymışım gibi tekrar nefesimi tuttum. Kılımı kıpırdatmamaya çalışıyordum.

Verandanın ışığı yanımıza kadar geliyordu, ama arabanın altında karanlıktaydım. Yeniden sessizce nefes verip pas ve yağ kokusunu içime çektim.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

Kadın, "Bir dakika" deyip içeri girdi. Adam ayak bileklerini kenetlemiş halde arabaya yaslanmış, kadını bekliyordu, bense müthiş bir korkuya kapılmışım.

Dehşete düşmüştüm, midem bulanıyordu. Araba hareket edince ne yapacaktım? Gözlerimi açıp araba hareket ettiğinde şaside tutunabileceğim bir yer aradım. Bulamadım. Egzoz borusu eski ve paslıydı. Belki de sadece olduğum yerde kalıp herifin üzerimden geçmemesi için dua etmeliydim.

Aslında ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Belki de çıkıp onlarla yüzleşmeliydim. Fakat bir planım yoktu. Hem harekete geçmeden önce Dillon'ı görmek istiyordum. Neden geldiğimi bile bilmiyordum. Dillon'ı almaya mı? Onunla konuşmaya mı? Düşünmem gerekiyordu ama zamanım da yoktu. Şu Dave de kimdi hem? Bir zaman-

lar bir Dave tanımıştım, bu sesi de tanıyordum ama emin olamıyordum. Sürücü koltuğuna oturup kontağı çevirdi. Gözlerimi kapatıp bekledim.

Hemen üzerimde motor vızıldarken şasi tekrar sallandı ve yan tarafta adamın ayaklarını gördüm. Karların içinden yürüyüp eve girdi. Hiç vakit kaybetmedim. Adam görünürden kaybolduğu gibi arabanın altından çıktım ve garaj yolunun etrafında dizili köknar ağaçlarının arasına saklandım.

Sık dalların arasında sürünürken derin bir oh çektim. Dillon'ı hala görebilmiş değildim ama en azından yakalanmamıştım. Soluklandım, kendimi toparlamaya çalıştım. Aklım allak bullaktı. Elimj cebime attım. Neyse ki viski şişesini yanıma almıştım. Sol cep: Viski. Sağ cep: Tabanca. Tanrı aşkına, neredeyse unuttuyordum... Bazen başkasının hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Sessizliği telefonumdan yükselen ses bozdu. Lanet şey yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecektim. Kapatmak için telefonu elime aldığımda arayanı gördüm. Spencer. Hay aksi! Şu ya da bu şekilde beni ölüme götürmeyi kafasına koymuştu. Çalışarın arasından baktım, ne adam ne kadın ortalarda görünüyordu. Derken, bir mesaj geldi.

/ ptalca bir şey yapma.

Söyleyene bak. Ön kapı tekrar açıldı. Adam kapının önünde durup bir sigara daha yaktı. Kapüşonunu başına geçirmişti, yüzünü göremiyordum. Üzerinde ceket vardı, omuzları dik, vücudu bir boksörünki gibi gergin duruyordu. Sigarasını bitirip izmaritini bir kenara attı ve motoru hala çalışan arabasına doğru yürüyüp sürücü koltuğuna oturdu. Kadın ön kapıyı kilitleyip çabuk adımlarla basamakları indi. Çocuktan iz yoktu. Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Uzaklaşmadan önce bir şeyler konuştular, ama ne dediklerini duyamadım.

Arabanın kırmızı arka lambaları karanlık yolda kaybolana dek bekledim. Birkaç dakika da dönmeyeceklerinden emin olmak için bekledim. Hareket etmeye çalıştım, nafi-leydi. Felç geçirdiğimi sandım. Bir daha denedim, bu kez çalıktan yavaşça kalkabildim. Her yanım tutulmuştu, acı içindeydim. Dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. Soğuk iliklerime işlemişti. Bir adım attım, sonra bir tane daha. Tekrar bacaklarımı hissetmeye başladım. Sonra eve doğru yürüdüm. Tüm ışıklar kapalıydı. Ancak böyle kırsal bölgelerde bulacağınız zifiri bir karanlığın içindeydim. Ne bir televizyon sesi vardı etrafta, ne de insan sesi.

Evin etrafından dolaştım. Sarmaşıklarla çevrili, iki ya da üç yatak odalı, küçük bir kır eviydi. Pencerelerden içeriye bakmayı denedim ama tüm perdeler çekiliydi. Tek gördüğüm şey dehşetle çarpılmış yüzümün ay ışığındaki yansıması oldu.

Ayağımın altında ezilen çakılların çatırtısıyla yürümeye devam ettim. Kıvrılan yolu izleyip evin arka tarafına ulaştım. İçeri girip, eve bakmayı, bir başkasının yaşam alanında ayak uçlarımda dolanmayı düşündüm. Arka kapıya gidip kapının kolunu çevirdim. Kapı gıcırdayarak açıldı. Bir süre hiç kıvıldamadan durdum. Görebildiğim kadarıyla evin içinde de hiç hareket yoktu. İçeri adımımı atıp el yordamıyla ışık anahtarını aradım. Bulup ışığı açtım. Masada apar topar yarıda bırakılmış gibi görünen iki kişilik akşam yemeği haricinde mutfakta alışılmadık bir şey yoktu. Yarıları kaşıklanmış yemeklerle dolu tabaklar masada öylece duruyordu. Şarap şişesi ağzı açık bırakılmıştı. Sandalyeler masanın açığındaydı.

Mutfaka bağlanan bir odada duvara yaslanmış birkaç tuval gördüm. İncelediğim ilk birkaç tablo parlak renkli, gösterişli soyut çizimlerdi. Karıştırmaya devam ettikçe

resimler modern sanatın geçici heves ve modalarını yansıtan bir kataloğa ait gibi görünmeye başladı. İçten ya da orijinal hiçbir şeye rastlamadım. Ta ki 30'a 35 ölçülerde büyük bir tuvale denk gelene kadar. Gördüğüm şey karşısında hayrete düştüm. Bu tablo benim çizimlerimden biriydi.

Bu tabloyu yaptığımı dün gibi hatırlıyordum. Canlı ve akıcı sulu boyalarla, keskin fırça darbeleriyle yaptığım, Tanca'nın hayat dolu, heyecan verici ışığıyla dolu bir tabloydu. Asıl meseleyse içeriğiydi; ilk Dillon tablomdu bahsettığım. O zaman sadece altı aylıktı. Bu tabloyu sattığımı ya da elden çıkardığımı hatırlamıyordum. Oraya, o alakasız yere nasıl gelmiş olabileceğini düşündüğümde kalbim yerinden oynadı. Parçaları birleştiren Dave'in kim olduğunu da hatırladım.

İlk adını hiç öğrenmemiştik, tabii o zaman bu adı kullanıp kullanmadığı da meçhul. Fakat o alçak perdeden konuşma, kendinden emin tavırlar tek bir kişiyi işaret ediyordu: Garrick'ten başkası olamazdı. Tanca'daki Amerikalı, mucize adam, çölün ortasında çam ağacı bulan adam, şair, ressam, sanat aşığı... Şimdi ise İrlanda'da şu kadınla ve Dillon'la beraberdi. Birden çok halsiz hissettim kendimi. Midem kalktı. Yorgundum, bitkindim, tükenmişim. Cozimo'nun evindeki fotoğraf gözümün önüne geldi: Ben, Robin, Cozimo, Elena, Garrick ve Raul. Cozimo'nun sözlerini hatırladım: "Sana anlatmadığım bazı şeyler var."

İçimde kabaran bir dehşet duygusuyla evde dolaştım. Odalara göz atarak koridorun ucuna yürüdüm. İstenmeyen bir misafir, bir işgalciydim, soğuktan titreyerek oğlunu arayan bir adam. Arka mahallelerde, sokak aralarında, dar geçitlerde bir çıkmazdan diğerine koşarak, gözyaşları, yalanlar, kavgalar, tartışmalar, hastane randevuları ve Noel

yemekleriyle geçirilen onca yıldan sonra buraya gelmiştik; gecenin bir vakti bir yabancınn evinde dolanıyordum.

Garrick'in yaşayacağı bir eve benzemiyordu. Onu yansıtan bir yer değildi. İrlanda'da ne işi vardı ki zaten?

Koridorun sonundaki oda Dillon'ındı. Görür görmez anladım. Kutu gibi bir odaydı. Tek kişilik küçük bir yatak ve köşede duran bir sandalyeden başka bir şey yoktu. Yatağın yanbaşımda birkaç kitap duruyordu. Yerde ters çevrilmiş bir oyuncak kutusu, sandalyenin üzerinde ise kıyafetler. Odaya girdiğimde tuhaf bir ürperme hissettim. Vücudumda derman kalmamıştı.

Yatağa uzanıp Örümcek Adam'lı yorganı üzerime çektim.

Yatak odasını dolduran ay ışığı başka bir dünyaya ait gibiydi. Tabancayı cebimden çıkarıp soğuk çeliğini gömleğimin altına, göğsümün üzerine yerleştirdim. Teması öyle soğuk, öyle rahatlatıcıydı ki. Bu kadar rahatlatıcı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Tabancanın derime nüfuz ettiğini hissettim. Kendini vücuduma nakşetmiş, bir dövme gibi ruhuma işlemişti. Ağırdı. Göğsümde inip kalkarken vücudumun bir parçası haline gelmişti sanki.

Akıntıya kapılmış sürükleniyordum. Uyumadan önce viskiden bir yudum aldım. Enerji vermesini umuyordum ama tam tersi etki yaptı. Göğsümün ve kalbimin üzerinde kaya gibi duran tabancayla uykuya daldım. Bilincim tamamen kapanmadan önce Cozimo'yu aradım. Tek arkadaşım o muydu? Arkadaşlarımdan geriye bir o mu kalmıştı? Bayağı özlemiştim Cozimo'yu. Telefon olması gerekenden daha yavaş çalmıştı sanki. Zaman her zamanki ritminde akmiyordu. Farklı bir şey yaşıyordum.

Telefonu bir kadın açtı. "Evet?"

"Cozimo?"

"Kimle görüşüyorum?"

"Harry. Cozimo'yu aramıştım."

"Burada değil."

"Ne zaman döner?"

"O..."

"Ben kiminle görüşüyorum? Maya, sen misin?"

"Evet."

"Arkadaşımla konuşabilir miyim?"

O söylemeden anladım. Telefondaki o duraksama anlatmıştı her şeyi. O kısacık sessizlik kulaklarımda uğultuya neden oldu.

"Üzgünüm Harry. Cozimo'yu kaybettik."

Konuşamadım, korkunç bir karanlığa sürüklenmişim.

"Dün gece vefat etti."

Başka neler konuştuk bilmiyorum. Karanlık daha da koyulaştı. Aklım atmosfere girmiş bir meteor gibi parçalanıyordu. Ya da öyle bir şey işte, bilmiyorum. Cozimo'nun ölümüyle Tanca'da yaşadığım mutluluğun son kalıntıları da yitirdiğimi hissettim. Hayatım olduğunu düşündüğüm şeye kendimi daha yabancı hissettiğim olmamıştı. Cozimo, can dostum, böyle bir zamanda beni nasıl bırakabildin?

Dışarıda yıldızlar parlıyordu. Kırsalda şehirde olduğundan daha ısıltılılardı. Gecenin sessizliği cisimleşmişti. İstesem dokunabilirdim. İçinde kaybolabilirdim. Kollarım, bacaklarım külçe gibi ağırlaşmıştı. Koca çapalar gibi ağır ağır uyku-rüya denizinin dibine çekiyorlardı beni.

Tuhaf bir histi. Oğlumun burada olduğunu biliyordum. Yoksa kendimi mi kandırıyordum? Onu görmemiştim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu anı, bu zamanı, bugünü yaşayacağımı hiç ummamış gibi yapabiliirdim. Ne var ki, ta en başından, daha Robin'i -sevgili Robin'i- bile tanımadan

önce sahip olduğum bir his, oğlumun orada olduğunu, hayatta olduğunu, beni görmek için her zaman hazır olduğunu söylüyordu.

Yüzümü yastığına gömüp içime çektim. Rüya gördüm. Başka ne yapabilirdim ki? Tüm yaşamım rüyadan ibaretti. Garrick portremi çiziyordu. Kıpırdama diyordu. Kıpırdama. Öyle kal. Bakışlarıyla beni kafeslenmiş vahşi bir hayvan gibi, kafesini arşınlayan bir panter gibi hapsedmiş, mahkum etmiş, felce uğratmış gibiydi. Kıpırdama diye uyarıyordu. Bir yandan fırçasını sallıyor, bir yandan tabancasını üzerime doğrultuyordu. Ateş edecek miydi? Bir dakika sonra tabancayı üzerime doğrultan, portremi çizen kişi Spencer oluyordu, hemen sonra Dillon, sonra da bam! Derin ve ciddi bir ses duyuyordum. Çökmüş, ihtiyar bir adamın sesi. Jim'in sesiydi bu. Derken, Cozimo iki elini bana doğru uzatıp, "Seni gördüğüme sevindim" diyordu. Rüya çalkalanıp bir girdap gibi karanlığa, zihnimin sorularla dolu inlerine ve adını bile koyamadığım başka yerlere çekiyordu beni.

Uykumda, başka bir yerde, başka bir zamanda buldum kendimi. Tanca'daydım elbette. Eski, kokuşmuş yatak odamızda. Perdeler rüzgarda uçuşuyordu. Gökyüzü canlı bir maviyle boyanmıştı. Binalar pul pul dökülüyor, yerle bir oluyordu. Güneşle aram iyi burada, ama öğleden sonraları dışarı çıkılmaz. Tanca'da öğleden sonraları uyku vaktidir. Robin'le uyku vakti. Robin'le, aşkımla. Yine kollarımda. Kollarımdaydı. Seviştığımızde gözlerimi kapatırdım. Aç gözlerini dedi bana. Cesur, küstah Robin. Gözlerime bak. Aç gözlerini. Dediğini yapar, gözlerinde kaybederdim kendimi. Gizemli gözlerinin derin, oval griliğinde. Nereye ve nasıl hareket edeceğimizi bilerek bir o yana bir bu yana kıvrılır, birbirimizin hareketlerini çizili bir yolda gibi

ama sezgiyle, doğallıkla izlerdik. İçine girdiğimde gözlerini gözlerime diker, ısırır, sağa sola kıvrılır ve ne yaparsak yapalım gözlerini gözlerimden ayırmazdı. Bense gözlerine o kadar bakamaz, sevişmemiz sona ermeden gözlerimi kapatır, başka yerlere, bir başka galaksiye gider, zaman ve mekanda ışık hızıyla seyahat ederdim. Robin ellerini etime geçirir, sonra gevşer, hem zevkten hem de gözlerimi açık tutamadığım için duyduğu hayal kırıklığıyla derin bir i geçirirdi. Sonra da kollarını boynuma dolayıp azarlardı; nefes nefese güler ve tüm dünyayı ciğerlerine çekerken, gözlerini kapattın derdi. Sevişmelerimiz böyleydi o zamanlar. Dillon'ı yaptığımız gece hariç.

O gece bir başkaydı demişti Robin.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Yağmurun getirdiği geçici serinliği hatırlıyorum. O gece özel bir şey yaşadığımızı biliyordum. Özel bir şey yapmıştık, özel birini... O zamanlar sonsuza dek sevişecekmişiz gibi gelirdi. Dillon öldükten sonra İrlanda'ya döndüğümüzde o duygusallıktan, tutkudan eser kalmamıştı. Ryam Dublin'in sıkıcılığını atlayıp Tanca'nın kalbine, dudaklarımızın bir diğerini aradığı, dillerimizin doymak bilmediği sıcak ve bunaltıcı günlere gitmişti. Aramızdaki yakınlık ikimizin de ruhunu besleyen cinstendi. Öğleden sonralarını yatakta nane ayı içerek geçirir, akşamları şehri terk edip yolların ağaçlar ve gnebakanlarla çevrili olduğu yerlere giderdik.

Uyandığımda nerede olduğumu anlamadım. Dilim damağım kurumuştu. Suya uzandığımda tabananın göğsümde olmadığını fark ettim. Nerede olduğunu bilmiyordum. Terlemişim. Kıyafetlerim kaskatı kesilmişti, üşüyordum. En şaşırtıcı şey ise gözlerimi ovuşturup başımı kaldırdığımda Garrick'i tepemde dikilmiş halde bulmamdı.

On altıncı bölüm

Robin

Tüm vücudum kasılmış, kaslarım, sinirlerim korkuyla gerilmiş halde pervasızca, kayıtsızca gaza bastım. Çok geç kalmıştım; Harry, Wicklow dağlarının karla kaplı sessizliğinde, tanımadığı bir yerde geçmişimin Pandora kutusunu²⁴ aralıyordu. Solgun ve karanlık yüzünü düşledim. Şaşkınlıktan çatlayan sesini. Her şey yolunda gitsin diye dua ettim. Geç kalmamak için dua ettim. Öte yandan, bunların bir önemi yoktu. Ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktım.

Nasıl anlatacağımı, nasıl anlamasını sağlayacağımı düşündüm. Olanları bir olaylar dizisi şeklinde hatırladığımı söylemek istedim. Sadece birkaç olay vardı zaten. Belki biraz daha fazla. Öte yandan, anılar hatırdaki büyümez mi? Küçükşeyler büyür ve önem kazanırlar. Çok yoğun şeyler yaşamıştım.

Her şeyin tam olarak ne zaman başladığını yıllarca nasıl kestiremediğimi anlatmak istedim. Bir zaman bir karar vermiş olmalıyım. Bu kadarını biliyordum. Kendimi pat

24 Yunan mitolojisinde açıldığı takdirde barındırdığı tüm kötülüklerin serbest kaldığı kutu. (ç.n.)

diye öyle bir şeyin içinde bulmadım, bu konularda kendi masumiyetlerini savunmak için insanlar aksini iddia edebilir, ama kimse kendini pat diye böyle bir şeyin içinde bulmaz. Bir karara varırsın. Bir noktada bir karar verirsin. Bunların hepsini Harry'ye anlatmak istiyordum.

Dublin sınırını geçip Sugarloaf dağının tepesinin, o soğuk karlı sabahın ışığında bembeyaz ışıldadığını görünce tüm bunları Harry'ye nasıl açıklayacağımı düşünmeye başladım ve birden başka bir zamana, başka bir yere gittim; her şeyin başladığı, bambaşka biri olduğum zamana.

Anlatacaklarımı duymak istemeyeceksin Harry. Ama seni uzun zamandır tanıyorum. Ayrıntı isteyip, cesurca her şeyi bilmek istediğini, her şeyi bilmen gerektiğini söyleyeceksin. Bense içten içe bu söylediklerinin doğruluğundan şüphe edeceğim. Böylesi bir yakınlığın sebep olacağı keskin acıya katlanabilir misin? Katlanabilen var mıdır? Bir keresinde bana hakikatin ayrıntıda saklı olduğunu söylemiştin. Sanattan konuşuyorduk, son derece masum bir konuşmaydı. Bu ise çok daha karmaşık bir konu. Gerçek hayatta ayrıntılar çok daha harap edicidir, onulmaz yaralar bırakır.

Hat cızırdadı. Parazitin sesi gök gürültüsünü andırıyordu.

"Bu akşam" dedi. "Gelecek misin?"

Telefonun kordonunu parmağıma doladım. Etrafa baktım, bar neredeyse bomboştu. Kulak misafiri olacak kimse yoktu.

"Nereye?"

"Medina'ya. Petit Socco'nun yanında. Film gösterdikleri meydan. Biliyor musun orayı?"

"Biliyorum."

"Gelecek misin?"

Derin bir soluk aldım. Göğsümden aşağı bir damla ter süzüldü. Göğüs kemiğim boyunca bir iz bıraktı.

"Geleceğim."

Sıcak ve kupkuru bir gündü. Neyse ki okyanus meltemi esmeye başlamıştı. Pembe bulutlar ufukta çizgi halinde dizilmişti. Medina'nın dar sokaklarını hızlı adımlarla geçerken bir kulağım ara sokaklara bakan pencerelerden gelen seslerdeydi, bağrısmalar tencere tava tangirtalarına karışıyordu. Mutfaklardan balık ve baharat kokuları geliyordu. Az ileride bir imam minareye çıkmıştı. Okuduğu ezan evlerin üzerinde yankılanıyordu. Sokaklar çok geçmeden sessizleşti. Buluşacağımız yere yaklaşırken terliklerimin tozlu kaldırımlarda çıkardığı şapırtıdan başka bir şey duyulmuyordu.

Ondan önce varmıştım. Çantamı kucağıma alıp arka koltuklardan birine oturdum. Ayak ayak üstüne atıp olağan davranmaya, göze batmamaya çalışıyordum. Onlu yaşlarda bir grup erkek çocuk yakınımaya oturdu. Oturduğum tarafa doğru bakışlar atıp kendi aralarında fısıldayıp kıkırdıyorlardı. Yüzümdeki saç kulağımın arkasına attığımda başımın içindeki uğultuyu duydum. Bir adam projektörle ilgilendi ve çok geçmeden karşı duvarda bir görüntü belirdi. DVD'nin yasa dışı kullanımına dair uyarı içeren bir FBI ilanı. Çocuklardan alaylı homurtular yükseldi. Adam bir daha projektöre el attı, lensi ayarladı ve yeniden yerine oturmadan görüntüler akmaya başladı. Fragmanlar başlar başlamaz çocuklar sustu. Dikkatimi perdeye vermeye çalışıyordum fakat odaklanamayacak kadar heyecanlıydım.

Tam film başladığında geldi. Meydanı geçtiğini ve beni bulmak için koltukları dikkatle süzdüğünü gördüm. Elleri cebindeydi. Sallanarak yürüyordu. Bir süre gezindi. Beni fark ettiğinde yüzündeki ifade değişmedi. Gelip yanıma oturdu.

Konuşmadık. Başrolünde Ben Stiller ve Jennifer Aniston'ın olduğu bir film gösteriyorlardı. Adını hatırlamıyorum. Koltuğa kuruldu. Birimiz sessizliği bozsun istiyordum ama ağzımı açtığımda sesim gergin bir ciyaklama şeklinde çıkacak diye konuşmaktan korkuyordum. Bir şey söylemeden sigara uzattı. Yakması için eğilirken ellerimi ellerinin çevresinde siper ettim. Temamız kısa ve heyecan vericiydi. Yeniden koltuklarımıza yerleştik. Sessizce filmi izledik. Güneşin binaların ardında batmasıyla perdedeki görüntü daha da netleşti. Kalbim hızla çarpıyordu, rahat davranmaya çalıştıkça geriliyordum. Yanıbaşımdaya alıp verdiği solukların bile farkındaydım. Uzanıp elimi tuttuğunda ürktüm. Neredeyse kaçırıyordum elimi. Büyük ve soğuktu eli. Rahat bir şekilde, kaygısızca tuttu elimi. Sonra da sıktı, bana doğru eğildi, yüzü yüzüme o kadar yakındı ki nefesini yanağımda, köprücük kemiğimden hissedebiliyordum.

"Gidelim" dedi.

Bilmediğim sokaklardan geçtik. Varlığımıza neredeyse hiç aldırış etmeyen yabancıların yanından. Yüzümü ateş basmıştı. Beni, ya da seni tanıyan birileriyle karşılaşacağım diye ödüm kopuyordu. Elimi hiç bırakmadı. Benden daha büyük adımlar atıyordu, yetişmek için koşturmak zorunda kalıyordum. Bir ara dönüp bana baktı, çok kısa bir an gülümsedim.

O an hala seçme şansım vardı. Geri dönülemez bir noktada değildim. Suçum en fazla yanlış bir karar ya da

anlık bir zayıflıktı. Sadakatsizliğim birinin elini tutmaktan öteye geçmemişti. Oysa, aslında daha ileri gitmiştim. Önümüzdeki birkaç saate, gecenin ilerleyen zamanlarına gitmişti bile aklım. Bu şekilde sürüklenmeye izin vermemiz, ikimizin de tutkularına teslim olduğumuz anlamına geliyor. İhtimallere açtım. Hiç de masum değildim. Saf değildim. Olabileceklerin farkındaydım. Merdivenleri çıkıp loş dairesine girdiğimizde yaşayacaklarımızın düşüncesi nefesimi kesiyordu. Kapıyı kapatıp beni sertçe kendine çektiğinde, hızla duvara yaslayıp vücudunu sabırsızca vücuduma bastırduğunda, ilk karşılaştığımız andan beri söylediğimiz her sözün, her bakışmamızın bizi kaçınılmaz olarak o an olduğumuz yere getirdiğini fark ettim.

Eve döndüğümde ışıklardan biri açıldı. Eve dönüp merdivenleri çıktığımda gördüm ışığı. Kapının önünde durup bir nefes aldım, sonra bir nefes daha... Sakinleşmeye çalışıyordum. Elim saçıma gitti, kontrol ettim, düzelttim, omzumun üzerine attım. Boynuma dokundum; nabzımın attığı, Garrick'in dudaklarını yapıştırdığı noktaya. Parmaklarımla tatlı ve sert bir öpücüğün belirgin hatlarını takip eder gibi dokundum boynuma.

Kapıyı açtım. Işık o kadar parlaktı ki gözlerimi acıttı. Oda boştu. Çantamı bırakıp yatak odasına geçtim. Sızmıştın Harry, yatağa boylu boyunca uzanmış, örtüleri kaldırmamıştın bile. Seni kaldırmayı denemedim. Yatağa girdiğimde kıılmıdamın bile. Nefesin viski kokuyordu. Karanlıkta sana baktım. Yüzünde neşe ve huzur vardı.

Evet, suçluluk duydum. Bir nebze, ama yeterli değildi. Yüzümü senden çevirip kendi tarafıma döndüm. Sanırım uyudum.

Bir sonraki görüşmemizde doğrudan dairesine gittim. Beni bekliyordu. Yukarı çıkar çıkmaz kapı arkamızdan kapandı ve kolumu yakalayıp beni kendine çekti. Yüzü yüzümdeydi, çok istekli, şehvet doluydu. Yeleğimi çıkarıp, eteğimi yukarı doğru sıyırdı ve sırt üstü yatağa attı. Hiç konuşmadık. Şehvetinin saldırganlığa çalan sabırsız bir tarafı vardı, neredeyse şiddete yakındı. Eliyle saçlarımdan tutup başımı hızla geriye doğru çekti. Kıvrılıp bir sunak gibi duran boynuma dişlerini geçirdi. Sonraları saklamak zorunda kaldığım bir iz bıraktı.

Güneş batmaya yaklaşmış, oda loşlaşmış, gölgeler içinde kalmıştı. Uzaktan trafik sesleri ve bir mobiletin kızgın iniltisi duyuluyordu. Boş duvarların ve kırışmış çarşafların bulunduğu o küçük ve sıcak odaya ise sessizlik hakimdi. Hızla, kesik kesik aldığımız nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Elini uzatıp dudaklarımın üzerine koydu.

Başka insanlarlaayken ona bakmıyordum. Göz göze gelmekten kaçınıyordum. Diğer insanların şakalarına gülüyor, konuşanı gülümseyerek dinliyordum. Diğerleriyle hevesle, hararetle bir şekilde sohbet ediyor, sahte kahkahalar atıyordum. Onun dudaklarının hayaleti göğsümde dolaşıyor, sırtımdan terler akıyordu. Başıma geçirilmiş dikenli telden bir taç gibi taşıyordum vicdanımı.

Resime olan ilgimi kaybettim. Boş tuvaler suçlarcasına gözümün içine bakıyordu. Elime fırça aldığımda tuhaf hissediyordum. Saatler geçmek bilmiyordu. Sürekli sık-kın, huzursuzdum. Gözümde hiçbir imgeyi canlandıramıyordum, her şey puslu, her şey bulanıktı. Kendime olan inancımı yitiriyordum.

Bir kavanoz zeytini yere düşürdüm. Cam döşeme zemine çarpıp paramparça oldu. Zeytinler misket gibi odanın her tarafına saçıldı.

"Neyin var?" diye sordun.

"Bir şeyim yok."

"Kendinde değilsin."

"Nasıl yani?"

"Kafan dağınık, aklın başka yerde. Ayrıca sakarsın da."

Yerdeki karmaşaya baktın.

"İyi misin?"

İlgiyle, endişeyle elini sırtıma koydun.

"İyiym Harry" deyip uzaklaştım.

Yüzümü görmemen için yere eğilip dağınıklığı toplamaya başladım.

Karanlık, sessiz bir odadaydım. Yavaşça vızıldayan vantilatörün altında başımı göğsüne koymuş uzanıyordum. Tembelce saçımı okşuyordu. Kısa ve huzurlu bir andı. Az sonra yataktan kalkıp kıyafetlerimi giyecek, gecenin karanlığına çıkıp onu ardımda bırakacaktım.

"Gitmeni istemiyorum" dedi.

"Biliyorum."

"Ama gideceksin."

"Gitmem gerek."

Öfkeli ve inatçı bir sessizliği vardı. Belli edecek bir şey yapmasa da hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordum.

Yeni bir şeydi bu. Gittikçe büyüyen bir ihtiyaç. Birbirimizden ayrılmama arzusu. Ondandır çok etkileniyordum. Vedalar can sıkıcı oluyordu. Her defasında dağılıyor, paramparça oluyordum. Beni bu hale getirmişti.

"Onu terk edebilirsin" dedi.

Sözcükler havada asılı kalmıştı, yatak odasının kuru sıcağında titreşiyorlardı.

Peki ne kadar devam ettik böyle? Birkaç ay? On hafta belki? Çok uzun sürmedi. Büyük resme bakarsak, bir yetişkin ömrünü göz önünde bulundursak çok sürmedi. Hem aşk ilişkilerimizi neden zamana göre değerlendiriyoruz ki? Kırk yıl süren bir evliliği başarı olarak görüyoruz. Oysa bazen kısa süren bazı şeyler daha anlamlı olabilir; bazı açılardan, koca bir ömür kaplamış şeylerden daha uzun süreli olabilir.

Evde geçirdiğimiz bir akşamdı. Cozimo akşam yemeğine gelmişti. Ben yemeği hazırlarken ikiniz Seville'e yapacağımız yolculuktan konuşuyordunuz. Kuzu güveç ve hamur köftesi yapmıştım. Ellerim un içindeydi. Son zamanlarda mutfaktan çıkmıyordum. Aynılabiliriz düşüncesiyle, olabilecekler karşısında güçlü olman için seninle ilgilenmek, sana bakmak istiyordum sanırım. Suçluluk duygusu kendini tuhaf şekillerde gösteriyordu.

Seslerinizi duyuyor, ara ara konuşmalarınızı dinliyordum. Dikkatim sizinle mutfak arasında gidip gelirken ondan bahsettiğinizi duydum.

"Garrick verdi" dedi Cozimo.

Takdir dolu bir ıslık geldi senden.

"Jameson 1780" dedin. "Fena değil. Hiç fena değil."

"Sen öyle diyorsan. Viski seven biri olmadım hiç. Ama hediye atın dişine de bakılmaz..."

Cozimo o kısık sesiyle konuşup kıkırdıyordu.

"Bir vesilesi var mıydı bu hediyenin?"

"Eşyalarını topluyormuş. Yanına almak istemediği şeyleri dağıtıyordu."

Yemekle uğraşmayı bıraktım. Orada kımıldamadan durmuş, tüm varlığımla konuşmanıza odaklanmıştım.

"Gitti mi yani?"

"Evet. Sanırım dün geceki gemiyle."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Söylemedi. Evine gitti herhalde."

"Orası neresiyse artık."

"Aynen öyle."

"Geri döner mi dersin?"

Duymaya çalıştıysam da bir cevap gelmedi. Cozimo bir şey söylemedi. Başını iki yana salladı belki, ya da omuzlarını silktilti.

"Tam Garrick'in yapacağı türden bir şey" dedin, sesinde alaycı bir ton vardı. "Gizem adamı. İz bırakmadan kayboldu."

"Öyle."

"Nedir onun olayı Cozimo? Ajan mı? Dünya kadar parası ve zamanı olan şımarık bir çocuk falan mı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ama sanırım... bilemiyorum."

"Neyi?"

"Sanırım işin içinde bir kadın var."

"Gerçekten mi?" Birden canlanıp konuya ilgi duymaya başladı.

Benimse mutfakta elim ayağım titriyordu.

"Kim peki? Buradan biri mi?"

"Hayır. Yani eminim burada da ufak kaçamakları olmuştur. Kimin olmuyor ki? Geldiği yeri kastediyorum, evi neresiyse orayı. Hep kendisini bekleyen biri var gibi geldi bana."

İstemsiz bir ses çıkardım. Acı bir yakarı, ihanete uğramışlığın yakarısı. İstemsizdi, elimle ağzımı kapatıp sesimi bastırmaya çalıştım.

"Gidip kadeh getireyim" dedi Cozimo.

Ogirmeden hemen önce kapıya arkamı döndüm. Üzüldüğümü ve ellerimin titrediğini görmesin diye dönüp soğanları doğramaya koyuldum.

Mutfak dolabında kadehleri arıyordu. Yüzüne bakmadım. Karnıma bir ağrı saplanmıştı. Oturup ağlamak istiyordum. Kadehleri tezgaha koyup şişenin ağzını açtığını duydum. Elini omzuma koydu.

"Bir aperitif ister misin tatlım?"

Bal rengi viskinin parıltısı ve tatlı misk kokusu midemi bulandırdı. Kusmadan lavaboya yetişebildiğim için şanslıydım.

Şiddetli bir acı duyuyordum. Yaram açılmış kanıyordu sanki. Günler bitmek bilmiyordu. Uzayıp gidiyorlardı. Bir an öfkeleniyordum, sonra ağlıyor, sonra paniğe kapılıyordum. Yemeğin görüntüsü bile midemi alt üst ediyordu. Her zaman halsiz hissediyordum. İşi arayıp hasta olduğumu söylüyor, yatağa kıvrılıp saatlerimi battaniyenin altında geçiriyordum. Ağlayamayacak kadar yorulmuştum.

Endişelendin. Yatağın kenarına oturup ateşim var mı diye baktın.

"Doktor çağıralım."

"Ne için?" dedim. "Grip falan olmuşumdur."

"Bir şeyler yemelisin."

"Belki sonra."

"Biraz çayla kızarmış ekmek getireyim bari."

"Lütfen Harry, dinlenmem lazım."

Tek istediğim, karanlık odada tek başıma kalıp yatağında debelenmekti. Canım sıkındı, kalbim kırılmıştı. Doktorun yapabileceği bir şey yoktu.

Endişeli gözlerle süzdün beni.

“Hamile değilsin, değil mi?”

Yüzünde muzip bir ifade belirdi. Sen söyler söylemez hamile olduğumu anlamıştım.

Kaşlarını kaldırıp, “Hamile misin?” diye sordun tekrar.

Dirseklerim üzerinde doğrulup yastığa boş gözlerle bakarken takvimi hesaplamaya çalıştım.

Sırtımı okşuyordun. Dönüp sana baktım, yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Robin?” dedin usulca. “Hamile olabilir misin?”

“Bil... Bilmiyorum.”

“Tanrım!” dedin, ellerini saçında gezdirdin. Yüzündeki sırıltıya engel olamıyordun.

“Harry...”

“Ne kadar geciktin?”

“Emin değilim.”

“Geciktin ama değil mi?”

Yataktan kalkıp yerden cüzdanını aldın.

“Ne yapıyorsun?”

“Test almaya gidiyorum.”

“Dur, bekle...”

Üzerinde para var mı diye kontrol edip cüzdanı arka cebine koydun. Her şey çok hızlı geliyordu. Kafam sorularla allak bullak olmuş, endişeyle olası açıklamaları düşünüyordum.

“Merak edeceğimize emin olalım.”

Eğilip uzun uzun öptün beni. Dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırıldığını, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdiğini hatırlıyorum. Çekilip gözlerimin içine derin derin baktığında beslediğin sevgiyi ve umudu görebiliyordum. Duyduğum suçluluğun o acı hissi tekrar su yüzüne çıkmadan çıkıp gitmeni istiyordum. Kapının çarpıldığını duyana kadar bekledim, sonra da yüzümü yastığa gömdüm.

Aşkta. Saf, lekesiz ve korkutucu derecede güçlü bir aşkı. Bir kedininki kadar küçük üçgen suratına, kıvrık parmaklarına, ipek gibi saçlarına bakıyor ve ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Her şeyiyle mükemmeldi. Hamileliğim boyunca suçluluk duygusundan kurtulamadım. Katolik yetiştirilmiş olmanın bir getirisi. Yaptığım şeyi unutamadım. Bebekte bir terslik olacağından, ya bir hastalığının ya da fiziksel bir bozukluğunun olacağından korktum. Korkunç ihanetimin cezasız kalmayacaktı.

Olanları sana anlatamadım. Göz açıp kapayana kadar, karnımda büyüyen çocuğa aşık olmuş, kafayı onunla bozmuştun. Çocuğun senden olmadığını hiç düşünmedin bile. Çocuğa daha doğmadan beslediğin saf sevgi, baba olacağın için duyduğun heyecan bazen katlanılmaz oluyordu. Tüm hayatını sıradan bağılıklar tarafından zincire vurulmadan yaşamaya çalışmış biriyken seni bekleyen sorumluluklar karşısında paniğe kapılmadın. Hatta onları tüm kalbinle kucakladın. Çocuk sana hayat vermiş, ilham vermişti.

Garrick'ten hiç haber almadım. Veda etmeden nasıl gidebildiğini anlayamıyordum. Buhar olup uçmuştu. Duyduğum acı zamanla azaldı, daha sonra yeni doğan oğluma baktığımda onu gördüm. Benzerlik ortadaydı. Çenesindeki gamzesi, kocaman gözleri. Yüz hatları yumuşaktı fakat bebek tombulluğu gidince sertleşecek gibi duruyordu. Benzerliği gün gibi görüyordum ama neyse ki kimse, özellikle de sen, bunu fark etmediniz.

Ne zaman biri beşiğe eğilip meraklı gözlerle bebeğe baksa, "Annesine benziyor" dedin gururla.

Garrick'in ten rengini almıştı, ki benim ten rengimle aynıydı. Zamanla insanlar bebeğin bana benzediğini ama ağzının seni andırdığını söylediler. Seve seve onayladığım

bir görüştü bu. Sen bile benzediğini düşündüğünü söylemiştin. Zihnimizin bize oynadığı tuhaf oyunlardan biri işte.

Dillon. Tek tesellim oydu. Sahip olabileceğim en güzel, en kusursuz şeydi. Daha fazla sevgi duyabileceğim kimse yoktu. Yakayı sıyırdığım için, bedel ödemek zorunda kalmadığım için ve bu güzel çocukla ödüllendirildiğim için şansına ve tanrılara şükreliyordum. Pusuya yatmış bekleyen cezamın hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkacağını bilmiyordum.

2004 ilkbaharının hafif rüzgarlı, sıcak bir gününde denize bakan bir kafenin terasına çıktığımda gördüm onu. Cozimo, Elena ve Sue'yla beraberdi. Oturduğu yerde yarı uzanmış halde, güneş gözlüklerini başına geçirmiş, hiç gitmemiş gibi duruyordu. Bir sandalyenin arkasında durdum. Kalbimin sıkıştığını hissettim, sonra kendimi toparladım.

"Merhaba" dedi sandalyesinden kalkarak.

"Merhaba tekrar" dedim. "Kalkma lütfen."

Cozimo öne doğru eğilip davet edercesine Dillon'a kollarını açtı. Dillon elimi bırakıp yüzünde gülümsemeyle, sallana sallana en sevdiği amcasının kollarına atılıp kucağına yerleşti. Diğerleri de her zamanki gibi Dillon'la ilgilenmeye başladılar. Dikkatlerini Dillon'a vermeleri işime gelmişti. Böylece girdiğim şoku atlatıp kendime gelebilme için zaman kazanmıştım.

Bakışları üzerimdeydi. Ben de meydan okurcasına bakıyordum gözlerine. Epey huzursuzdum. Eski bir örfe, geçmişten kalan kör bir sancı aniden su yüzüne çıkmıştı. Bakışları kısa bir an çocuğa kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Olağan bir neşeyle, "Döndün demek?" dedim.

"Bir süreliğine."

Soğukkanlılıkla başımı salladım. Ne diyeceğimi kestiremiyordum. İş için mi eğlence için mi geldiniz? Yalnız mı seyahat ediyorsunuz, yoksa biriyle mi berabersiniz? Ne kadar masum olursa olsun, soracağım her soru ona olan düşkünlüğümü, duyduğum arzuyu ele verecekti. Hiçbir şey söylemeyip Elena'nın yanına oturdum. Elena heyecanla aşk hayatındaki son krizden bahsetmeye başladı. Yarı fısıldaşarak sürdürdüğümüz sohbete kendimizi kaptırmıştık. Başımı çevirip Garrick'e bakamasam da varlığının hep farkındaydım. Sandalyesinde yayılıp oturmuş o zayıf cılız bedenin, okyanusa dalıp gitmiş, göz çukurlarına gömülü o renkli gözlerin farkındaydım. Ara sıra o her zamanki ağır edasıyla yorum yapıyor ya da bir fikir belirtiyordu. Durgun görünüyordu, yoksa sıkkn mıydı? İçimde çalkalanan duygularla boğuşurken onun soğukkanlılığını, umursamazlığını, tanıdık kayıtsızlığını gıptayla izliyordum.

Son görüşmemizin, diz dize oturduğumuz zamanların üzerinden iki yıl geçmişti. Bir zamanlar birbirimize o kadar yakinken birbirimize o kadar soğuk ve mesafeli olmamız dayanılmaz geliyordu. Kendimi kimsesiz hissediyordum.

Dillon huzursuzlandı. Cozimo'dan kurtulmuş, kaçacak yer arıyordu. Tekrar grubun içine çekildiğinde sızlanması-ru bahane edip gitmemiz gerektiğini söyledim.

"Biraz harekete ihtiyacı var" dedim.

"Dolaştırmamı ister misin?" diye sordu Elena.

"Yo, hayır. Sahile ineriz şimdi."

İkimiz elele gruptan ayrıldık. Dillon kendi dilinde bir şeyler geveliyordu. Ne cevap verebiliyor ne de söylediklerini dinleyebiliyordum. Aklım az önce olanlardaydı.

Deniz kenarı daha serindi. Ayakkabılarımızı çıkarıp sıcak kumlara bastık. Saçlarımız rüzgarda savruluyordu. Dudaklarıma yapışan birkaç parça saç telini çektim. Dil-

lon'ın saçları uzundu, bir erkek çocuğu için fazla uzun. Boynu hizasında kıvrılan altın rengi buklelerini kesmeye kıyamıyordum. Deniz kabuklarını toplayıp ayakkabıları-mıza doldurmaya başladı. Daha sonra ayakkabıları boşal-tıp yeni kabuklarla dolduruyordu. Kumsalda oturup onu izledim. Oynarken kendi kendine konuşuyor, benim ko-nuşmamdan arakladığı tonlamalarla anlaşılmas laflar edi-yor, araya da anne, baba, didi -kendine verdiği isim- gibi tanıdık kelimeler sıkıştırıyordu.

Üzerimize bir gölge düştü. Kim olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek yoktu. Arkamızdan geleceğini, ge-lip beni bulacağını biliyordum.

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" dedi.

"Yok tabii."

İhtiyatlı halimi sezmiş gibi çok da yakınımına sokulma-dan gelip yanıma oturdu.

"Çok sevimli" dedi başıyla Dillon'ı işaret ederek.

Cevap vermedim. Kırgın bir sessizlik içinde oturdum.

Dillon bir yabancıyla karşılaştığında takındığı temkinli bakışlarla süzdü Garrick'i. Sonra da bu yabancıya güvenmiş olacak ki gelip Ted'i, en iyi arkadaşını, doğumundan beri yanından ayrılmayan peluş oyuncığını kendisine verdi.

"Vay, teşekkürler ufaklık. Kim bu peki?"

Dillon çatık kaşlarıyla Garrick'e bakıyordu.

"Ted" dedim.

"Merhaba Ted" dedi ve bakışlarını tekrar Dillon'a çe-virdi. "Ne tatlı bir çocuksun sen böyle."

Oyuncağı geri verdi. Dillon da bu sohbetten ya alaca-ğını aldığından ya da sıkıldığından bize arkasını dönüp deniz kabuğu toplamaya devam etti.

Hiçbir şey söylemeden onu izledik. Konuşmak istiyor-dum ama gelişigüzel, basmakalıp şeyler söylemek istemi-

yordum. Öte yandan terk edişinin yasını nasıl tuttuğumu, canımın nasıl yandığını ele verecek bir şey söylemekten de çekiniyordum. Neyse ki ilk konuşan o oldu.

"Sanırım sana bir açıklama borçluyum" dedi.

"Borçlusun evet" dedim soğuk bir sesle. "En azından bir özür dilemelisin."

"Elbette. Haklısın."

Başını ağır bir edayla salladığını hissettim. Hala yüzüne bakamıyordum.

"Yaşadığımız şey çılgıncaydı" dedi. "Daha önce hiç öyle bir şey yaşamadım. Daha önce hiç öyle şeyler hissetmedim."

Tatlılıkla söylediği bu sözler diken gibi batıyordu. Tüm duyularım hassaslaşmıştı.

"Aramızdaki şeyler istediğimden çok daha hızlı gelişti. Sen evliydin, ben de..."

Dönüp yüzüne baktım. Dalgın dalgın ayakkabılarının arasındaki kumlara bakıyordu.

"Sen de evliydin" diye tamamladım cümlesini.

Daha önce göremediğim şeyler gün gibi açıldı şimdi.

Başını sallayıp neredeyse utanarak gözlerini kaçırды.

Anlık bir kahkaha kopardım. Kendi ahmaklığıma gülüyordum. Dönüp bana baktı.

"Neye güldün?"

"Yani... bilmiyorum. Her şey çok klişe."

Söylediklerimi sindirdi, yavaşça başını salladı.

"Öyle bakınca..."

"Evli olduğunu söyleyebilirdin."

"Fark eder miydi?"

"Elimde bir gerekçe olurdu en azından, o kahrolası boşlukta ne düşünmem gerektiğini bilmeden debelenmezdim. Neden terk edildiğimi bilirdim en azından."

Dudağımı ısıırıp çok şey açık ettiğim için kendime kızdım.

"Haklısın" dedi yavaşça. "Evli olduğumu söylemeliydim, bir açıklama yapmalıyım. Ama..."

Duraksadı, bir şey söylemeden bekledim. Sonra da, "Seni terk etmek hiç kolay olmadı" dedi.

Sözleri içime işledi. Ona karşı beslediğim kızgınlık ve nefret öylece yok oldu. Bir çırpıda yok olup gittiler.

"Seni seviyordum. Sana hiç söylemedim."

"Sus" dedim. "Lütfen."

"Peki" dedi. Gözleri üzerimdeydi, geri çekildi.

Kısa bir süre söylediklerini düşündü, sonra da, "Bunu şimdi öğrenmenin ne işine yarayacağını düşündüğümü bilmiyorum" dedi.

Yüzümü başka tarafa çevirmiştim. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

"Sorun değil" dedim, içten olmaya çalışıyordum. "Geçmişte kaldı her şey."

Gözleri hala üzerimdeydi.

"Peki ya karın?" diye sordum. Gözyaşlarımdan sonra biraz daha vakur görünmeye çalışıyordum. "O nerede?"

"Amerika'da."

"Haber var mı?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Evet. Ayrıldık. Bir zaman sonra barışmak istedi. Doğru olanı yapmış oluruz diye düşündüm. Burada her şey çılgıncaydı. Hayatımın en azından bir parçasını yoluna koymak istedim. Ve temiz bir başlangıç yapmak adına..."

"Ona bizden bahsettin."

"Ona bizden bahsettim."

"Eh, benden daha iyi durumdasın."

"Harry'ye hiç anlatmadın mı?"

Başımı iki yana salladım.

Sonra da, "Sen ve karın, hala beraber misiniz?" diye sordum.

"Evet, beraberiz. Bir oğlumuz var. Felix. Dillon'dan biraz daha küçük."

Gözlerini uzağa çevirdi. Bizden uzaklaşıp su kenarında oynayan Dillon'ın üzerindeydi bakışları. Dillon'a sudan uzaklaşmasını söyledim, o da dediğimi yaptı. Omuzlarını düşürmüştü, yorulmuştu belli ki. Gözlerini ovuşturdu. Birazdan gitmemiz gerekecekti.

"Dillon benim çocuğum, değil mi?"

Sözleri şoke ediciydi. Cevap veremedim. Dizlerimi göğsüme çekip sarıldım. Üzerimdeki bakışlarını, dile getirmeyi reddettiğim cevabı tavrımdan okuduğunu hissedebiliyordum.

"Harry bunu da bilmiyor, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Fısıltı halinde çıkan, kısık, çatlayan sesimle, "Hiçbir zaman öğrenmemeli" dedim.

Derin bir iç çekti.

Güneş batmak üzereydi, hava serinlemişti. Eve dönmüş ve nerede olduğumuzu merak ediyordun muhtemelen. Ayakkabılarımızı alıp ayağa kalktım. Bileğimden yakaladı.

"Gitmeden önce seni tekrar görebilir miyim?"

"Hayır" dedim, başımı kararlı bir şekilde iki yana salladım.

Ona hayır demek içimi acıttı. Hala bileğimi tutuyordu. Ayrıldığımızdan beri ilk dokunuşuydu.

Bir süre daha tuttu, sonra bıraktı.

Sessizce sahilden yukarı doğru yürüdük. Dillon kucağımdaydı. Kollarımdaki küçük bedeninin sıcaklığı, ağırlığı bana güç veriyordu.

Tekrar ayrılmadan önce elini cebine atıp bir kartvizit çıkardı.

“E-mail adresim ve telefonum yazılı” dedi.

Uzattığı karta baktım. Duygularım tekrar su yüzüne çıkmadan ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

“Birbirimizden kopmayalım” dedi, kartı uzattığı eli hala havadaydı. Güneş batıyordu, yüzü gölgeler içinde, bana bakıyordu.

“Bilmiyorum. Pek iyi bir fikir değil.”

“Anlıyorum. Ama nasıl yapabilirsen. E-mail atsan da olur. En azından senin ve çocuğun nasıl olduğunuzu bilirim. En azından iyi olduğunuzu bilirim. Ben ulaşmam sana, sen istemedikçe tabii.”

Kartı aldığımda hareketlerime bir telaş, gerginlik, tedirginlik hakim olmaya başladı. Öyle ki kartı elinden koparıncasına alıp arkamı döndüm. Okyanusun sesi ve tozlu kaldırımdaki ayak seslerimden başka çıt çıkmayan sokağı adımlayıp ondan uzaklaşırken hala ardımdan baktığını hissedebiliyordum.

Arabayı dar bir garaj yoluna sürdüm, tekerlerin altındaki çakılları duyabiliyordum. Bahçe kardan örtünün altında derin bir sessizliğe gömülmüştü. Evinin önüne yanaştım, ön kapı açıldı, hızla frene bastım. Ne bir hayat belirtisi, ne bir kıpırtı vardı. Konağı kapattıktan sonra arabadan çıkmadan o tüyler ürpertici sessizliğe kulak verdim. Karımı donduran bir şey vardı o sessizlikte. O açık kapıdan içeri girdiğimde karşılaşacaklarımdan korkuyordum. Ama çok sürmedi o korku. Arabadan çıkıp basamakları hızla çıktım, hikayemizin ne yöne sapacağını öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

On yedinci bölüm

Harry

Elindeki tabancaya baktım. Titremeyen elleriyle tabancayı sıkıca kavramıştı. Bakışları soğukkanlıydı. Nam-luyu dosdoğru başıma doğrultmuştu. Kıpırtısız ve ağır bir hava vardı odada. O an beni öldüreceğinden korkmuş olabilirim, ama daha ziyade müthiş bir sabırsızlıktı hissettiğim, cevap istiyordum artık. Oğlum neredeydi? Ona ne yapmıştı? Çileden çıkıyordum. Dil-lon'ı bulmaya çok yaklaşmıştım ama tavizsiz bakışları ve asık suratıyla Garrick karşımda durmuş bana engel oluyordu. Alkol ve uykusuzluk yüzünden hala sersem gibiydim. Midemden gelen safrayı yutup yavaşça doğruldum.

"Ee" dedim yavaşça. "Ne yapacaksın, beni öldürecek misin?"

"Bilmiyorum" dedi son derece soğukkanlı bir şekilde. "Öldürebilirim. Kimse de beni suçlamaz. Haneme teca-vüz. Nefsi müdafaa."

"Hadi oradan" dedim. Tetiği çekemeyeceğini biliyordum. Çekecek olsaydı çoktan yapardı. Ondan korkmuyordum. Korkudan ziyade rahatsızlık uyandırıyordu bende. Biraz da bunu göstermek için ayaklarımı yatak-

tan savurup ayağa kalktım. Geri adım attı, tabancayı hala üzerime doğrultuyordu, bir an tüm oda etrafımda sallanır gibi oldu.

“Bir adım daha atma” dedi. Sakin ve soğukkanlı söyledi bunu.

Sırıtip, teslim olur gibi dalga geçercesine ellerimi havaya kaldırdım.

“Hey, neler oluyor, Garrick? Eski dostuna böyle mi merhaba diyeceksin?”

“Tabancayı partiye getiren sensin.”

“Haklısın.”

Bir an düşünüp durumu gözden geçirdi, sonra tabancayı tutan elini yavaşça indirdi. Çenesi sıkılı, gözleri kısılıydı, odadaki gerilim bakıydı.

“Burada ne aradığını söyleyecek misin, ben mi tahmin edeyim?”

Sırıttım. “Böyle mi olacak yani? Masumu mu oynayacaksın?”

“Zorla evime girdin Harry. Çoğu insan kapıyı çalıp açılmasını bekler.”

“Dillon’ı almaya geldim.”

Dikkatle yüzüme baktı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun.”

“Burada benden başka kimse yok.”

Garrick lafını tam bitirdiğinde bir araba yerdeki çakılları kaldıracak kadar sert bir frenle evin önünde durdu. Kimin geldiğini durduğum yerden göremedim. Gözümü Garrick’ten ve tabancadan ayıracak da değildim.

“Bir yere ayrılma” dedi Garrick olabildiğince soğukkanlı bir sesle. Yüzünde ne korku ne de endişe belirtisi vardı.

Kararlı ama acelesiz adımlarla girişe yürüdü. Başımı kapıya yaslayıp dinlemeye başladım. Garrick'in ve bir kadının sesi geliyordu. Ne konuştuklarını duyamıyordum. Gittikçe huzursuzlanıyor, sabırsızlanıyordum. Belki de Dillon'la gördüğüm kadınla konuşuyordu. O halde onunla yüzleşmek, Dillon'a ne yaptığını, onu nereye sakladığını sormak istiyordum. Mavi eşarabının rüzgarda nasıl uçtuğu gözümün önüne geldi, Dillon'ı kaçıran gibi peşinden sürükleyişini hatırladım ve öfkeden kudurdum. Tabancamın olmamasını boşverip kapıyı savurup girişe koştum.

Açık kapının önünde duruyorlardı. Arkalarından vuran ışık yüzünden ancak silüetleri seçiliyordu. Onlara doğru yürürken kadın bana döndü ve o an onun eylem günü gördüğüm kadın olmadığını anladım.

Gelen Robin'di.

"Ne arıyorsun burada?" dedim, ağzım kupkuru olmuştu.

"Harry. Tanrıya şükür iyisin" deyip bana doğru yürüdü.

Gözleri endişeyle parlıyordu, konuşurken sesi çatlıyordu. Kollarını belime doladı, sarıldık. Vücudunun sıcaklığı içimdeki acıyı, geçmek bilmeyen bir yorgunluğu söküp almıştı, ferahlamıştım. Bunca zaman birilerine zarar gelecek mi gelmeyecek mi diye düşünmeksizin kendi düşüncelerimden ve hükümlerimden korkarak karanlıkta debelenip durdum. Robin, sevgilim, biricik aşkım, bana inanmasını nasıl da istedim. Deli olmadığımı, oğlumuzun hayatta olduğunu kanıtlamak için nasıl da çabaladım. Şimdi ise bu uzun ve zorlu yolculuğun sonunda burada, yanıbaşımdaydı. Tüm parçalar bir araya geliyordu, nihayet oğlumuz kavuşacaktık. Annesi de babası da kavuşma anında oğlumuzun yanında olacaktı. Tüm kırgınlıklar, öfkeyle

söylenmiş sözler, dargınlıklar, suçlamalar geride kalacak, unutulacaktı. Birlikteydik ve oğlumuza kavuşacaktık, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Eve dönelim” diye fısıldadı, başını boynuma yaslamıştı.

“Az kaldı” dedim ona. Daha sonra Garrick duymasın diye saçlarının arasından kısık sesle “Dikkat et” dedim. “Tabancası var.”

“Ne?”

Geri çekildi, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle Garrick’e dönüp tabancayı gördü. Hızla kucağımdan ayrılarak Garrick’e doğru yürüdü, tabancaya uzanıp rahatça elinden aldı. Başta ne olup bittiğini anlamadım. Garrick tabancayı Robin’e hiç direnmeden teslim etti. Robin ona bir şeyler söyledi, ne dediğini duyamadım, sonra da tabancayı pal-tosunun cebine koydu.

“Harry. Hayatım” dedi bana dönerek. “Gidelim buradan.”

Çivilenmiş gibi durdum olduğum yerde, bir şeyler canımı fena halde sıkıyordu ama ne olduğunu kestiremiyordum.

“Oğlumuzu almadan bir yere gitmiyoruz Robin.”

“Lütfen sevgilim. Gidelim. Daha fazla acıdan başka hiçbir şey yok bizim için burada.”

Sesindeki zorlama tedirgin ediciydi. Derken, içimdeki boşlukta bir başka sesin yankılandığını işittim: Cozimo tekrar, “Sana söylemediğim bazı şeyler var” diyordu.

Tanca. Gölgeler. Karanlık. Limanı saran derin bulanık sular. Bacağımdaki yara sancımaya başladı, ayakta güçlkle duruyordum, aklım allak bullaktı. Dillon’ı almadan gitmeyecektim, fakat dikkatimi toplamak gittikçe zorlaşıyordu.

"İzleri buraya kadar sürdüm" dedim sarsak bir şekilde. Birden bir soru belirdi aklımda ve Robin'e baktım. Beni burada bulacağını nereden biliyordu?

"Spencer'la mı konuştun?" dedim.

"Spencer mı?" Bakışlarındaki şaşkın ifade Spencer'la konuşmadığını söylüyordu. Başka bir şekilde çözmüş olmalıydı. Fark etmez. Önemli olan tek şey Dillon'dı.

Garrick'e dönüp kısık, kararlı ve biraz da tehditkâr bir ses tonuyla konuştum.

"Nerede olduğunu söyle. Oğluma ne yaptığını söyle."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Masal anlatma bana. Ne gördüğümü biliyorum. Elimde kanıt var."

"Kanıt mı? Ne kanıt?"

"Fotoğraf. Kamera kaydı. Araba plakası."

Robin'in eli elimdeydi, adımı söylediğini işittim, yine de devam ettim.

"O gece orada, Tanca'daydın, değil mi? Oğlumu aldığını biliyorum. Senin yaptığını biliyorum. Ama neden yaptığını bilmiyorum. Bir türlü anlayamıyorum. Gerçi umursuyor da değilim artık. Oğlumu geri istiyorum. İkimiz de istiyoruz."

Robin'in elini sıktım, tüm bunlar son bulana kadar ayakta kalacak gücü ondan alıyordum.

"Harry" dedi tekrar, sesi bu kez daha ısrarcıydı. Dönüp baktığımda gri, oval gözlerindeki korkuyu gördüm. "İyi değilsin tatlım. Gitmeliyiz artık."

"Ne? Olmaz. Bekle Robin. Her şey açıklığa kavuşacak senin için de."

"Ama..."

"Sus sevgilim. Güven bana. Dillon'ı gördüm Robin. Kendi gözlerimle gördüm."

"Hayır" dedi sonra.

Sesindeki kararlılık beni afallattı. Dönüp yüzüne baktım. Belirsizlik perdesi aralanıyordu, yine de gerçekleri görmüyordum. Görmek istemiyordum.

"Senin gördüğün Felix'ti" dedi sessizce.

"Kim?"

"Felix" dedi bu kez Garrick. "Oğlum."

"Hayır" dedim başımı iki yana sallayarak. İnanmak istemiyordum. Çocuğun yüzünü, onu orada görür görmez tanıdığımı hatırladım. "Dillon'dı. Oydu diyorum. Dillon'dı gördüğüm."

"Benzerlikleri yüzünden o olduğunu sanıyorsun" dedi Garrick.

"Ne benzerliği?" dedim. Midemde soğuk bir dalgalanma hissettim.

"Dave" diye araya girdi Robin, Garrick'i ikaz edercesine. Ona ilk adıyla seslendiğini duyduğumda gayriihtiyari uzaklaştım Robin'den.

Garrick, Robin'in sözlerindeki ikazı duyduysa bile dikkate almayıp devam etti, "İki kardeşin benzerliği."

Sözleri çözülüp havaya karıştı. Kimse tek kelime etmedi. İkisi de durmuş beni izliyor, ihtiyatla ve endişeyle ne yapacağımı kolluyordu.

Robin'e dönüp "İki kardeşin mi?" diye sordum yavaşça.

Gözünde yaşlarla başını iki yana sallamaya başladı. İnkarından ziyade çaresiz bir teslimiyet vardı bu hareketinde.

"Dillon benim oğlumdu" dedi Garrick. Hemen sonra Robin hışımla Garrick'e dönüp "Tanrı aşkına kapat çene!" diye bağırды.

Taşlar şimdi yerine oturuyordu, hem de çok hızlı ve sert biçimde. Bütün noktalar birleşiyor ve ortaya olabile-

cek en kötü tablo çıkıyordu. Birbirini şehvetle arzulayan, ter içinde birbirlerinin kollarına dolanmış çıplak bedenlerinin imgeleri bilincimin her köşesine yerleşip beni yavaş yavaş hezeyana sürüklüyordu.

Robin bana doğru yürüyor, gözünde korkuyla uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözlerini benden ayırmadan adımı söyleyip beni bulduğumuz ana çağırmaya çalışıyordu.

"Dinle hayatım. Çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Doğru olamaz" dedim, hala inanamıyor, acı gerçeğe direniyordum. "Doğru olmadığını söyle bana."

"Seni seviyorum Harry. Başka hiçbir şeyin önemi yok artık. Sadece geleceğimizi düşün. Karnımdaki bebeği düşün. Lütfen hayatım, şimdi kaybedemem seni."

Yine de anlayamıyordum. Gençliğimden beri, on beş yıldan uzun bir zamandır, hayatımın neredeyse yarısı boyunca tanıdığım bu kadın birden bir yabancı olmuştu gözümde. Beti benzi atmış, perişan bir yabancı vardı karşımda, güvenebileceğim biri değildi, sevdiğim, önem verdiğim kadın gitmiş, yerine geride bıraktığını umduğu geçmişiyse yüz'eşen yorgun, pişman ve yaslı bir kadın gelmişti.

Geçmişinden kaçamayacağını söyleyebilirdim ona.

Sıcak elleri hala yüzümdeydi, titriyorlardı.

"Dillon'ın babası ben değil miyim?"

"Hayatım" dedi, sesi titriyordu, gözyaşlarına boğuldu.

"Sendin. Ona sen babalık yaptın."

"Ne?"

Hüngür hüngür ağlıyordu, sesi korkuyla titriyordu.

"Çok kötü bir hata yaptım Harry. Pişmanım, keşke yapmasaydım. Ama bu hata bana Dillon'ı verdi. Ve inan bana, kalbimde onun babası olarak hep seni gördüm."

Sonra da kollarını vücuduma doladı. Robin hıçkırıklarla ağlarken ben orada öylece donup kalmıştım. Omzunun üzerinden Garrick'e baktım, elleri kotunun ceplerinde, düşünceli gözlerle yere bakıyordu. İçimde derin bir öfkenin çağladığını hissettim. Robin'i bir kenara itip Garrick'e saldırmak istedim. Vazgeçtim, kollarımı açıp Robin'i kucakladım. Hıçkırıklarla sarsılan bedenini kendime çektim, saçlarını yüzümde hissettim. Kollarımı vücuduna dolayıp ağlama diye fısıldadım, sonra da elimi paltosunun cebine attım.

Fark ettiğinde derin, sert bir nefes aldı ama iş işten geçmişti. Seri hareketlerle Robin'i kenara ittim, elimi geri çektim ve tabancanın kabzasıyla Garrick'in yüzüne vurdum.

Garrick yere düşerken Robin, "Tanrım!" diye haykırdı.

Yanağındaki yarıktan kan sızan Garrick acıdan kıvrılıp inlerken tepesinde dikildim.

Tiz bir sesle, "Ne yaptın sen?" diye bağırdı Robin. "Ah, Tanrım!"

Garrick'in yanına gidip diz çökecek oldu, izin vermedim.

"Tanrı aşkına Harry. Kanıyor, görmüyor musun?"

"Başına bir mermi sıkmadığıma şükretmeli" dedim, duyduğum öfke ve tüm bu adaletsiz durum canımı acıtıyordu. Sonra dönüp karnına sert bir tekme geçirdim. Karnı şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Acıdan iki büklüm olmuş halde hırıltıyla nefes alıyordu. Robin ise artan bir histeriyle ağlıyordu.

"Dillon nerede?" diye sordum.

Bacağıma tutunup kendisini ayağıma doğru çekti, eğilip namluyu şakağına dayadım. Bir şeyler söylüyordu ama ağzında biriken kanla nefes nefese söylediklerinden bir şey anlaşılmıyordu. Duyabilmek için daha da eğildim.

“Ona daha iyi bakmalıydın” diye hırıldadı.

Robin’in ayağa kalktığını gördüm, sadece ayağa kalktı ve öylece durdu. Ellerini ovuşturup, saçlarına götürüyor, endişeli gözlerini odada gezdiriyordu. Odayı bir o tarafa bir bu tarafa arşınlamaya başladı. Kıpırdamamasını söyledim.

Tabancayı Garrick’in şakağına biraz daha bastırdım, te-tiği çekmeyi öyle istiyordum ki.

“Dillon’a daha iyi bakmalıydın” dedi tekrar. “Depremde, uyur halde, bir başına bırakmamalıydın onu. Küçük bir çocuk ilaç verilip uyutulmaz Harry, sen de biliyorsun bunu.”

Dile getirdiği gerçekler karşısında irkildim. Derin bir üzüntüye kapıldım, tabancayı çektim, Garrick’in teninde derin bir iz kalmıştı. Tükürükler saçarak öksürdü. Dönüp ondan uzaklaştım.

“Tek istediğim Dillon’ı geri almak” dedim sonra da. Sesimde ne tehdit ne de öfke kalmıştı.

Robin bana doğru yaklaştı, elimi kaldırıp yaklaşmamasını işaret ettim. O an bana dokunsaydı dağılır, parçalarıma ayrılırdım ve her şey boşa gitmiş olurdu.

“Dillon nerede Garrick? Tanrı aşkına, söyleyecek misin artık?”

Yerde hareket etmeden yatıyor, güçlkle nefes alıyordu. Sadece ayakta durmaya çalışmak bile tüm kaslarıma acı veriyordu. En son ne zaman temiz bir uyku çektiğimi, başımı yastığa koyup kayıtsızlığın keyfini sürdüğümü hatırlamıyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, gözlerimden uyku akıyordu, son gücümle uykusuzluğa direniyordum. Az sonra hepsi bitecek diyordum kendime. Biraz daha dayan.

Tabancayı tekrar kaldırıp başına doğrulttum. Yerde yüz üstü yatıyordu, döndü, bir bana, bir de tabancaya baktı,

yüzünde korkudan eser yoktu, kararlı, nemrut bir ifade vardı. Lanet herif onu vurmamı istiyordu. Ne yalan söyleyeyim, ben de bunun için can atıyordum. Gözümde canlandırabiliyordum. Hissedebiliyordum tetiğin ağırlığını, birden çıtladığını ve merminin ihtişamla fırlayışını, gürültülü patlamayı, yarık kokusunu, etin yırtıldığını ve kemiğin parçalandığını. Kısacık bir an ve her şey sona erecekti. Kolum olacakların heyecanıyla titriyordu. Yapacak başka bir şey yoktu.

Derken, tam tetiği çekecekken, kendimi kaybetmeme ramak kalmışken, arkamda titreyen ışığı ve dış basamaklardaki tıkırtıyı duydum. Arkamı döndüğümde karşımda basamakları koşarak çıkıp bu tımarhaneye adımını atan çocuğu gördüm. Elinde bir fener vardı. "Baba, baba" diye sesleniyordu. Fener açıktı. Işığı titreşti. Gözlerime inanamıyordum. Bir başıma çıktığım bu uzun yolculuğun sonunda oğlum, Dillon karşımda duruyordu ve yine de gözlerime inanamıyordum.

Hemen sonra bir feryat duydum. Garrick dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken, "Dillon git buradan!" diye bağıırıyordu.

Sonra da bir başka, tanımadığım bir ses; yaralı bir hayvanınki gibi şiddetli, iç parçalayan, güçlü bir feryat duydum. Arkamı döndüm ve karımın dizlerinin üzerine düştüğünü gördüm. Yüzü inanmaz bir ifadeyle bembeyaz kesilmiş, iri karanlık gözleri hayretle bakakalmıştı. Öldüğünü sandığı çocuğa baktı ve yasının son demini sunar gibi bir ses çıkardı. Ben, Garrick ve çocuk içinde bulduğumuz oda tüm görkemiyle etrafımızda dönerken bir süre sessizlik içinde Robin'e bakakaldık.

On sekizinci bölüm

Garrick

Her hikayenin iki yüzü vardır derler. Bazen üç yüzü vardır.

Adam çocuğun elini tuttu. En azından öyle hatırlıyor. Daha sonra, her şey sona erdiğinde, diğer herkes odadan çıktığında, çocuğun elini bırakmadan başında oturdu. Ne kadar küçük görüldüğüne şaşırarak uzun uzun baktı çocuğun eline. İşaret parmağıyla orta parmağının boğumları arasında bir benek vardı. Küçük bir ayrıntıydı. Yine de nasıl olmuş da daha önce fark etmemişti?

Açık kapının eşiğinden karısının boğuk, yorgun ve çatlayan sesiyle olanları anlattığını duydu, zor bir görevdi, ama tereddütsüz üstlenmişti. Kimin yapacağını tartışmamışlardı bile. Karısı eğilip, çantasından telefonunu almış ve odadan çıkmıştı. Durumu kocasından daha iyi idare ediyordu. Sınırları tahmin edilemeyecek kadar zorlandığında bile duygularını denetleme konusunda her zaman daha başarılı olan oydu. Konuşması esnasında diğer taraftan rutin hastane sesleri duyulabiliyordu; sürülen sedyeler, hoparlörlerden gelen tekdüze ses, ayak sesleri, kahkahalar, döner kapıların ısıkları, koşuşturmalar. Hastanede

geçirdikleri onca zamandan sonra adamın da aşına olduğu seslerdi bunlar. O sesleri bir daha duymayacağını o an idrak etti. Bugün buradan çıkıp bir daha geri gelmeyeceklerdi. Bunu düşündü ve geleceğine başka bir gözle bakmaya başladı. Gelecek günleri, haftaları, ayları düşündü. Sonunu göremediği karanlık bir tünele bakmak gibiydi.

Koridora bakan pencerenin ahşap jaluzisinin arasından karısının ellerini yüzüne götürdüğünü gördü. Elinin tersini ağzına götürmüştü, vücudu sarsılıyordu. Adam henüz o aşamaya gelmemişti. O noktaya varmamıştı. Fakat çok geçmeden o da orada olacaktı. Şimdilik çocuğun yanbaşında oturuyordu. Tek başına kalsın istemiyordu. Odaya mutlak bir sessizlik hakimdi, çıt çıkmıyordu. Adam haki-katin ağırlığının altında ezildiğini hissetti. Çocuğun elini sıkıca kavramıştı, ama çocuğun eli ne bir karşılık veriyor ne de hayat belirtisi gösteriyordu. Adam tekrar ele baktı ve bunun onu son görüşü olduğunu anladı. Çocuğun eli soğumaya başlamıştı bile.

Felix. Mutluluk, neşe demek. Öldüğü zaman onların hayatındaki tüm neşe ve mutluluk da sessizce yok oldu. Dünyaları tüm renklerinden arındı. Felix mevsim dönerken öldü. Garrick tüm yazını hastane ve ev arasında mekik dokuyarak geçirmişti. Ağaçların çiçek açtığını, çayır çimenin canlandığını, evinin üzerinde olduğu cadde boyunca dizili meyve ağaçlarının tomurcuklandığını fark edemeyecek kadar meşguldü aklı. Ancak çocuk öldükten sonra aklına üşüşen iç karartıcı imgelerden başka odaklanacak bir şeyler arayarak etrafına bakmaya başlayabilmişti. New England'da sonbahar görülmeye değerdi, ama o yıl sonbaharın tüm güzelliklerine kayıtsızdı adam. Yaprakların koyu kırmızısı, ateş turuncusu, ıslıl ıslıl altın sarısı, fazla-

sıyla parlak, gösterişli ve abartılı görünüyordu. Doğa hiç olmadığı kadar kendini beğenmişti. Bunu adamın gözüne sokmaktan geri durmuyordu. Ölümü ve çürümeyi örtbas eden şatafatlı bir paravandan öte neydi ki doğa? Etrafına baktıkça içinde yeni bir öfkenin alevlendiğini hissetti. Oğlu artık hayatta değilken böylesi bir güzellik nasıl olur da her yıl var olmaya devam edebilirdi?

Bundan karısına bahsetmedi. Sonraki haftalar ve aylarda birbirleriyle çok az konuştular. Sadece gerektiğinde iletişim kurdular. Açık bir yaraya dokunmaktan sakınıncasına birbirleri etrafında adımlarını ihtiyatla atıyor, konuşmaktan kaçınıyorlardı. Diğer yandan adam gizlice başkalarıyla konuşuyor, arkadaşlarıyla, tanıdıklarıyla, bardaki yabancılarla yasını ve acısını paylaşıyordu. Aynı şeyi karısının da yaptığını bilse de her yaptığında onu aldatıyor-muş gibi hissediyordu.

Kimsenin suçu değildi. Felix hastalanmış ve ölmüştü. Her şey birdenbire oldu. İki ailede de böyle bir hastalığa rastlanmamıştı, DNA'larında saklanıp patlamayı bekleyen bir bomba değildi bu hastalık. Kaza sonucu ölmemişti, iki tarafın da ihmali söz konusu değildi. Yine de Garrick kendini sorumlu hissediyordu. Suçlu hissediyordu.

Sakin mizaçlı insanlardı, her ikisi de. Felix'in ölümüyle evin sessizliği ürkütücü olmaya başladı. Eva, Garrick'ten uzak duruyordu. Kocasını gösterdiğine nadiren tanık olmuştu. Eva birkaç kez dayanamayıp patlamıştı, bu patlamalar Garrick'i büyülüyordu. Eva'nın duyguları kaynıyor, taşıyor ve Garrick'in hiç tanık olmadığı bir şiddetle ortalığa saçılıyordu. Eva bu patlamalardan sonra her zaman o sakin haline dönse de o hiddetli kederinin gölgesi evin sessiz köşelerinde pusuya yatardı. Kederleri ikisini

birbirine daha da yaklaştırmalıydı, fakat Garrick, aksine, aralarınun açıldığını düşünüyordu. Karısı kendi kederiyle başbaşa, gururlu, Garrick'e uzak ve mesafeliydi.

Yalnızlığında bir güzellik vardı. Her ne kadar canunu sıksa da hayranlıkla kıskandığı bir şeydi bu. Karısının yalnızlığında fark ettiği bir şey daha vardı. Suçlayıcıydı. Hiç dile getirmedi. Sonuçta, suçlayacak ne vardı ki? Garrick oğlunu seviyordu. Kurtarmak için bir babanın yapabileceği her şeyi yapmıştı. Ölümünü engellemek için yapabileceği bir şey yoktu. Yine de sessizliğinde dile getirilmeyen bir itham olduğunu seziyordu. Bunun oğlunu kurtarmak için bir şey yapamamasıyla ilgisi olmadığını da biliyordu. Sebep bir başka oğlunun olmasıydı, bu yüzden Garrick'i affedemiyordu.

Tanca'dan döndüğünde ona Dillon'dan bahsetmişti. Buna gerek yoktu ama bu gerçeği içinde tutmak istemiyordu. Karısının, çocuğunun annesinin hayatını bunu bilmeden sürdürmesi fikri nedense dayanılmaz geliyordu. Bunu ondan saklamak onun onuruna ve zekasına hakaret olacaktı. Güçlü bir kadındı; ağır, kararlı ve kendinden emindi. Sükûnetinin, Garrick'i en karanlık sırlarını, en gizli, utanç verici korkularını paylaşmaya iten bir tarafı vardı. Eva'ya her zaman yaptıklarını itiraf eder ve ne kabahat işlediyse Eva'nın kendisini affetmesini sağlardı. Bu yüzden ona Dillon'dan bahsetti. Risk aldığını biliyordu. İlişkilerinin hiç düzelmeyecek şekilde yara alacağından korkuyordu. Eva'nın öfke patlamasını buz gibi, uzun bir sessizlik takip etti. Buzların erimesini beklediği süre boyunca anlatmakla doğru şeyi yapıp yapmadığını düşündü sürekli. Zamanla araları düzeldi ve tuhaftır ki yaşadıkları birbirlerine yepyeni bir ilgiyle yaklaşmalarını sağladı. Garrick iyi bir koca

ve baba olmak için çok uğraştı. Karısına ve güzel çocuklarına bakıp sahip oldukları için şükrediyordu. Diğer çocuğun bahsini hiç açmıyorlardı.

Günler keyifsiz ve yavaş akıyordu. Kış gelmişti. Noel yaklaşıyordu, uzak bir yerlere gitmeye karar verdiler. Eva'nın ailesi İrlanda'ya, Garrick'inki Oregon'a çağırıyordu. Aileler ikisinin aklını çelmeyi, onlara biraz rahat, biraz teselli sunmayı umuyordu. İkisi de bunu istemediler. Garrick hala Felix'in hastalığı ve ölümünün getirdiği duygusal kaostan çıkmaya çalıştıkları bir dönemde olduğunu hissediyordu. Karısının yüzü çökmüş, rengi solmuştu. Eva ellerini kucağında kavuşturup, oturduğu yerde cansız gözlerle saatlerce bahçeyi seyrediyordu. Bu kırılgan hali Garrick'i endişelendiriyordu. Bir zamanlar çok güçlü olan kadın şimdi en ufak şeylerden korkar olmuştu. Garrick'in de düşüncesizce söylenmiş bir sözün ya da yersiz sergilenmiş bir duygudaşlığın onu altüst etme ihtimalinden ödü kopuyordu.

Arabayla New York'a gidip Madison Avenue Otel'i'ne yerleştiler. Central Park'ta²⁵ uzun yürüyüşlere çıktılar. Guggenheim'ı²⁶ ve Metropolitan Sanat Müzesi'ni²⁷ gezdiler. Beraber Tiffany's'e²⁸ gittiler; Eva, Garrick'in seçip aldığı elmas bezeli platin yüzüğü alyanslarının yanına taktı. Loş aydınlatılmış restoranlarda şarap eşliğinde elele tutuşup, sürekli ilgilenmeleri gereken bir çocuk olmadan, yine baş-

25 New York'ta yer alan, Amerika'nın en çok ziyaret edilen parkı. (ç.n.)

26 Solomon R. Guggenheim Museum. New York'ta bulunan bir sanat müzesi. (ç.n.)

27 The Met olarak da bilinen sanat müzesi. New York'tadır ve dünyanın en büyük on sanat müzesi arasında gösterilir. (ç.n.)

28 Tiffany's & Co. Dünyanın en lüks mücevher markalarından biri. (ç.n.)

başa olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladılar. Noel sabahı St. Patrick Katedrali'nde düzenlenen ayine gittiler. Eva istemişti. Birbirlerine hediyeler verip otel odasındaki koca yataklarına uzandılar ve televizyon ekranında yanan Noel kütüğünü izlediler. Felix her zaman yanlarındaydı. Gözlerinin bir ucunda duran gölge gibiydi. Nereye gitse-ler bir hayalet gibi sessizce onları izliyordu.

New York'tan ayrılmadan önceki gece Eva banyodayken, Garrick e-mail'lerini kontrol ediyordu. Robin'den gelen bir e-mail gördü. Felix'in ölümünden sonra dış dünyayla iletişimini neredeyse kesmiş, e-mail'lerini en iyi ihtimalle haftada bir kontrol eder olmuştı. Robin beş gün önce yazmıştı. E-mail'i açıp okudu. Kendisinin, Harry'nin ve çocuğun nasıl olduğundan bahsettiği; Garrick, Eva ve Felix'e mutlu Noel'ler dilediği kısa ve öz bir mail atmıştı Robin. Garrick mail'i okuduğunda yüreğinin sıkıştığını hissetti. Robin'in Felix'ten haberi yoktu. Ona söylememişi, nasıl haberi olabilirdi ki? Dizüstü bilgisayarını kapatıp banyo kapısının arkasından Eva'ya seslendi ve sigara almak için dışarıya çıkacağını söyledi.

Aşağıda, lobinin sessiz bir köşesinde bir sandalyeye oturup cep telefonunu çıkardı. Çok nadirdi bu yaptığı. Kelimelere dökmeden varmışlardı bu anlaşılmaya. Robin iletişime geçmedikçe Garrick aramayacak, iletişim kurmayacaktı. Numarayı tuşlayıp yabancı çevir sesini dinledi, sonra Robin'in sesini duydu, mesafeli ve net konuşuyordu.

"Alo?"

"Benim" dedi Garrick.

"Tanıdım numarayı."

"Müsait misin?"

"Bekle biraz."

Ayak seslerini ve bir kapının kapandığını duydu. Robin tekrar konuşmaya başladığında daha sakin, daha samimiydi.

"Tamam" dedi, hafifçe iç geçirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, e-mail'ini az önce okudum ve... şey. Noel'deyiz, bir arayıp merhaba demek istedim. Nasıl olduğunu bilmek istedim."

O an Robin'e Felix'ten bahsetmeyeceğini anladı. Şimdi değil.

"Dave, iyi bir fikir değil bu. Ya telefona Harry cevap verseydi? Nasıl açıklayacaktım ona?"

Robin göremese de omuzlarını silkti. Harry'nin adını duymak sinirlerine dokundu. "Neyse ki telefona o cevap vermedi, bunu dert etmenin gereği yok sanırım."

Kısa bir sessizlik.

"Sanırım."

"Ee nasılsın? Dillon nasıl?"

"İyi. İyiyiz. Büyüyor. Sıksa ve uzun boylu bir çocuk olacak."

"Benim gibi."

"Evet" dedi ihtiyatla. "Senin gibi."

"Nasıl bir çocuk peki? Uslu mu?"

Neden soruyordu bunu? Bunu neden yapıyordu? Robin'in gerildiğini hissetti.

"Dave neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Dediğim gibi, konuşmak istedim sadece."

"Sesin tuhaf geliyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

Robin'in endişelendiğini duyunca sustu. Gözleri yaşla doldu. Boğazına bir yumru oturdu. Sırtından çizgi halinde

ter aktığını hissetti. Elleri titriyordu. Oturduğu yerde derin nefesler alarak kendini toparlamaya çalıştı.

Garrick'in sessizliğinden bir şeyler anlamış olacak ki tekrar konuştuğunda Robin'in de sesi değişmişti. Daha tatlı, daha nazik konuşuyordu. Sesinde şefkatin perdesinin aralandığını hissetmişti Garrick. Robin daha fazla soru sormayıp Dillon'ı anlatmaya başladı. Boyunun ne kadar uzadığından, gözlerinin mavisinden ve uzun kirpiklerinden bahsetti. Her şeye ne kadar meraklı olduğunu, bulduğu her fırsatta mobilyalara tırmanıp yüksekten atlayacak kadar gözüpek olduğunu anlattı. Dar sokaklarda ve evlerin ağıllarında habire kayboluyordu. Garrick'e öyle zamanlarda ödünün koptuğunu söyledi. Hayat dolu ve sokulgan olduğunu söyledi, öte yandan yetişkinlerle çok fazla vakit geçirmesi onu biraz endişelendiriyordu. Son zamanlarda kendi yaşıtı arkadaşlar edinebilmesi için çabaladığından bahsetti Robin.

Garrick onu dinledikçe kendini daha huzurlu hiss ediyordu. Felix New England'ın donmuş toprağının altında çürüyorken, tanımadığı, hiçbir zaman da tanımayacağı bu çocuktan –bu ikinci evlattan- bahsedildiğini duymanın onu üzmesi gerektiğini düşünüyordu bir tarafı. Ne var ki bu çocuğun dünyanın diğer ucunda hayatta olduğunu ve sağlıklı bir şekilde büyüdüğünü duymak onu rahatlatıyordu. Robin'in sesinin yumuşak tınısı onu teskin ediyordu.

Garrick kendisinin nasıl olduğunu, hayatının nasıl gittiğini sorduğunda ise Robin'in sesinin yeniden değiştiğini fark etti. Yorgunluk hakimdi bu kez sesine. Hala barda çalıştığını, fırsat buldukça resim yaptığını ama bunun için yeterli zamanının olmadığını söyledi. Mutsuz olduğunu sezebiliyordu Garrick. Yaşamında geldiği nokta onun için hayal kırıklığıydı belki de. Düşlediği hayatı sürmüyor ol-

duğunu sezebiliyordu, öte yandan Robin'in bunu itiraf etmesi bir çeşit ihanet olacaktı.

"Ya Harry?" diye sordu. "O iyi mi?"

"İyi. Çalışıyor. Resim çalışmaları iyi gidiyor, ama..."

Kısa bir an duraksadı, Robin'in sesindeki tereddütün farkındaydı.

"Ama ne?"

"Bazen çok zor oluyor."

"Nasıl yani?"

"Sürekli yorgunuz. Dillon uyumuyor. Pek uyumuyor en azından."

"Gerçekten mi? Üç yaşında, değil mi?"

"Biliyorum. Saçma değil mi? Felix üç aydan sonra her gece mışıl mışıl uyumuştur herhalde."

Yeniden kalbinin sıkıştığını hissetti. Ayaklarının altındaki halının desenlerine odaklandı.

"Öyle."

"Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Dört saatten uzun deliksiz uyku çekmeyeli ne kadar uzun zaman oldu, ki dört saat uyuyabildiğim zaman şükrediyorum."

"Neden uyumuyor?"

Robin iç çekip bir dizi sebep açıkladı; karın ağrısı, gü-rültüye hassasiyet ve giderilmiş bir mide problemi. Şimdilerde alışkanlıktan uyandığını söylüyordu. Zamanında ona karşı daha katı olmadığı için ve hala alışkanlık kazanacak kadar küçükken her ağladığında yanına koştuğu için kendini suçluyordu.

"Kötü bir durum" dedi Garrick anlayışla.

Robin güçlü görünmeye çalışarak "Sorun değil" dedi. "İdare ediyoruz."

Ve yine o duraksama.

Robin'in vermeye çalıştığı güçlü imajında bir çatlak, bir zayıf nokta sezdikçe merakı artıyordu.

"Ama?" dedi, gerçekten içinden geçenleri kendisine açması için onu hafifçe dürtüyordu.

"Önemli bir şey değil..."

"Değildir tabii" dedi. "Yine de benimle paylaşabilirsin. Seni yargılayacak değilim."

Kısa bir sessizlik daha. Robin'i bir kapı eşiğinin karar-mış bir basamağına oturmuş, dudaklarını ısırıp, üst üste attığı ayaklarını sallarken kendisine güvenip güvenemeyeceğini sorgularken hayal etti. İçinden geçenleri dile getirecek miydi?

"Bazen Harry'yi çok zorladığını düşünüyorum, uykusuzluğun. Bazen bu konuda bir şeyler yapmak zorunda hissettiğini düşünüyorum."

"Ne gibi?"

İç geçirip devam etti, sesinde hala o çekirgenlik vardı.

"Geç saatlere kadar çalıştığım, Harry'nin de evde birilerini ağırladığı birkaç akşam... Yani, sanırım Dillon'ın da ortalıkta dolaşmasının uygun olmadığı akşamlardı. .."

"Evet?"

"O bahsettiğim zamanlarda bütün gece uyudu. Sadece o zamanlar. Çıt bile çıkarmadı. Ağlamadı. Sonraki sabahın geç saatlerine kadar."

Midesinin yandığını hissetti. Safranın asidik tadını alabiliyordu. Eski bir sıkıntı tekrar can buluyor gibiydi.

"Evde olduğum hiçbir geceyi deliksiz uyuyarak geçiriyor" diyordu. "Hiçbir geceyi."

Devam etmesini bekledi. Yeniden anlatmaya başladığında kısık bir sesle, hatta fısıltıyla konuştu.

"Bir ara koltuğun kenarında bazı haplar buldum. Uyku

hapları. Cozimo'nun olduğunu, cebinden düşüp koltuğun kenarına girmiş olabileceğini söyledi."

"Dillon'a uyku hapi mı veriyor diyorsun?" dedi, ölçülü bir tonda konuşmaya çalışsa da boğuk bir sesle, kızgın bir inanmazlıkla dile getirdi söylediğini.

"Hayır, tabii ki hayır. Böyle bir şey yapmaz." Robin kendinden emin konuşmaya çalışıyordu ama Garrick se-sindeki kuşkuyu sezmişti.

"Robin?"

"Bilmiyorum. Belki de."

"Harry'ye sordun mu?"

"Yapmadığını söylüyor. Haplar Cozimo'nun diyor."

"Ya Dillon'ın bütün gece uyuması? Onu nasıl açıkladı?" Öfkesini yansıtmamak için çok uğraşıyordu. Bir zamanlar Harry'ye karşı sadece antipati duyuyorken şimdi çok daha karanlık ve tehlikeli hisler besliyordu.

"Dillon'ın geç saate kadar uyumadığını, yetişkinlerle oyunlar oynayıp bitap düştüğünü ve bu durum için min-nettar olmamız gerektiğini söylüyor."

"İnanıyor musun sen de buna?"

Robin uzun ve yorgun bir iç geçirdi. Garrick, Robin'in duyduğu kararsızlığı, içini kemiren kuşkuyla olayları ka-fasında evirip çevirmekten yorulmuş olduğunu hissedebiliyordu.

"Bilmiyorum. Ona inanmak istiyorum. Neyse" diye devam etti kendini toparlamaya çalışırcasına, Garrick ko-nuşmanın nasıl biteceğini sezmişti, "Seni ilgilendiren bir konu değil."

Robin fitili ateşlemişti oysa. O kısa konuşma Garrick'in içine öfke tohumlarını ekmışti. New York'taki o son gece o öfkeyi içinde taşımış, ertesi sabah otel yatağında uyan-

dığında öfkenin daha da büyüyüp alevlenmiş olduğunu fark etti. Dönüş yolunda Robin'in anlattıklarını düşündü ve düşündükçe öfkesi büyüdü. Ahmak herif sırf arkadaşlarıyla birkaç saat takılıp içki ya da esrar içebilsin diye sonuçlarını düşünmeden oğlunu ilaçla uyutuyordu. Düşüncesizceydi yaptığı, hayır, düpedüz suçtu bu. Felix'in yatağının başında oğlunu hayatta tutan makinenin bip seslerini dinleyerek geçirdiği günleri ve geceleri, oğlunun küçük bedenine bağlanmış bütün o hortumları ve poşetleri düşündü. Bir bunları bir de Harry'nin yaptıklarını düşündü ve ellerinin boğumları bembeyaz olana kadar direksiyonu öfkeyle kavradığını fark etti.

Eve dönüş yolunda hiç konuşmadılar. Evin önüne geldiklerinde kontağı kapattı ve kollarındaki gerilimin azaldığını hissetti. Eva, "İçeri giremem" dedi.

Eva doğrudan karanlık pencerelere ve son dört yıldır yaşadıkları evin duvarlarına yapışmış yapraksız sarmaşığa bakıyordu.

"Giremem" diye yineledi başını çok hafifçe iki yana sallayarak.

Eva'nın kendine hakim olmaya çalıştığını görebiliyordu. Kötü bir gündü ve kötü günlerde yasa tutup içine kapanırdı. Şimdiyse yüzünü evden çevirmiş ona bakıyor, kendinden emin ve net bir tavırla konuşuyordu. Ev Felix'in anılarıyla dolu diyordu: Odası, mutfağın köşesindeki oyuncak kutusu, buzdolabının üzerindeki çizimler, banyoda diş fırçası. Ne zaman bir yeri süpürecek olsa ya bir masa oyununun ya da bir yapbozun küçük bir parçasını buluyor, oğlunu hatırlıyordu. Evi baştan başa temizleseler de fark etmezdi. Anıları evin her odasına nüfuz etmişti. Bazen eve girdiğinde onun kokusunu duyabiliyordu. Buna dayanamazdı. Orada daha fazla kalamazlardı.

“Götür beni buradan” dedi Garrick’e. “Sürekli onu hatırlamak zorunda olmayacağım bir yere götür beni. Bir köşeyi döndüğümde hala onu görecekmışim gibi hissetmeyeceğim bir yere.”

Garrick, Eva’nın söylediklerini dinledi. Karısının duru, gri gözlerine baktı ve ferahladığını hissetti. Nihayet açılmıştı kendisine, şimdiye dek ondan gizlediği zayıflığını dile getirmişti. İlişkilerinin kırılan taraflarını onarmak için küçük de olsa bir adım atılmıştı. Üstelik Eva’nın istediği şey –Eva’nın kendisinden istediği şey- olanakları dahilindeydi. O an, yapması gerekenin –tek yapması gerekenin- bu isteği yerine getirmek olduğunu biliyordu.

Elini Eva’nın yüzüne koydu ve bir zamanlar tanıdığı kadının gölgesini gördü. Bir süre gözlerini ondan ayırmadı. Daha sonra anahtarı yeniden kartağa sürdü ve arabayı yavaşça yola doğru sürdü.

Önce Londra’ya gittiler. Garrick, Eva’nın doğduğu ve annesinin hala yaşadığı İrlanda’yı önerdi, fakat Eva istemedi. Eva kendilerini kimsenin tanımadığı, yaşadıkları trajediyi kimsenin bilmediği yerlerde kaybolmak istiyordu. Bir sabah Heathrow’a indiklerinde Garrick, Eva’nın alışkanlıkla yanında taşıdığı seyahat kesesini açtı ve iki yerine üç pasaport gördüğünde sarsıldı. Morali bozuldu, birden, beklenmedik bir acıya boğuldu. Daha sonra otellerinde oturmuş acı kahvelerini içerken kendine şu soruyu sormaktan alıkoynamadı: Karısı neden ölmüş çocuklarının pasaportunu taşıyordu hala? Sabah ışığında Eva yorgunluktan çökmüş gözlerle Garrick’e baktı, yorgun ve yılgın bir sesle konuştu.

“Yapamadım” dedi sessizce. “Atamadım, ayrılamadım ondan. Pasaportunu bizimkilerden ayırırsam onu tamamen ardımızda bırakacağımı hissettim. Yapamadım.”

Garrick kesenin içinde bir arada duran üç pasaporta baktı. "Buna henüz hazır değilim" dedi Eva. "Lütfen Dave. Lütfen bunu yapmamı isteme."

Londra'nın ardından Paris'e gittiler, sonra dolambaçlı bir rotayla güneye, orta Fransa'nın tepeleri ve vadileri arasından Provence'a²⁹ ve Akdeniz'e yol aldılar. Uğradıkları şehirlerin katedrallerini, sanat galerilerini ve saraylarını ziyaret edip tabloları, vitray pencereleri ve titreşen mumların alttan vuran ışığıyla aydınlatılmış heykelleri incelediler. Kilometrelerce yürüyüp gözlerini ve zihinlerini güzellik, huşu ve görkem dolu imgelerle doldurdular. Arabayla kasabalardan, köylerden, kırsaldan; tarlaların, ormanların, kiremit çatılı evlerin ve arnavut kaldırım taşlarıyla döşeli meydanların yanından geçtiler. Tabaklar dolusu yemek yiyip fincanlar dolusu kahve ve şişelerce şarap içtiler. Sessizliği sohbetle doldurma konusunda uzmanlaştılar. Mevsimler geçti ve Pireneler³⁰ üzerinden İspanya'ya geçtiler.

Seville güneşinin kızgınlığından kaçarak Plaza del Triunfo'daki bir kafenin geniş tentesinin altına sığınıp bir yandan biralarını yudumluyor bir yandan gelip geçen turistleri ve alışveriş poşetli insanları izliyorlardı. Sabah boyunca Eva'nın aklı başka yerde gibiydi, mesafeliydi. Ne otururken ne de garson kızın içkileri getirmesini beklerken konuştukları. Büyük güneş gözlüklerinin ardından, gözünü ayırmadan meydandaki hareketliliği izliyordu. Garrick ince uzun parmaklarını kadehinde gezdirişinden Eva'nın bir şeyler söylemek üzere olduğunu anlamıştı.

29 Fransa'nın güneydoğusunda bir bölge. (ç.n.)

30 Güneybatı Avrupa'da yer alan, Fransa ile İspanya sınırını da oluşturan dağlar. (ç.n.)

Eva'nın kedere kapıldığı günlerde olduğu üzere merakla ve ihtiyatla, "Ne var?" diye sordu Garrick.

"Oraya gitmek istiyorum" dedi. "Tanca'ya."

Güneş gözlüklerini çıkarmıştı. Garrick bakışlarındaki netliği ve kararlılığı gördü.

"Neden?" diye sordu cevabın ne olduğunu bile bile.

"Gitmek istiyorum. Nasıl bir yer olduğunu görmek istiyorum, belki o zaman seni orada tutanın ne olduğunu anlayabilirim."

Hakikat içermediklerini bilebile dinledi söylediklerini. Eva'nın nüfuz edilemez bakışlarının ardında geçmişten kalan bir ithamın gölgesi yatıyordu. Garrick her ne kadar Tanca'ya geri dönmeye çekiniyor olsa da Eva'yı fikrinden vazgeçirmeye çalışmadı. Önu koruması gerekiyordu, kederinden kurtulması için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu. Kendini buna adamıştı. Kadehini dikip masaya geri koydu ve başını rıza gösterircesine uysallıkla salladı. Eva elini uzatıp Garrick'in bileğine dokundu.

O gün ilerleyen saatlerde biletlerini ayırttılar ve hafta bitmeden Tanca feribotuyla İspanya'dan ayrıldılar.

Güneşin miskin bir şekilde batmaya başladığı akşamüstü saatlerinde vardılar. Denize nazır bir otelde oda tuttular. Eva'nın başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Otele girişlerini yaptıktan sonra Garrick, Eva'yı odaya yerleştirip ağrı kesicileri ve yeterli suyu olduğundan emin olduktan sonra onu uyuması için yalnız bırakıp dışarı çıktı.

Hafif meltem eşliğinde bir süre deniz kenarında dolaştı, hareket etmek sırt ve omuzlarındaki ağrıya iyi geldi. Akşam pazarına ulaştığında pazarcıların tablalarını, tezgahlarını kurmaya başladıklarını gördü. Sağa saptı, camiye geçti ve kendisini meydanın hemen arkasında yer alan, ta-

rudık arka sokakların bulunduğu mahallede buldu. Döndüğü her köşe, rastladığı her dükkan, her sokak Robin'i hatırlatıyordu. O günleri özlediğini hissetti. Yaşadığı dairenin bulunduğu bina yakınlardaydı. Her bir sokağa sapışında o binayı bulacağını umuyor ama her defasında hayal kırıklığına uğruyordu. Robin'i düşünmekten kendini alamıyor, aklı ister istemez çocuğa da gidiyordu. Bir şekilde Felix'in anılarıyla da bağdaştırdığı tehlikeli düşüncelerdi bunlar. Uzak durmaya çalışıyordu, bu düşüncelere dalarsa çözülmekten korkuyordu.

Kafasında düşüncelerle dar geçitleri ve arka sokakları amaçsızca dolaştı, Tanca'nın sesine kulak verdi, kokusunu içine çekti. Karanlık çökmeye başladığında şehrin hatırladığından daha sessiz olduğunu fark etti. Tuhaf bir hava vardı gecede. Tedirgin edici bir durgunluk vardı. Cozimo'yu, zehir gibi bakışlara ve alaycı bir mizah anlayışına sahip yaşlı, bilge adamı arasa mı diye düşündü. Cozimo'nun sahafı bu bölgedeydi. Garrick bunu biliyordu, tıpkı dükkanın üstünde Robin, Harry ve çocuğun yaşadığını bildiği gibi. Gecenin çöküyor olmasına ve otele dönüp Eva'yı kontrol etme isteğine rağmen o tarafa çekiliyordu.

Dükkana vardığında kapının açık olduğunu gördü. Kısa bir tereddüitten sonra kapıyı itti ve içeri girdi. İçerinin tanıdık bir kokusu vardı. Loş mekanda yığılı eski kitapların küf kokusu anılarını canlandırdı. Öğleden sonraları burada Cozimo'yla oturduğu, çay ve Türk sigarası içip sanat, felsefe ya da siyaset tartıştığı zamanları hatırladı. Parmak uçlarını kitap sırtlarında dolaştırdı ve tatlı bir pişmanlıkla eski günlerdeki halini hatırladı. Çok şey değişmişti. Üst katta Robin ve Harry akşam yemeği hazırlıyor, resim yapıyor ya da dinleniyorlardı belki. Yukarı çıkıp onlara sürpriz yapmak istiyordu ama çekindi, yapmak istediğinden emin

olamadı. Dükkanın arka tarafında kararsızlıkla oyalanırken birden merdivenden patır patır ayak sesleri geldiğini duydu. Harry'nin koşar adımlarla kapıdan çıktığını gördü. Gölgeler içinde fark edilmeden bekleyip Harry'nin kapıyı kilitleyişini ve aceleyle uzaklaşışını izledi. Sonra yine tek başınaydı.

Bir süre ne yapacağını bilemeden bekledikten sonra merakına yenilip merdivenleri çıkmaya başladı. Sessizlik içinde attığı her adımda binada kendisinden başka kimse olmadığını olan inancı artsa da içten içe yukarıda Robin'i bulmayı ümit ediyordu. Dairede kimseyi göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Alçak koltuklara ve köşede yığılmış tablolara göz gezdirdi. Yemek kokusu alıyordu. Doğrama tahtasını, kusuşu ve yansı dolu cin şişesini gördü, Harry'nin mutfakta bir şeylerle uğraştığı belliydi. Tam şişeye uzanmayı aklından geçiriyordu ki depremi hissetti. Garrick depremin binayı temellerinden sarstığını, ayaklarından bedenine şok dalgaları gönderdiğini hissediyordu. Sarsıntının etkisiyle duvara savrulup sendeleyerek en yakın kapıya yöneldi. Duvarların sarsılıp sallandığını görünce korkuya kapıldı. Tencere ve tabaklar mutfak zeminine saçıldı. Fırının kapağı savrulup açıldı ve içinden büyük bir et parçası yere yuvarlandı. Duvara asılı tabakların yere düştüğü ve cam yüzeyi çatlayan sehpanın bulunduğu salondan kırılan tabak çanağın sesleri geliyordu. Çatıda ve duvarlarda koca yarıklar oluştu, çatlaklar dehşet verici bir hızla ilerliyordu. Binanın çökeceğinin bilinciyle hızla hareket ederek, geldiği yoldan düşe kalka geri döndü. Bina çökecekti, bundan emindi. Tam merdivenlere ulaşacakken yatak odasına göz attı ve uyuyan birini gördü.

Sarsıntı durdu. Bina destekleri üzerinde sallanırken Garrick sessizce girişte durdu. Durup, uyuyan oğlunu iz-

ledi, fakat bu dinginlik çok sürmeyecekti. Duvarlar çatırdamaya ve inlemeye devam ediyor, aşağıdan ise bambaşka bir ses yükseliyordu. Binayı bir arada tutan duvarlar ve katlar parçalara ayrılıyordu.

Ne yaptığığın farkında mıydı? Şimdi bile emin olamıyordu. Belki de farkındaydı. Bir çocuğu kurtarmaya gücü yetmemişti, bir diğerini kurtarıyordu. Kahramanlık değildi yaptığı. İçgüdüsel. Çocuğu o kör olası binadan kurtarıp güvenli bir yere taşımaktan başka bir şey geçmiyordu aklından. Çok kısa bir süre yüzüne baktıktan sonra çocuğu çarşafıyla sarıp hızla merdivenlere koştu. Onu buradan çıkarması gerekiyordu. Dükkanı geçip kapıya ulaştığında başının üzerindeki ahşabın parçalandığını duydu. Etrafındaki duvarların çökmeye başladığını hissettiği an tüm gücüyle kapıya yüklendi. Nihayet dışarıda, gece göğünün altındaydılar. İlerideki sokaktan ilk çılgınlıkları ve feryatları duydu.

Dönüp çöken binaya bakmadı. Sadece kaçıp uzaklaşmak düşüncesiyle koşmaya başladı. Tüm Tanca sokağa dökülmüş koşuyordu sanki. İnsanlar tepelerden aşağı, dar geçitlerde, ara sokaklarda sel olmuş akıyordu.

Saçı terden alnına yapışmıştı, ciğerleri yanıyordu. Yine de koşmaya devam etti, çocuğu bir an önce güvenli bir yere ulaştırmalıydı. Nasıl hala uyuyabiliyordu? Havayı dolduran tozun dumanın içinde, ne yapacağını düşünmeksizin, durmaksızın koştu. Güç aldığı başka bir duygu vardı şimdi. Öfke. Harry'nin yaptığı yanlıştan, düştüğü gafletten emin halde eski mahallenin sokaklarını koşup, sarsıntının ardından terk edilmiş bir yıkıntı haline gelmiş akşam pazarının yanından geçti ve deniz kenarına varana kadar da durmadı.

Çocuğu hastaneye götürmeliydi. Robin'i bulmaya çalışmalıydı. Oysa hala ayakta duran otelinde buldu kendini.

Binanın sağlam olduğu belliydi. Otel müşterileri ürkmüş, gruplar halinde resepsiyonun önünde toplanmışlardı. Kalbi hala hızla atan Garrick kalabalığın içinde Eva'yı ararken karşıdan solgun bir yüzle, bakışları çocuğun üzerinde, kendisine doğru yürüdüğünü gördü. İkisi de tek kelime etmeden, sessizce diğerlerinden uzaklaştılar.

Odaları karanlıktı, elektrik kesilmişti. Garrick geriye doğru yaslanıp kapıyı ardından kapattı. Çocuğu yatağa yatırırken Eva bir kibrit çaktı. Bir yerden bir mum bulmuştu. Mumun titreyen ışığında yatağın örtüsü ışıltıyor gibiydi. Eva gelip çocuğun başında durdu. Tam da o anda, bir Eva'nın yüzündeki endişeli ifadeye, bir de önlerinde uyuyan çocuğa baktığında Garrick ellerini yüzüne götürüp derin bir soluk aldı ve kendi kendine, "Tanrım, ne halt ettim ben?" diye düşündü.

Gecenin geç saatlerine kadar konuştular. Garrick fısıltıyla, neler olduğunu, kendini nasıl Cozimo'nun dükkanında bulduğunu, depresmi ve çocuğu nasıl bulduğunu anlattı. Sonra da buraya gelene kadar hiç durmadan koştuğunu. Eva, neden hayatını riske attın diye sormadı. Ne de neden çocuğu anne-babasına ya da ilgili yetkililere ulaştırmak yerine buraya getirdiğini. Sakin ve okunamaz bir ifadeyle, başını yavaşça sallayarak sadece dinledi.

"Annesine ulaşmalıyız" dedi.

"Evet" dedi Garrick ama oturduğu yerden bile kalkmadı. Eva da bir daha bahsini açmadı.

Çocuk kıpırtısız yatıyordu yatağında. Garrick, Dillon'ı gitireli bir saat bile olmamıştı ki Eva beş ya da altı kez gidip çocuğu kontrol etmişti. Çarşafı çenesine kadar çekiyor, sıkı örtündüğünden emin oluyordu. Eli içgüdüsel olarak çocuğun başına gidiyor, parmakları yüzünün yumuşak

kıvrımlarında dolaşıyordu. Garrick, Eva'nın aynı şeyi Felix'e de yaptığını hatırladı. Tamamen doğal bir hareketti ama aynı zamanda öyle hüznünlüydü ki daha fazla bakamadı.

Eva, "Doktor çağırsak mı?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

"İyi görünüyor. Bırakalım uyusun."

Eva kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini çocuğun üzerinden ayırmadan yatağın kenarında bekledi.

"Bayağı derin uyuyor."

"Evet."

"Aldığında da uyanmadı mı?"

"Hayır."

"Gelirken de uyanmadı?"

Garrick başını yere indirdi, kaslarının ağrıdığını ve kemiklerinin yorgunluktan sızladığını hissediyordu. Eva'nın bakışlarının üzerinde olduğunu, cevap beklediğini biliyordu. Sesindeki kuşkucu tınıdan anlaşılıyordu.

"Sanırım uyku hapının etkisinde."

"Ne?"

İtham gibi çıkmıştı bu söz ağzından. Başını kaldırıp Eva'nın gözlerinin içine baktı, Garrick de çileden çıkmış, kızgın ve olanlara inanamaz görünüyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Eva.

Garrick bileğindeki saati çevirdi.

"Dave?" diye üsteledi Eva. Garrick anlatması gerektiğini biliyordu.

Mini bara gidip iki viski soda hazırladı. Eva gelip elinde kadehle yanına oturdu ve Robin'den, New York'taki telefon konuşmasından, şüphelerinden ve şüphelerinin doğru çıktığından bahsederken Garrick'i dinledi.

Odanın sükûnetinde Eva'nın şaşkınlığı çok belirgindi.

"Bir çocuğa bunu yapamazsın" dedi başını iki yana sallayarak. "Depremde ölebilirdi."

"Biliyorum. Düşüncesi bile korkutucu."

"Nasıl bir ihmalkârlık bu" diye devam etti bakışları çocuğa kayarken.

"Haklısın" dedi Garrick.

"Annesi de bunu *biliyordu* yani?" dedi Eva, soru o an aklına gelmiş gibi başını hızla çevirip Garrick'e baktı.

Garrick başıyla onaylayınca Eva sert bir şekilde, kızgın bir iç çekti. Garrick, Eva'nın dalga dalga yayılan öfkesindeki dile getirilmeyen soruyu duyabiliyordu: *Nasıl bir anne çocuğuna böyle bir şey yapılmasına izin verir?*

Garrick, Robin'den bahsederken aralarında doğal olarak tuhaf bir gerilim oluştuğunu hissediyordu. Duyduğu utancın ve diğer kadından bahsedildiğinde Eva'nın aynı oranda içten içe duyduğu öfkenin de farkındaydı. Yine de o gece ne birbirlerini suçlayan tavırlar ne de soğuk sessizlikler vardı. Dışarıda kıyamet kopuyordu. Sirenler gece boyunca susmadı. O otel odasında Garrick, Eva'yla aralarındaki bağın güçlendiğini ve hem birbirlerine hem de karşılırlarına çıkan beklenmedik şeye yakınlaştıklarını hissediyordu.

Eva, Harry'nin nasıl biri olduğunu sorunca Garrick mesafeli arkadaşlığı boyunca tanıdığı kadarıyla Harry'yi anlattı.

"Kötü biri değil, sanırım. Biraz bencil."

"Hmm. Pırlanta gibi adammış."

Garrick, Eva'nın alaycılığı ve Harry'yi kötü adam olarak gördüğü imasından cesaret alıp Harry'ye olan güvensizliğinden ve oğlunu büyüten adam hakkındaki kuşku-larından bahsetti. Bu konuda yapacağı çok fazla şey de yoktu. Belki ufak tefek şeyler.

“Ne gibi?” dedi Eva.

Keskin gözleri odanın loşluğunda ısıldayan Eva, Garrick’e dikkatle bakıyor, söylediği her şeyi can kulağıyla dinliyor ve aklındaki fikir Harry’nin her kusuru, yanlışı ve kabahatiyle daha da güçleniyordu.

Dile getirmeseler de çocuğu geri vermemeleri gerektiği düşüncesini ikisi de paylaşıyordu. Düşünce yavaş yavaş şekilleniyordu.

Az sonra Garrick, Eva’ya uyuması gerektiğini söyledi. Aslında kendisi o kadar yorgundu ki oda etrafında dönmeye başlamıştı. Yapmayı tasarladıkları şeyin yükü öyle ağır gelmişti ki ayağa kalkarsa düşeceğinden korkuyordu. Eva’ya çocukla uyumasını, kendisinin koltuğa uzanacağını söyledi. Uykuya dalmaları uzun sürmedi. Uyumadan hemen önce Eva’nın yatakta kıvrılıp uyumuş çocuğa sokulduğunu ve sarılmak için attığı elinin çocuk uyanır tereddütüyle kısa bir süre havada kaldığını gördü. Eva elini kısa bir süre çocuğun küçük omzuna koyup yavaşça kolunun kıvrımına dek indirdi, sonra da sessizce çekti.

Garrick ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Uyandığında Eva’yı başında dururken gördü.

“Ne oldu?” diye sordu, Eva’nın gergin olduğunu sezmişti, yüzünde belli belirsiz bir tereddüt vardı. “Sorun mu var?”

İç çamaşırının üzerine uzun bir tişört giymişti, Garrick’in bakışları Eva’nın uzun ince bedeninde gezdi ve elinde bir şey tuttuğunu gördü.

“İşte” dedi elindeki uzatıp.

Garrick doğrulupuykulu gözlerini ovuşturdu. Vücudu karton parçası gibi katlanmış da yeni yeni açılıyormuş gi-

biydi, bel kemiğinin üç noktasının şiddetle ağrıdığını hissediyordu. Elindeki pasaporta baktı.

Eva dudağını ısıyor, endişeli bakışlarla Garrick'in pasaportu açışını izliyordu. Garrick açtığı sayfadan Felix'in kendisine bakan yüzünü gördü. Eva dönüp tekrar sessizce yatağa girdi.

Fotoğrafi Garrick çekmişti. Fotoğrafa bakınca, çekmeye çalışırken çocuğun yerinde durmayıp, kameraya bakmayı-şma ya da baksa bile o haylaz sırtışıyla pozu bozup durmasına nasıl sinirlendiğini hatırladı.

"Yeter artık Felix!" diye bağırıyordu çocuğa.

Hatırladığında yüzünün utanç ve pişmanlıkla kızardığını hissetti. Tekrar o ana dönmek için her şeyini verebilirdi.

Eva yatağın üzerinde, aldığı düzenli nefeslerle göğsü inip kalkan çocuğun yanbaşıyla oturuyordu.

"İnanılmaz değil mi?" dedi Eva. "Aralarındaki benzerlik."

Pasaport Garrick'in elindeydi. Tarihini kontrol etti, hala geçerliydi.

Çocuk yattığı yerde kıpırdandı. Çocuğun gözlerini açıp, küçük bedenini doğrultup uykulu yüzünü ovuşturduğunu izlerken Garrick nefesini tutmuştu. Dillon önce yabancı odaya, sonra Eva ve Garrick'e baktı, uyku sersemliğinden kurtuldu ve yüzünde ürkmüş bir ifade belirdi.

"Annem nerede?" diye sordu. Çocuğun uyku ve korkunun etkisiyle kısılmış sesle sorduğu bu soru Garrick'i sarsmıştı.

Eva korkuyorsa bile soğukkanlılığıyla bunu gizlemeyi iyi başarıyordu.

"Annenle baban burada değiller" dedi Eva tatlı ve güven verici sesiyle. "Bir süre sana bakmamızı istediler."

Yalanı öyle güzellikle ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde söylemişti ki Garrick'in nutku tutulmuştu.

Eva, Dillon'a kendilerini tanıtırken Garrick de çocuğun çarşafın altında bacaklarını kendine çekip dizlerine sarılışını izledi, savunmacı bir hareketti bu. Alnına düşen saçlarının altından koca gözleriyle ihtiyatla Eva ve Garrick'e baktı. Çocuğun çenesinin titrediğini, gözünde yaşların belirdiğini gören Garrick'in yüreğine bir şey saplandı. Eva çabuk davranıp çocuğun yanına koştu ve güven veren, neşeli bir ses tonuyla konuştu: "Aç mısın Dillon? Ne yemek istersin kahvaltıda? Kruvasan sever misin? Kızarmış ekmeğe ne dersin?"

Dillon, Eva'ya kuşku dolu gözlerle baktı, fakat çenesinin titremesi durmuş gibi görünüyordu, en azından şimdilik.

"Bir bardak sütle güzel bir şekerli çöreğe ne dersin?"

Başıyla yavaşça onaylayıp göğsüne çektiği dizlerine iyice sarıldı. Eva kendisine doğru uzarınca çocuk birden geri çekildi. Eva'nın elleri tekrar kucağına düşse de yüzündeki o ısıltı, o parıltılı iyimserlik kaybolmadı.

"Tekneleri sever misin Dillon?" diye sordu Eva. Çocuk cevap vermeyip çarşafın altında sadece hafifçe kıpırdanıp, bükülü bacaklarının oluşturduğu tümseğe bakmaya devam etti. Eva devam etti, "Bugün tekneyle küçük bir geziye çıkabiliriz, sadece üçümüz. İster misin? Dilersen güvertede oturup diğer tekneleri, martıları ve dalgaları seyrederiz. Güzel olmaz mı?"

Hemen sonra başını kaldırıp Garrick'e baktı ve dile getirmedeği teklifi Garrick'te soğuk duş etkisi yarattı. Yaptığının sonuçlarını düşünmemişti. O ana dek. İkisi de düşünmemişti. Kendilerine çocuk için en iyisinin bu olacağını söylemişlerdi. Anne-babasından, onların ihmalkârlı-

ğından ve dikkatsizliklerinden uzakta, kendileriyle olması çocuk için daha iyi olacaktı. Hippilerle ve esrarkeşlerle dolu kümes gibi bir evde, bir ölüm tuzağında süreceğinden çok daha iyi bir yaşam sunabilirlerdi ona. Onu sevecek, üzerine titreyecek ve asla boşvermeyeceklerdi. Onların yanında fırsatlarla dolu bir hayatı olacak, potansiyelini gerçekleştirebilecek ve her şey imkanları dahilinde olacaktı. Böyle düşünmüşlerdi. Ne var ki tüm bunların altında kendi acılarının ve dibe vurmuş olduklarının yattığını biliyor ve şimdi karşısına çıkan bu beklenmedik fırsatla acılarından kurtulacaklarını umuyorlardı.

Hayatınızı böyle büyük bir aldatmaca üzerine kurduğunuz birine nasıl anlatabilirsiniz? Garrick gazetede böyle bir haber okusaydı, manşet: "Acılarını bastırmak için çocuk kaçıran çift", her şeyin planlanıp hesaplandığı alçak bir iş çevrildiğini düşünülürdü. Oysa öyle bir şey olmamıştı. Ufak tefek birkaç aldatmaca birbiri ardına gelmiş ve bir zaman sonra hepsi kanıksanmıştı. Sadece çocuğu korumak ve onu daha fazla acıdan uzak tutmak amacıyla, kötü niyetli olmayan yalanlar söylemişlerdi. Beraber kuracakları -üç kişilik- yaşamın ağır ama eğlenceli zahmetinin altına girmeden önce geçtikleri bir yas ve alışma süreciydi bu.

Başta gözyaşları vardı. Sürekli. Garrick alametleri tanımıştı. Önce o ihtiyatlı bakışını takınıyordu çocuk, mutlak bir sessizliğe bürünüyordu, sonra kaşlarını çatıp alt dudağını büküyor ve gözyaşlarına boğuluyordu. Annesini, babasını, evini soruyordu. Israrcıydı, öfke nöbetleri geçiriyordu. Ellerini kollarını savuruyor, sağı solu dövüyordu. Her defasında sadece geçmesini bekliyorlardı. Eva, Garrick'ten daha iyi idare ediyordu durumu. Çocuğun ya-

nından ayrılmadan ona rahatlatıcı sözler söylüyor, sakinleştirmek için neşeli mırıltılar çıkarıyor, sevgi sözcükleri fısıldıyor ve bir zamanlar Felix'e özel olan takma isimlerle sesleniyordu. Garrick çoğu zaman olan bitene dayanamıyor, oradan uzaklaşmak istiyordu. Uzaklaşıyordu da. Eva ise bir kez olsun kendini koyvermedi. Garrick'ten daha azimliydi. Bu denli muazzam yas, öfke, karışıklık karşısında gösterdiği kararlılık hayranlık uyandırıcıydı. Garrick, Eva'yı bir çeşit huşuyla, kendi çekincelerinden ve şüphelerinden utanarak izliyordu. Eva'runsa Garrick'i kendi yanına çekmesi için tek yapması gereken Tanca'daki o geceyi hatırlatmak oluyordu.

"Çocuğu bir başına bıraktı" diyordu soğukkanlılıkla. O an Garrick kendisini tekrar o odada, sallanıp yıkılan duvarların arasında, dünya yıkılırken ilaçla uyutulup yalnız başına bırakılmış çocuğa bakarken buluyordu. Bu sahneyi hatırlayıp derin bir nefes alıyordu. O gece onu Tanca'ya, Cozimo'nun dükkanına ilahi bir güç getirmişti sanki, o güç sayesinde bir hırsız gibi sahafın merdivenlerini çıkmış ve kucağında uyuyan çocukla deliye dönmüş sokaklarda koşturmuştu.

Dillon'ın sorularını sabırla cevaplıyorlardı. Anne ve babasının sağlık sorunları vardı, o yüzden Eva ve Garrick'ten Dillon'a bakmalarını istemişlerdi. Hayır, onları tekrar ne zaman göreceğini bilmiyorlardı. Hayır, telefon edemezlerdi, mümkün değildi. Sonra gözyaşlarının dinmesini bekliyor ve onu sevgiye boğup hediyelerle şımartıyorlardı. Hüzünün ve kafa karışıklığının geçmesini beklerken yaşadığı gelgitler karşısında muazzam bir çaba gösteriyorlardı. Artık geri dönemeyecekleri kadar da bulaşmışlardı bu işe.

Bir gece Eva, Garrick'e, "Oregon'daki tatilimizi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Çocuğun birkaç kez gözyaşlarına boğulduğu, Garrick'in de pes edip Dillon'ı yetkililere teslim edip, suçunu itiraf ederek her şeyi hemen orada o an son vermenin eşğine geldiği kötü bir gün geçirmişlerdi.

"Sonuncusunu" diye açıklık getirdi.

Garrick başıyla onayladı. Tabii hatırlıyordu. Felix has-talanmadan önceki son tatilleriydi.

"Arabadaydık, yola çıkalı üç ya da dört saat olmuştu. Felix'in arka koltukta feryat figân ağladığını hatırlıyor musun? Bo'yu unutmuştu hani?"

Garrick hatırlayıp gülümsedi. Hüzünlü, özlem dolu bir gülümsemeydi. Bo, Felix'in küçük çocukların o tutkusuy-la, açıklanması zor bir bağ kurduğu kirli, pasaklı, uyuz pe-luş kedisiydi.

"Nasıl paniğe kapılmıştık hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Körolası arabayı vuruyordum neredeyse."

"Evet! İkimiz de ne yapacağımızı şaşırmıştık! Bo olma-dan ne yapacaktık? Sevgili Bo'su yanında yokken Felix'i bir ay boyunca nasıl zaptedecektik?"

"Hatırlıyorum."

"İlk günler tam bir felaketti."

"Aynen öyle."

"Ağlamalar, inlemeler, surat asmalar, sinir krizleri."

"Zamanla atlattı ama."

"Atlattı, evet. Hem de çok geçmeden" dedi Eva. Garri-ck gözlerindeki pırlıltıyı izliyordu. "İki hafta geçtikten son-ra adını bile anmamaya başlamıştı. Eve döndüğümüzde Bo sanki hiç olmamış gibi davranıyordu. Tamamen unut-muştu Bo'yu."

"Eva" dedi Garrick ciddi bir tavırla. Sakin bir sesle ama bariz bir ihtarla, "Peluş oyuncak kadar basit bir konu değil bu, ebeveynlerinden bahsediyoruz."

“Ebeveyni *sensin* onun” diye karşılık verdi pat diye. Hemen sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Garrick uzanıp elini tuttu ve sessizliğin odadaki boşluğu doldurmasına izin verdiler.

Yine de birbirlerini anlamışlardı. Zamanla çocuğun anıları silinecek ve anne-babası hakkındaki düşünceleri azalacaktı. Daha üç yaşındaydı. Unuturdu.

Haftalar geçti. Hayatlarına devam ettiler. Her sınır geçişinde ellerinin terlediğini, başının sıkı bir bantla sarılmış gibi ağrıdığını hissediyordu. Dillon’a adıyla seslenmemeye özen gösteriyorlardı. Hiç ağızlarından kaçırdıkları da olmadı.

Amerika’daki evlerini satışa çıkardılar, karar verilmişti: Geri dönmeyeceklerdi. Aileleri ve arkadaşlarından uzaklaşmışlardı. Felix’in yasını tuttukları dönemde başkalarından uzak durmuşlardı. Şimdi bir de bu çocuğun nereden çıktığını açıklamak zorunda kalacaklardı. Her kelimesine dikkat edilen mektuplar, mail’ler yazılıyor, gece geç saatlerde Dillon uyurken sessiz telefon konuşmaları yapılıyordu. Hikayeleri hazırды: Dillon’ın annesi Tanca’daki depremde ölmüştü. Dillon’ın bakımını Garrick, çocuğun babası, üstlenmişti. İnsanlar şüpheyle yaklaşacak, dedikodu yapacak, spekülasyonlarda bulunacak ve tarihleri hesaplamaya çalışacaktı. Garrick’in sadakatsizliğini anlamak için dâhi olmak gerekmeyecekti. Eva bu küçük düşürücü gerçeğe yaşamaya hazırды. Garrick de o utançla. Çok daha kötü günler yaşamışlardı. Bu durumda en azından acıya katlanmak için ikisinin de kucak açtığı bir sebepleri vardı: Dillon’la beraber olmak.

Dillon'ı yanlarına aldıktan birkaç ay sonra yağmurlu bir öğle sonrası. Kendilerini kimsenin tanımadığı, hayata yeninden başlayacakları Toronto'da sakin bir banliyöye yerleşme kararı alıp Kanada'ya gelmişlerdi. Kiralık evde, Garrick ve Dillon koltuğa oturmuş, daha önce izledikleri bir filmi izliyorlardı. *Kayıp Balık Nemo*. Çocuğun en sevdiği filmi. Yanyana oturmuş, dostça bir sessizlik içinde, konuşmadan filmi izlediler. Derken, Dillon yüzünde ciddi bir ifadeyle Garrick'e dönüp sessizce, "Annem öldü mü?" diye sordu.

Kalbi korkudan duracak gibi olan Garrick çocuğun solgun ve dikkatli yüzüne bozuntuya vermeden, olabildiğince sakin bakmaya çalıştı.

Dillon gözlerini bile kırpmıyordu.

Garrick başıyla yavaşça onayladı.

"Peki babam?"

"O da." Dili damağı kurumuştu.

Çocuk ciddi bakışlarını bir süre Garrick'in üzerinden ayırmadı. Çocuğun nefesini tuttuğunu fark edince Garrick kendini gelecek olan gözyaşlarına hazırladı. Ne var ki çocuk tekrar filme döndü ve koltuğun üzerinde sessizce filmi izlemeye devam ettiler.

Söylediği en kötü yalandı bu. Ne kadar da kolay söylemişti. Bir şekilde korkmuştu söylediği yalandan; büyüklüğünden, olası sonuçlarından. Yine de dev bir engeli atlatmış gibi rahatlamıştı yalanı söyledikten sonra.

Soruların arkası kesilmişti. Dillon hâlala anne-babasının yasını tutuyordu ama farklıydı, belli bir anlayış kazanmış gibiydi. Eva ve Garrick fark etmeksizin evlerine yavaş yavaş bir huzur geldi. Haftalar aylara, aylar yıllara döndü. Geçen zamanla birbirlerine daha da yakınlaştılar, aralarındaki sorunlar çözüldü, bağları kuvvetlendi ve üç kişilik bir aile oldular. Başka kimseye ihtiyaç duymuyorlardı.

Bu tablo nereye kadar bu şekilde sürebilirdi? Kim bilir. Eva'nın annesinin az zamanı kaldığını öğrendikleri andan beri tehlike çanları çalıyordu. Garrick o geceyi dün gibi hatırlıyordu. Eva gözünde yaşlarla, ellerini göğsünde kavuşturmuş, yasla kararsızlık arasında kalmış halde odada dolanıyordu.

"Gitmen gerek" dedi Garrick. "Annen o senin. Gitmezsen pişman olacaksın."

"Sen de gelecek misin?" diye sordu.

"Risk almış oluruz."

"Bunca zaman sonra hala risk olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ya bir gören olursa? Bir tanıyan olursa?"

"Kim görecektir? Hem o çok değişti. Beş yıl oldu. Çok farklı görünüyor. Hem sana benziyor artık, o kadına değil."

Söylediğine aldırmasa da Robin'in adı ne zaman anılrsa aralarında oluşan o soğukluğu hissetti. Sonra da teslim oldu. Olmak zorundaydı. Kendi suçluluk hissi, Eva'nın kederi, bir de çocuğu yanlarına ilk aldıklarında birbirlerine verdikleri söz vardı ortada: Hep beraber olacaklardı. Üçü bir aileydi. Birbirlerinden ayrılmayacaklardı.

Sınırları zorluyorlardı, Garrick bunun farkındaydı. Dublin Havaalanı'nda pasaport kontrol noktasından geçerken ter bastı, eli ayağına dolandı. Wicklow'a gidecek taksiye binene kadar da rahatlayamadı.

Eva'nın annesi Dublin'de bir hastanede yatıyordu. Eva günlerini annesinin yanbaşıda geçiriyor, Dillon'la Garrick ise Wicklow Dağları'ndaki kır evinde kalıyordu. Çocuğu tam olarak saklamıyorlardı ama birlikte ortalarda pek görünmemeye dikkat ediyorlardı. Alışverişe çıkmaları gerektiğinde en fazla en yakın köye kadar gidiyorlardı ki

o zaman bile Garrick, Dillon'a arabada beklemesini söylüyordu. Orada geçirdikleri her gün Garrick biraz daha huzursuzlanıyordu. Eva için ise tam tersi geçerliydi. Kendisini hafif hüzne çalan belli belirsiz bir yorgunluğun kollarına bırakmış olsa da rahatlamış görünüyordu. Garrick, rehavete kapılıp tedbiri elden bırakmaması konusunda onu uyarmak istiyordu ama annesi yaşam mücadelesi verirken bu konuyu açamadı. Böyle bir konuşmayı kaldıramayacak kadar kırılgan görünüyordu Garrick'e.

İki haftayı bu arafta, kadının ölmesini bekleyerek geçirdiler. Hastaneden Eva'yı arayıp annesinin kötüleştiğini ve bir an önce hastaneye gelmesi gerektiğini söylediklerinde gözünde yaşlarla Garrick'e dönüp "Benimle gel" dedi.

"Eva..."

"Lütfen. Sana ihtiyacım var. Tek başıma yapamam. Bugün olmaz."

Garrick midesinin kasıldığını hissetti. Çok riskliydi. Diğer yandan karısını yüzüstü bırakmak istemiyordu.

"Dillon'ı da götürmemiz gerekecek" dedi, karısının bunun çılgınlık olduğunu görmesini umuyordu. Ne var ki Eva bir şey söylemedi, sadece başıyla onayladı ve dönüp çantasını aldı.

Arabaya binmeden karısını kenara, Dillon'ın duyamayacağı bir yere çekti, "Oyalanamayız Eva. Risk alamayız. Bir gören olursa..." dedi.

"Olmayacak" dedi, kati bir tonla. "Lütfen Dave. Sadece anneme veda ederken ikinizin yanımda olmanızı istiyorum."

Dün gibi hatırlıyordu. Kuzey istikametinde şehre doğru yol alıyorlardı, yol kenarlarında karlar birikmişti. Cumartesi sabahı kapatılan yollar ve değiştirilen güzergâhlar

yüzünden trafik yavaş akıyordu. Gösteri yürüyüşü vardı. Park yeri bulmak sorun oldu. Sonra da hastaneye kadar uzun bir yol yürüdüler. Neyse ki hastaneye ucu ucuna da olsa zamanında vardılar. Son nefesini vermeden Eva'nın annesiyle on dakika geçirebildiler. Sonra, Garrick Eva'yı kollarına aldı. Garrick aradan beş yıl geçmiş olmasına rağmen kendini birden, hortumların düzenle toplanıp kenara alınmış olduğu, tükenmiş halde kıpırtısız yatan Felix'in yanbaşıda durduğu hastane odasında buldu. Felix'in yasını birbirlerine tutunup atlatmışlardı. Şimdi Dillon da onlarla beraberdi. Eva, Garrick'in kollarından ayrılıp çoçuğu kendine doğru çekti.

"Gidip arabayı getireyim" dedi Garrick.

Onları hastanenin girişinden almayı planlıyordu, fakat arabaya vardığında hastaneye ancak saatler sonra dönebileceğini fark etti. Yürüyüş güneye, rıhtıma doğru yönelmiş, hastaneye giden yolu bloke etmişti. Eva ve Dillon'la hastane ve araba arasında bir noktada daha çabuk buluşabilirlerdi.

Karısını arayıp buluşacakları yeri kararlaştırdılar. Tek bir telefon konuşması. Anlık verilmiş bir karar.

Eva ve Dillon, Garrick'le buluşana kadar olan olmuştu. Açık verilmişti. İhtiyatla geçirilen beş yıl sonunda tek bir telefon konuşmasıyla tüm plan suya düşmüştü.

"Hiçbir söylediğime inanmıyorsan bile şuna inan: Tanca'ya Dillon'ı yanımıza almak için gitmedik" dedi. "Durum ne kadar kötü görünüyor olursa olsun, niyetimiz bu değildi."

Öyle denk gelmişti, onlar da fırsatı değerlendirmişlerdi.

Hikayenin o kısmını Garrick, Harry ve Robin'e böyle anlattı.

On dokuzuncu bölüm

Harry

Hikayesini, içinde bulunduğumuz korkunç duruma bizi getiren dolambaçlı yolları, soğuk ve mesafeli bir şekilde anlattı. Dinlemeye çalıştım Dillon. Konsantre olmaya, tüm dikkatimi hikayeye vermeye çalıştım. Sana neler olduğunu bilmek benim için önemliydi. Ne var ki sözcükler bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Düşüncelerime işlemeleri imkansızdı. Açıkçası, gözlerimi senden alamıyordum. Her parçanı aklıma işliyordum. Seni tekrar karşımda kanlı canlı gördüğümde Dillon, aklanmış ve muzaffer hissettim. Onun –Garrick’in- yanında yaşına göre hayranlık uyandıran bir sükûnetle duruyordun. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, ihtiyatlı bakışların canımı acıtıyordu Dillon. Bütün bunları geçmişte bırakıp iyi olduğun zamanları görmek için sabırsızlanıyordum. Şimdilik onun kollarındaydın, pijaman pantolon paçalarından sarkıyordu.

Bazı görüntüler ya da kokular insana unuttuğu sandığı anılarını hatırlatır. Bağcıkları çözülmüş spor ayakkabıların, fermuarı yarıya kadar çekilmiş ceketinle seni orada dikilirken gördüğümde hatırlayabildiğim en eski anılarım geldi aklıma. Üç yaşındaydım –seni kaybettiğimizde olduğun yaşta-, o gece kaldığımız yerin yakınındaki bir sahilde

oturuyordum. Brittas Körfezi'nde. Ayak parmaklarımın arasında kum. Cam gibi deniz. Alüminyum folyo. Sandviçler. Tereyağı. Tereyağına kum bulaşmış. Sonra dördüme, sonra da beşime girdim. Sadece görüntüler hatırlıyorum. Olay yok. Görüntüleri birbirine bağlayan hikayeler yok. Bir liman. Limanın duvarlarına tırmanan yengeçler. Bölük pörçüktü hatırladıklarım. Hiçbir kıymeti yoktu, acınası bir durumdu. O yaşlarında sana verdiğimiz onca emeğin ve sevginin sende hiçbir iz bırakmayacağı anlamına mı geliyor bu? Tanca'yı dahi hatırlamıyor musun? Kendi zavallı talihsizliği mi bir kenara bırakıp sana o ilk yıllardan, senin ilk yıllarından mı bahsetsem daha iyi olur belki de?

Gökyüzü açıktı. Hayatım boyunca gördüğümde daha fazla yıldız vardı. Daha fazla galaksi, daha fazla güneş. Bayılmanın eşiğindeydim -tüm o yoğun duygular, yorgunluk, yaradan bacağıma sızan kan-, yine de zihnimin beraklığı beni ayakta tutuyordu. Hayatımdaki yokluğunun yarattığı özleme, belirsizliklere ve acıya son vermem için evren beni buraya getirdi. Yıllardır ilk defa huzurlu hissediyordum, uzun bir yolculuğun sonuna gelmiş gibiydim.

Robin'in gözleri üzerimdeydi. Bakışlarındaki korku gitmişti. Dile getirmemişti ama onun gözünde aklandığımı biliyordum. Odanın köşesinde sana doğru meylederek iki büklüm oturmuş haline baktığımda, Dillon, sana sarılmak için nasıl yanıp tutuştuğunu görebiliyordum. Ben de aynı durumdaydım, ama seni sıkırmaya, korkutmaya çekiniyordum. Onu o hisler içinde gördüğümde kalbimin yeniden ona duyduğum sevgiyle dolup taşıtığını hissettim.

Sonra kelimeler tükendi. Garrick hikayesinin sonuna geldi. Odaya sessizlik çöktü. Ne yapacağımı merak eden gözlerle bana baktığınızı fark edip şaşkınlıkla tabancanın elimde olduğunu hatırladım. Tam o farkındalıkla başım-

dan aşığı kaynar sular dökölmüşken kapı tekrar açıldı ve hepimiz bakışlarımızı gelen kadına çevirdik.

Eva'yı unutmuştuk. Şimdiyse soluk, hüzünlü yüzüyle karşımızda duruyordu. Kısa bir an durumu değerlendirdikten sonra korkuyla haykırdı. Garrick'in yanına koştu, eğildi ve sana sarıldı. Yabancı bir tarafı vardı hareketlerinin. Yavrusunu avcıdan kaçırmaya çalışan bir hayvan gibi korumacı ve savunmacı bir şekilde seni kollarına aldı. Sonra da buz gibi soğuk ve parıldayan gözleriyle bana dönüp, "Onu alamazsınız" diye hırladı.

Odada yeni bir gerilim oluşmuştu, hepimiz apar topar ayağa kalktık. Tabancanın elimde ağırlaştığını ve bana verdiği gücü hissettim. Kontrolü ele geçirmek için onu kullanabilirdim. Diğer yandan, Eva kollarında seni tutuyordu, Dillon. Tabancayı kendi oğluma sallayamazdım.

İlk konuşan Garrick oldu, sessiz ve dikkatle konuştu.

"Eva, sakin ol tatlım. Her şeyi yoluna koyacağız, ama sakin olmalısın, tamam mı?"

Eva oralı değildi. Korkudan titriyor, gözleri yaşlarla doluyor, sana gittikçe daha sıkı sarılıyordu Dillon.

"Buraya dönmemeliydik" dedi sarsılarak. "Risk almamalıydık."

"Eva..."

"Hepsi benim suçum. Sizi peşimden sürüklememeliydim."

Garrick'in karşılık veresi yok gibiydi, yine de Eva'yı üzgün görmek istemiyordu belli ki. "Beraber karar verdik Eva. Annen..."

"Bir şey olmaz sanıyordum!" diye haykırdı, dinlemiyordu, Garrick'i duymuyordu. "O kadar çok zaman geçti ki tanınmayacak kadar değişmiştir diye düşündüm. Riskliydi, farkındayım ama... Tanrım, niye bir an önce çekip

gitmedik ki? Ne diye bu kadar uzun kaldık ki, batasıca vasiyetname yüzünden mi? Tanrım, ne yaptım ben?"

"Eva, tatlım."

"Yalnız gelmeliydim."

"Hayır."

"Seninle kalmasına izin verip yalnız gelmeliydim. Ama çok uzun süre ayrı kalacaktık. Dayanılmaz olacaktı."

"Riske değdiğine karar verdik" dedi Garrick.

Başını eğip yüzünü senin başına gömdü. Kollarını sana dolamıştı Dillon, tüm varlığını içine çekiyordu sanki. Hiç istemeden veda ediyor gibiydi sana. Kendisini acısına katlanılmaz kayba hazırlıyor, seninle geçirdiği bu son dakikaların anısı bir ömür boyu sürsün diye seni olabildiğince içine çekmeye çalışıyordu. Gördüklerim karşısında duyduğum merhamet beni yapmak istediklerimden vazgeçirecekti. Neredeyse vazgeçirecekti Dillon.

O an Garrick Eva'nın etrafında dolaştı ve yavaş, dikkatli adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Kötü niyeti olmadığını göstermek istercesine ellerini kaldırmıştı ama o noktayı çoktan geçmiştik. Tabancanın kabzasını sıkıca kavradım.

"Bir adım daha atma" dedim.

"Bırak gitsinler Harry" dedi sessizce. "Bırak gitsinler. Sen ve ben oturup bu meseleyi halledelim."

"Hayır."

"Hadi ama. Mantıklı ol. Eva ve Robin, Dillon'ı dışarı, güvenli bir yere götürsünler." Sonra da daha sessiz bir şekilde, "Tabancayla aynı odada bulunmasını istemiyorum" dedi.

O konuşurken gözüm sana kaydı Dillon. Korkudan bembeyaz olduğunu gördüm ve korkunun yaptığım şeylerden kaynaklandığını fark ettiğimde utancımın yerini

dibine girdim. Birden geçmişe dönüp kendimi Tanca'daki o sokakta, yüzüm toz içinde, evimin olduğu, oğlumun uyuduğu yerdeki korkunç boşluğa inanmaz gözlerle baktım.

Başımı eğip gözlerimi kapattım, bir elimle alnımı sil dim. Yorgunluk kronik hale gelmişti. Berbat bir haldeydim. Ne manzaraydı, ha Dillon? Kir pas içinde, bitkin ve kızgın bir adam. Kendimi görsem tanıyamazdım herhalde. Sırtıma kibarca bir elin konduğunu hissettim. Gözlerimi açtım, ellerim titriyordu, Robin'i gördüm, eğilmiş, bir koluyla beni sanyordu.

"Lütfen Harry" dedi tatlılıkla. "Dillon'ın çıkmasına izin ver. Gözümü üzerinden ayırmayacağıma söz veriyorum. Onu almasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla."

Gözlerindeki sıcaklığa baktım, o an kendimi kollarına bırakabilirdim. Tekrar bana baktığında birbirimize duyduğumuz o her zamanki sevgiyi hissettim. Kaybettiğimiz sevgiyi geri kazanmıştık, o kadar güçlü, o kadar somuttu ki. Kanımda, canımda hissedebiliyordum varlığını.

Elimi uzattım ona. Yüzüne dokunup onu kendime çekmeyi düşledim. Ona, "Seni her zaman sevdiğimi biliyorsun" demeyi düşledim.

Hiçbirini yapmadım, sadece rıza gösterircesine başımı salladım.

"Pekala" dedim çatlayan sesimle. Birkaç dakikalığına da olsa senden tekrar ayrı kalma düşüncesi zor geliyordu Dillon. Tekrar gözümün önünden ayrılacağını düşününce bile olabilecek kötü şeylerden korkuyordum.

Önce bana, sonra Eva ve Garrick'e baktın.

Garrick sana fısıltıyla, "Her şey yolunda Dillon. Hepsi birazdan geçecek. Annenle git. İyi olacaksın. Ben de iyi olacağım. Birazdan görüşürüz" dedi. Gözlerin büyüdü.

Eva titriyordu. Kendimi koyveririm diye Robin'e bakmaya çekiniyordum.

Eva yanına gidip Garrick'e sarıldı, sen de son bir kez Garrick'e baktın. Belki iyi geçiniyordunuz, belki sana iyi davranıyordu ama ona hamle yapmadın, yanına gitmedin. Dönüp annenin gözlerinin içine baktın. Neler olup bittiğinin farkında gibiydin.

"İyi olacağım" dedin, tane tane ve sakın konuşuyordun. Ne kadar cesurdun Dillon. Yıllar sonra ilk kez sana sarıldığımı düşledim. Yanımdan geçtiğinde sana doğru eğilip sıkıca sarıldım, saçının kokusunu içime çektim. Hiç karşı koymadın. Yanağından öptüğümde bile.

"Dillon" dedim ama cümlemi bitiremedim. Takatım kalmamıştı. Sonra annen seni apar topar dışarı çıkardı. Yüreğimin sıkıştığını hissettim. Yeniden gittiğini gördüğümde her yanımin acıdığını hissettim.

Sessizce seni izledik; Garrick ve ben. Merdivenin yanındaki köşede iki büklüm olmuş, bir eliyle darmadağın olmuş yüzünü tutuyordu. Basamaklardan bahçenin karanlık eğimine inen üç kişinin ardından bakıyorduk. Sırtım Garrick'e dönüktü, hiç akıllı bir hareket değildi ama senin gitmene izin verdiğimde daha fazla kavga etmeyecek gibi görünüyordu. Tükenmişti o da. Uzun uzun baktım sevdiğim insanların ardından. Uzaktan bir arabanın sesi geliyordu, farlarının bahçeyi süpürüp geçtiğini gördüm. Dikkat dağınıklığım kısa sürdü. Karanlık sizi yutup geride hiçbir şey bırakmayana kadar izledim gidişinizi.

Daha sonra olanları bilmek istiyorsundur. Belki de biliyordur. Ya da kestirebilmişsindir.

Neyse, anlatayım.

Araba bahçe yolundaki çakılları saça saça yaklaştı. Birden durdu ve içinden tanımadığım bir adam çıktı. Sert bir yüzü vardı, bilge bir adama ait bir sertlikte bahsettiğim. Kaygılıydı da. Daha sonra yolcu tarafındaki kapı açıldı ve Spencer'ın kapıyı çarpıp aceleyle arabanın ön tarafından dolaştığını gördüm.

"Bunu ben hallederim Fealty!" diye bağırdı, "Sen diğerleriyle ilgilen."

Sesindeki gerginlikten korkmuş olduğunu anlayabiliyordum, bu da beni daha çok korkutuyordu. Kendi bedenimin dışına çıkmış gibi, bir an her şeyi, içine düştüğüm berbat durumu tüm berraklığıyla gördüm. Tabancanın avucumdaki sıcaklığını hissettim.

Kapının eşiğinden, "Yaklaşmayın" diye bağırdım. Fealty'nin "Kahretsin. Tabancam kör olası herifin elinde" dediğini duydum.

"Karışma sen!" diye kükredi Spencer, Fealty'ye. Sonra da bana dönüp yaklaştı ve "Harry, yalvarırım indir şu tabancayı."

İndirmedim. Hatta, ona doğrulttum. Bir bağırtı geldi, korkuyla atılmış bir çığlık. Kimindi o ses? Robin'in? Eva'run? Belki de en eski arkadaşına tabanca doğrultan bana aitti.

Hızlıca içeri geçip kapıyı kapattım, ellerim titriyordu. Alnımı ahşap kapıya yaslayıp sakinleşmeye çalıştım.

Garrick neredeyse aklımdan çıkmıştı.

Seni yeniden bulmuştum Dillon. Durmadan bunu düşünüyordum. Sonra başımın arkasına o darbeyi yedim. Keskin, şiddetli bir acı hissettim ve yere düştüm. Kulağıma kan damlıyordu. Kıvamlı, neye uğradığımı şaşırtan bir akıntıydı. Felce uğramış gibi yatıp kaldım.

Üzerimden atlayıp kapıyı açtı, yattığım yerden kalkıp

Garrick'i düşürüp yere yuvarlandım. Takatinin kalmadığını sanıyordum ama hala güçlü ve dinçti. Kolumu yakalayıp beni altına çekti. Uzanıp parmaklarımı yüzündeki yaraya geçirdim. Öfke ve acıyla haykırdı. Ben de öfkelenmiştim. Çileden çıkmıştım. Saçım, kulağım kan içindeydi. Ağzıma damlayan kanları seni kaçıran adama tükürdüm.

Kapı aralıktı, ağzında birbirimize girmiş haldeydik. O ara gözümün ucuyla havada süzülen yarım düzine dilek feneri gördüm.

"Kahretsin!" Spencer bana ve Garrick'e doğru koşarak geliyordu ki tabancanın patlamasıyla olduğu yerde kaldı.

Başta havai fişek atıldığını ya da dilek fenerlerinden birinin patladığını düşündüm. Ne var ki gece göğünde ışık ve sihir patlamalarından eser yoktu. Garrick silahı elimden ya da düştükten sonra yerden almış olmalı. Bilemiyorum. Sonra hissettiğim şeyin nereden geldiğini görmedim bile. Mermi içimden öyle hızlı geçmişti ki ilk hissettiğim şey hafifleme oldu.

Boşlukta salınıyormuş gibi hissettim.

İçimden o denli hızlı geçen bir parça kurşunun, o barut paketçiğinin o kadar zarar vermesi tuhaf; ama veriyor nihayetinde.

O an gözümün önünden birbiri ardına geçen imgeler inanılmazdı.

Garrick geri çekildi. Spencer başımı kollarının arasına aldı.

Sesler ve hisler birbirine karıştı; Mısırlı çocuk prensi, ata binen çocuğu, kırmızı bayrağı, güneşi ve Tanca'nın kuru arnavut kaldırımlarını gördüm. Senin mırıldandığın şarkıları, çıkardığın çocukça sesleri, inlemelerini ve oyunbaz konuşmalarını duydum. Gece sarılmalarını, karanlıkta *dada* deyişini, gıdıklanmanı, kıkırdamalarını, huy-

suzlanmalarını, gözyaşlarını ve kahkahalarını hatırladım. Tanca'da boya bulaşmış ellerini hatırladım Dillon. Hepsi bir lütuf, mutlu sahibine ulaştırılmış değerli bir armağan gibiydi.

Hepsi bu Dillon. Her şey böyle oldu.

Her şey Dublin'de soğuk bir gösteri günü başladı. Dublin, seni eski, kirli şehir. Ne çok seviyordum seni o zamanlar. Bir başka haleti ruhiyeye, bir başka kışın buzdan kollarına sürüklendiğimde de üzülmedim Dillon, nihayet seni bulmuştum. Aslına bakarsan ruhum bedenimi terk ederken içimde yanıp tutuşan tek bir arzu varsa o da son bir tablo yapmaktı. Buna inanabiliyor musun?

Peki neydi o imge, ne olacaktı o imge? Ne zamana ait olacaktı? Beraber geçirdiğimiz zamanlara dair hayal meyal hatırladıklarımı mı çizecektim?

Fark eder mi, sevgili Dillon?

Neyse, buydu imge: Bir ayçiçeği tarlasının içinden geçiyoruz. Uzun, zarif ayçiçekleri bir o yana bir bu yana salınıyor. Tarla göz alabildiğince uzanıyor. Yukarıda yaz göğünün kızgın mavisini. Ve sen elimi tutuyorsun Dillon, başını kaldırmış bana bakıyor ve gülümsüyorsun.

Yirminci bölüm

Robin

Eylül’de bir akşamüstü, Medina’nın göbeğinde bir kafede tek başıma oturuyorum. Petit Socco’nun tezgahlarını dolaşıp hararetli tacirlerden, sıkı pazarlıklardan, müşteriye musallat olan satıcılardan, rehberlerden ve çığırtkanlardan kaçıp, nane çayını yudumlayarak ya da Heineken³¹ içerek Tanca’da akan hayatı izlemek isteyenler için ideal bir yerdi. Garson –şaşkın bakışlı, güleryüzlü, genç bir Faslı- siparişimi alıp ilgisiz bir tavırla başını sallıyor ve ağır adımlarla uzaklaşıyor. Etrafım Amerikalılar, İtalyanlar, Fransızlar ve Avustralyalılarla çevrili. Yaklaşan akşamla gölgelerin uzadığı, batan güneşin tatlı sıcakıyla yıkanan meydana bakan çürük çarık masalara çekilmiş plastik sandalyelerinde, kimi etrafa hala merakla bakıyor, kimi yorgunluktan iki büklüm olmuş oturuyor.

Bu kalabalık mekanda masasında tek başına oturan sadece ben varım.

Söylediğim bira geliyor ve hiç resmi olmayan bir şekilde önüme konuyor.

Teşekkür ettiğimde garson duygusuz bir sesle “De

31 Hollandalı bira markası. (ç.n.)

rien”³² diyor ve elindeki tepsiyi yakınımıdaki müşterilerin başlarını sıyıracak kadar yukarıda tutarak başka bir masaya ilgilenmeye gidiyor.

Biramdan bir yudum alıp bir süre telefonumu kurcalıyorum. Yan masadaki kadınlardan biri öne doğru eğilip partnerine gizlice bir şeyler söylüyor. Partneri sandalyesinde dönüp, ölçüp biçen gözlerle kısaca bana bakıyor ve tekrar önüne dönüyor. Bu mekanda tek başına bir kadın olduğumun daha da farkına varıyorum. Hem tuhaf hem de tanıdık bir his bu. Etrafın manzarası ve kokusu anılarımı canlandırıyor. Petit Socco’yu çevreleyen uzun palmiyelerin akşam göğünün ve ufukta yarışan gri bulutların önündeki muazzam, karanlık silüetleri; akşam tacirlerinin gelip akşam pazarını kurmadan önceki bu saatlerde dükkan ve tezgahlardaki tatlı durgunluk; huysuz mopedlerin egzoz dumanı kokusuna karışan, kafelerde demlenen nane çayının arındırıcı, keskin kokusu; tüm bu imgeler ve kokular birbirine karışıp tatsız ama tanıdık bir bulut gibi yükseliyor etrafımda. Çoğu zaman Harry’yle olduğum bu mekanda, bu şehirde yalnız başına olmak çok tuhaf.

Diğer yandan, yapayalnız değilim elbette. Çocuklarım benimle. Şu anda Mendoubia Bahçeleri’nde Mark Dayı’ları ve kız arkadaşı Suki’yle beraberler. Neşeleri yerindeydi, Dillon dayısının omzuna çıkmış, ufaklıksa bebek arabasında havaya tekmeler savuruyordu. Bir saat önce gittiler. Gözden kaybolana kadar arkalarından baktım, kaybolduklarında yüreğimin sızladığını hissettim. Bir saat geçti, ancak şimdi birayı yudumlarken rahatlamaya başlıyorum. Yine de arar ya da mesaj atarlar diye telefonumu gözümün önünden ayırmıyorum.

32 fr. Bir şey değil (ç.n.)

“Biraz kendine vakit ayır” demişti Mark. “Biz hala bu-
radayken tadını çıkarmaya bak.”

“Bilmiyorum” dedim, dudağımı çiğniyor, ayak sürü-
yordum.

“Yarın gidiyoruz, hala şansın varken seni çocuklardan
kurtarmamıza izin vermediğine pişman olacaksın.”

Korkularımı bir kenara bırakıp gitmelerine izin verdim.

Yalnız olmaya alışık değilim, böyle zamanlarda ne ya-
pacağımı bilemiyorum. Okuyup eğlenebileceğim ya da
aklımı meşgul edebileceğim bir kitap da yok yanımda.
Bira şişemin üzerindeki etiketle oynuyorum, gözlerim bu-
lanıyor, yazı bulanıklaşıyor ve kendimi birden o soğuk kış
gününde, ıssız adımlarla anılara sürüklenmiş buluyor ve
o korkunç günde yaşadıklarımı tüm canlılığıyla hatırlıyo-
rum.

Gecenin loş ışığı altında gölgelere bürünmüş bahçeye ba-
samaklardan alelacele indik. Kalbim hızla atarken evin
etrafında birikmiş karların arasında güçlükle yürüyor, ev-
den çıkmadan önceki gerilimli anlarda çiğnediğim yanağı-
mın iç kısımlarından akan kanın metalik tadını alabiliyor-
dum. Paltom epey sıcak tutuyordu, ağırlığı hareketlerimi
kısıtlıyordu. Terlemeye başlamıştım. Sırılsıklam olmuş be-
denimi güçlükle taşıyordum. Kalbim korku ve belirsizlikle
deli gibi atıyordu. Attığım her adımla o evdeki tehlikeden
biraz daha uzaklaşıyorduk. Ne var ki Harry’yi ardımda
bırakmıştım.

Etrafıma, çelimsiz çalılara, karın aksinde kapkara görü-
nen sıırım gibi ağaçlara baktım; nereye gideceğim, ne ya-
pacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Eva durdu, onun
da benzer bir tereddüt yaşadığını hissettim. Durup tekrar
eve baktı, bir kolunu korumacı bir tavırla çocuğa dola-

mıştı. Dillon'a baktığımda gözlerinde gördüğüm korku ve endişe kalbimin sıkışmasına sebep oluyordu. Gözümü ondan alamıyordum. Gerçekten o mu, gerçekten benim oğlum mu, kaybettiğim oğlum mu diye dönüp yüzüne bakmaktan alamıyordum kendimi. Eva, Dillon'ın elini tutmuş, gözlerini benden kaçırıyordu. Ona kızgın değildim. Kızgınlık tüm bunlar sona erdiğinde ve bize karşı işlenen suçun, çalınan onca değerli yılın, bir bağın belki de son-suza dek onarılamayacak şekilde koparılmış olduğunun farkına vardığım zaman su yüzüne çıkacaktı. Fakat o an hala yaşadıklarım inanamıyordum, adını koyamadığım bir his içindeydim. Ferahlaşma mıydı o his? Sevinç miydi? Tüm acılarımdan kurtulmuş olmam mıydı? Hayatını kaybetmiş, toprağa gömülmüş çocuk yeniden bana dönmüştü. Büyümüş, değişmişti ama yaşıyordu, hayattaydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu o an.

Yanlarından ayrılmadım. Gözlerimi üzerinden ayırmak istemiyordum ama belki de kötü bir şey olacağı sezgisiyle arkama dönüp baktım ve uzun boyuyla kapı eşiğinin çerçevesiyle gölgelenmiş halde basamakların başında, yüzünde özlem dolu bir ifadeyle bakan Harry'yi gördüğümde tüm benliğimle yanına gitmek istedim. Kendimi geride tutmak yapabildiğim tek şeydi. Elimde olan sadece bir bakıştı. Sonra bir araba yanaştı, sesler yükseldi, kapılar çarpıldı. Her şey çok hızlı geliyordu. Biri "Tabancası var!" diye bağırdı ve Harry'nin elinde tabancanın parılayan metalini ve tabancayı kaldırıp basamakları koşarak çıkan adama doğrulttuğunu gördüm. Adam duraksadı ve teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. Daha sonra Harry geri çekilip kapıyı kapattı ve evin Harry'yi yutmasıyla ürperdim, onu bir daha göremeyeceğimden korkuyordum.

Tam o korkuyu duyduğum an biri üzerime atılıp beni yere serdi. Üçümüz birden yerden kalkmamamızı söyleyen bu saldırgan tarafından yere serilmiştik. Adamın sesinde öfke vardı, ya da belki de korkuydu duyduğum. Karın ıslak soğuğu kıyafetlerime işliyordu. Midem bulanıyordu, mecalim kalmamıştı ve ölümüne korkuyordum. Dahası, gerçeklikten kopmuş gibiydim, tüm bunları ben değil de bir başkası yaşıyormuş gibiydi. Karın üzerine fırlatılmış, cinnetin eşiğine gelmiş o kadını dışarıdan izliyordum sanki. Öldüğünü sandığı oğluna korku dolu bakışlar atan kadın ben değil de benliği temellerinden sarsılmış, tükenmiş, hayalet gibi biriydi sanki.

Derken, bulutlar aralandı ve ayın parlak ışığı karların üzerine vurdu. Sersemlemiştim, aklım allak bullak olmuştu. Başım bir süredir suyun altındaydı ve yeni çıkmıştı ve ben soluk soluğa nefes almaya çalışıyordum sanki. Panik haldeydim, ne yapacağımı bilmiyordum. O an o sesi duydum. Az ileriden gelen, havayı delen o keskin patlamayı. Nefesimi tuttum. Yanımda duran çocuğun nefesinden başka ses duymuyordum. Korkudan kanım dondu, titremeye başladım.

"Tanrım" dedim. "Aman Tanrım."

Adamın boynumu daha sıkı tuttuğunu hissettim.

"Kalkma!" diye bağırdı. "Sakın kalkayım deme!"

Korkuyla yükselttiği sesinde belirgin bir ısrar vardı. Kapıldığım telaşla onu üzerimden atıp elinden kurtuldum. Karda dizlerimin üzerine doğrulup eve, aralık kalmış kapıya, içeride hareket eden gölgelere, karanlıktan çıkıp insan figürlerine dönüşen şekillere baktım. Basamakları çıkan adam içeri girmiş, kapının önünde diz çökmüş duruyordu. Sadece kambur duruşunu ve ayakkabılarının tabanını görebiliyordum. Başını çevirdiğinde korkuyla

çarpılmış yüzünü gördüm ve onun Spencer olduğunu fark edince donakaldım.

"Ambulans çağırın!" diye bağırdı ve diğer tarafa döndü.

"Tanrım!" diye bağırdı Eva. "Aman Tanrım!"

Adam telefonunu tuşlamaya başladı ve bir kadının – Eva'nın- sesini ve sesindeki paniğin keskin tınısını duydum. Henüz dışarı vurmamıştım ama o paniği ben de yaşıyordum, korktuğum şey gerçekleşmişti.

Harry'nin ayağa kalkmasını, kapının ardına kadar açılmasını ve kocamı zarar görmemiş halde, sağ salım, ayakta görmek istiyordum. Yerde biri yatıyordu, kim olduğunu göremiyordum. İçimden bir ses dua eder gibi tekrar tekrar "Lütfen Harry olmasın. Lütfen o olmasın" diyordu.

Orada ne kadar bekledim? Karın üzerinde diz çökmüş halde umut ve korkuyla ne kadar süre durdum? Tüm hayatım damıtılıp, sıkıştırılıp tek bir ana sıkışmış, o tutkulu arzudan ibaret olmuştu.

Kapı biraz daha aralandı ve karanlığın içinden bir yüz belirdi. Garrick süzgülü bir yüzle orada duruyordu, eliyle ağzını kapatmış, şaşkına uğramış ve tedirgin görünüyor-du. Onu orada gördüğümde hakikat tokat gibi patlamıştı yüzümde.

Kalbim duracak gibi oldu, ağzımı açıp avazım çıktığı kadar bağırdım. Çığlıklarım havayı doldurup her ağaçtan, duvardan ve soğuk kışın orta yerindeki buzlu yüzeyden yankılanıp misliyle bana geri döndü. Kulaklarım kendi kimsesiz feryadımın yankısıyla doldu.

"C'est fini?"³³

.....
33 Fr. Bitti mi? (ç.n.)

Boş şişemi işaret eden garsona bakıyorum, sesi beni düşlerimden uyandırıyor, beni ve dikkatimi içinde bulduğumuz ana çekiyor.

"Oui"³⁴ diyorum. Sonra da hevesle bir bira daha söylüyorum.

Kısa bir süre bana bakıyor. İlk kez tam anlamıyla bana baktığını fark ettim ve geçmişimin derin karanlığından çıkıp düzgün bir ifade takınmaya çalıştım.

Yan masadaki neşeli grup bir çeşit veda havasında bir-biri ardına kadehler kaldırıyor. Yandaki kafedeki garsonlardan birinin tepsisini düşürmesiyle ani bir gümbürtü ve kırılan bardakların sesleri geliyor. Diğer garsonlar durup tezahürat yapıyor, turistlerin anlayışlı gülümsemeleri eşliğinde garsonun talihsizliğine alkış tutuyor. Etraftakileri ilgiyle izleyip kalabalığın içindeki yüzlere bakıyorum.

Dünya benim için farklı bir yer artık. Başka gözlerle bakıyorum etrafıma. Tehlike hiç umulmadık yerlerde pusuya yatmış bekliyor. Harry öldü. Kalbini delip geçen bir mermiyle oldu ölümü. Kazaymış. Garrick'in avukatlarının savunması bu yönde. İkisi bir diğerinden almak için boğuşurken tabanca ateş almış. O anı gözümün önüne getirmeye çalışıyorum; evdeki o gergin atmosferi, ikisinin durumun kontrolünü ele geçirmek için kavgaya tutuşmasını, tabancanın ateş aldığı vahşet anını ve yarattığı katıksız şoku. Bunları hayal ettiğimde Harry'nin gözlerinin ardına kadar açıldığını, yüzü acıyla gölgelenmeden ve bedeni acıyla iki büklüm olmadan hemen önce gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. Şans Harry'den yana değildi o gün ya da kaderin cilvesine yenik düştü. Başka bir açıklaması yok.

34 Fr. Evet. (ç.n.)

Kaybettiğim çocuk bana geri dönmüştü; değişmiş, zarar görmüş ve aramızdaki bağ kopmuştu. Her gün güvenini kazanmak için savaş veriyordum. Bana baktığında gözlerinde gördüğüm kuşku her defasında yüreğimi sızlatıyor. Diğer yandan bir çocuk daha var, bir kız; esmer teni, kocaman yuvarlak gözleri, vakarı ve ihtiyatlı tavırlarıyla babasının hatırası. Birbirimize tutunuyoruz. Yaşadığım onca şeyden sonra en büyük tesellim o.

Bebek ağustosta doğdu. Birkaç hafta sonra, sıcak bir eylül öğleden sonrası kararımı verdim. Annem ve ben evlerinin mutfağında oturmuş güneşin altın renkli ışıklarıyla beneklenmiş bahçeyi izliyorduk. Babam çiçekliğin yanına çömelmiş otları yolup ıtırşahilerin kurumuş yapraklarını yoluyordu. Dillon ciddi bir ifadeyle babamın yanında duruyor, istediği aletleri görev bilinciyle kendisine uzatıyordu. Ufak omuzlarının gergin duruşunu, sessiz itaatkârlığını dikkatle izliyor, belli belirsiz bir huzursuzluk duyuyordum. Diğer küçük çocuklardaki haylazlık ve coşkudan eser yoktu onda. Durgunluğu ve uysallığı –öyle uslu bir çocuk olması- beni çok endişelendiriyordu. Yorgunluktan düşünemez haldeydim, üzerimde kıyafetlerle suya dalmış gibiydim, ellerimi kollarımı kıpırdatamıyor, kıyafetlerim suyla ağırlaşıp beni dibe çekiyordu sanki. Tek istediğim bu düşüncelerden, korkulardan ve sonu gelmeyen endişelerden kurtulup üç saatten uzun, deliksiz bir uyku çekebilmektir. Ne var ki gardımı düşürdüğüm zaman olacaklardan korkuyordum. Yasımı yaşamamıştım ve kendimi bırakırsam yasımın sinsice yaklaşıp beni bir girdap gibi içine çekeceğinden korkuyordum.

“Hazel’a ne dersin?” dedi annem dikkatimi çocuğa çekerek.

Gözleri, battaniyeyle kundaklanmış halde kollarında uyuyan bebeğin yüzüne kilitlenmişti.

"Hazel mı?"

"Evet. Hep güzel bir isim olduğunu düşünmüşümdür."

"Pek Hazel gibi durmuyor."

"Alannah'a ne dersin?"

"Hayır."

"Eh, bir isim vermek gerekiyor ama" dedi Avril, sabrı tükenmiş gibi konuşuyordu şimdi. "Onu bebek diye çağır-maya bir son vermeliyiz. Neredeyse bir aylık oldu. İnsan-lar sorup duruyor. Utanç verici olmaya başladı."

Konuştukça birinin küçük bir çekiçle kafatasımı döv-düğünü hissediyordum, başımı çevirip pencereden dışarı bakmaya başladım.

Haklıydı bir yandan. Çocuğa bir isim vermem gereki-yordu. Fakat Harry'yi kaybettiğimden beri boşlukta sa-lınıyordum. Hamileliğim tam bir kargaşa içinde geçmişti. Doğum ise başta ıstırap, keder ve sonra kederimden doğan apansız bir neşe kaynağı olmuştu. O zamandan beri, günlerdir, haftalardır boşluktaydım. Hayat akıp gi-di-yordu, bense dikkatimi hiçbir şeye veremiyor, hiçbir şeye odaklanamıyordum. Bir çeşit kaçıştı sanırım bu, olan bitenle yüzleşmeyi reddediyordum. Fakat yaşa-dıklarımın yüküyle baş etmenin başka bir yolu yoktu. Bazen hiçbir şey düşünmemek bir şekilde avutuyordu insanı. Sorumluluklarımı yerine getirmem gerektiğini hissediyordum, ama kızımın hayatı boyunca taşıyacağı ismin ne olacağına karar vermek gibi önemli bir görev beni aşıyordu.

Dışarıda, babam avucunu Dillon'a uzatmış, Dillon da merakla boynunu uzatmış babamın avucunda ne oldu-ğuna bakıyordu. Solucan ya da bir çeşit böcek olmalıydı.

Babam elini aniden Dillon'ın yüzüne tuttuğunda çocuk gayriihtiyari geri çekildi. Sonra ikisinin de güldüğünü gördüm. Oğlumu mutluymken görmek öyle şaşırtıcı, nadir ve beklenmedik bir şeydi ki gözlerim doldu, başımı çevirmek zorunda kaldım.

Elimin üzerinde birinin elini hissettim. Dönüp baktığımda annemin parmaklarını, alyansının parlayan elmaslarını gördüm.

"İyi olacak" dedi tatlılıkla. Kendimi daha fazla tutamayıp gözyaşlarına boğuldum, konuştuğumda sesim güçsüz ve boğuk çıkıyordu.

"Çok kötü şeyler yaşadı" dedim.

"Artık güvende. Önemli olan da bu."

"Benimle konuşmuyor. Yüzüme bile güçlkle bakıyor."

"Böyle şeyler zaman alır Robin, er geç sana yine ısınacaktır. Oğlun o senin."

Başımı iki yana salladım, ellerimi çekip parmak uçlarını göz kapaklarıma bastırdım.

"Beni suçladıgırı hissediyorum, her şey için. En başta onu benden almalarına izin verdiğim için. Sonra da beni unutmuşken, başkalarıyla yeni bağlar kurmuşken ben gelip o bağları kopardım. Bunun için de suçluyor beni."

Annem derin bir nefes aldı, gözlerimi açtığımda alnının endişeyle kırıştığını gördüm, kaygılandığı zamanlar yaptığı gibi alt dudaklarını ısırıyordu.

"Daruşmanın ne dediğini hatırla. Ne kadar olduğunu bilmiyoruz ama zamana ihtiyacı var. Belki aylara belki yıllara. Ama çocuklar dirençli olurlar. Hem Dillon göründüğünden daha güçlü. Tıpkı annesi gibi."

"Güçlü falan değilim ben. Kendimi zor tutuyorum anne."

"Ah Robin. Zavallı yavrum benim."

Tekrar elimi sıktı. O güven verici hareketinde hem sevgi hem de korku vardı, kendimi yeniden çocuk gibi hissettim. Sevgi ve ilgi görmek için, korunmak ve yapacaklarım konusunda tavsiye almak için eve dönmüş otuz beş yaşında bir çocuk gibiydim. Bu duruma daha fazla katlanamazdım. Bir şeyler yapmalıyım. Hayatımın kontrolünü yeniden elime almalıyım.

Harry'nin ölümünden sonra evde daha fazla duramadım. Paylaştığımız evle ve taşıdığı iyi kötü anılarla yüzleşecek gücüm yoktu. O zamanlar Dillon vardı yanımda, beni reddeden tavırlarıyla, bana karşı beslediği aşılmaz öfkesi ve küskünlüğüyle tek başıma başa çıkamazdım. Yardıma ihtiyacım vardı. Babam yanlarına taşınmamızı teklif etti.

"Bebek doğana kadar" dedi. "Sonra yine kendi ayakların üzerinde durursun."

Bir çeşit bozgundu benim için, ne var ki o kadar çok bozguna uğramıştım ki bir yenisinin pek bir fark yaratacağı yoktu. Dillon için böylesinin daha iyi olacağını düşündüm. Dillon'ın anne ve babamla bağ kurduğunu, sarılma çabalarını geri çevirmediğini, yavaşça onlara açıldığını gördükçe ve ona yeni bir şeyler öğrettiklerinde ağzından çıkan mırıltıları duydukça verdiğim kararın doğru olduğunu anladım. Yine de benimleyken çıtı çıkmıyordu. Soğuk ve mesafeliydi. Bana duyduğu kızgınlığı dalga dalga hissettiriyordu. Bu tavrındaki kararlılığı ise inanılmazdı. Aylar geçmesine rağmen bana karşı hiç yumuşamadı. Bebek doğduğunda işlerin değişeceğini düşünüyordum, fakat kız kardeşine ilgi göstermesine rağmen bana hiç yüz vermiyordu.

Uzaklaşma isteğim zamanla daha da baskın hale geldi. Burası anılarla doluydu. Özlemle doluyordum ve de-

dikodu kazanına düşmüştüm. Basının olanlardan haberi olmuştu ve günlerini gün ediyorlardı. Olanların yankısı dindiğinde bile mahkeme başladığında her şeyi baştan yaşayacağımın farkındaydım. Ailemin evinde yaşayamayacak kadar yaşlanmıştım. Oğlumla yeniden bir ilişki kurabileceksem bunu uzakta, ailemden ya da başka kimseden yardım almadan yapmalıydım. Tek başıma altından kalkmam gereken bir şeydi bu. Birlikte bir başımıza kalırsak bana güvenmeyi öğrenmekten başka çaresinin olmayacağını düşünüyordum.

Annemle oturmuş, yazın son günlerinin göz kamaştırıcı ışıyla yıkanan bahçeyi izlerken aklıma bir fikir geldi. Hiç hesapta yoktu, birden aklıma düştü, yine de doğru şeyi düşündüğüme şüphe yoktu. Bir lütuftu o fikir. Tanca. Dillon'ın doğduğu yer. Bundan da öte, Harry'nin gerçekten hayat dolu olduğu tek yerdi orası. Evi olarak benimsemediği tek yerdi. Dublin'e gerçek anlamda yerleşmemiş olduğunu onu kaybettikten ancak haftalar sonra fark ettim. Evimiz onun için bir yuva, sığınak ya da liman olmamıştı. Dışı kabuk kaplı bir boşluktan ibaretti ev. Birbirimizin etrafında dönüp dırıldır ettiğimiz sahte bir mekan, birbirimize duyduğumuz güvensizliğin beslenip büyüdüğü soğuk bir mağaraydı.

Harry'nin kalbi Tanca'da kalmıştı. Kelimelere dökmemişti ama ona son kez baktığımda yüzünde gördüğüm özlem dolu bakışlarıyla benden son bir söz vermeme, son dileğini yerine getirmeme istiyor gibiydi. Tanca'ya dönmemi. Çocuğu evine götürmemi.

Kararım kesinleştiğinde onca aydan sonra ilk kez içimde bir heyecan belirdiğini hissettim. İçim içime sığmadı, anneme bahsetmek istedim, fakat sonra vazgeçtim. Buna hazır değildi. Uzaklaşmak isteğimi anlayışla karşılamaya-

caktı, benim de onu ikna edecek gücüm yoktu. Bir şey söylemeyip, torununu yavaşça kollarında sallayışını izledim.

“Martha” dedim sessizce. “Bebeğin adı.”

Annemin gözleri buğulandı, bana hafifçe gülümseyip bakışlarını tekrar kucağında uyuyan çocuğa indirdi.

“Martha” dedi usulca, nasıl tınlayacağını merak eder gibi.

Sonra da yüzünü bebeğe yaklaştırdı ve Martha’yı başından öptü.

Annem gitme isteğime anlam verememişti ama yine de gitmemize razı oldu. İki çocuğum ve kırık kalbimle bu eski, tanıdık şehre geldiğimden beri çok kez annemle konuştum. Bunun geçici bir evre olduğunu ve mevsim değişince eve döneceğimi düşündüğünü biliyorum. Yanıldığını söylemeye cesaret edemiyorum. Kardeşim ve kız arkadaşı yarın dönüyorlar. Hayatıma tek başıma devam edecek olmam endişe veriyor. Endişelerimi kabullenip bir kenara koyuyorum, biramı yudumlayıp devasa palmyelerin yapraklarının serin akşam melteminde çırpınıp salınışlarını seyrediyorum.

Bazı işlere koyulmanın vaktigeldi. En başta Dublin’deki evi satışa çıkarmak lazım. Babam iki sebeple karşı çıkacak buna. Öncelikle, piyasa şu ara durgun, ev gerçek değerine alıcı bulamayacak. Diğer yandan, babam çocukluğunu o evde geçirdi, bir başkasına gittiğini görmek onu üzecektir. Oysa paraya ihtiyacım var. Üstelik Dillon, Martha ve benim için en iyisinin bu olacağını düşünüyorum. Umarım bizimkiler bunu anlayışla karşılar.

Onlara söylemem gereken bir şey daha var; birkaç ay sonra Dublin’de Harry’yi anma amaçlı bir sergi düzenlenecek. Fikir Diane’den çıktı ve açıkçası konu için benimle

iletişime geçmesine başta şaşırdım, şüpheyle yaklaştım. Böyle bir jest için henüz çok erkendi ve Harry'nin de böyle bir hareketi fazla duygusal bulacağını düşündüm. Bu şekilde anılıyor olmasına kızar mıydı, karşı çıkar mıydı? Elllerinde ucuz şarap dolu kadehleriyle takım elbiseli kasıntı insanlar, kendini beğenmiş sanatçı tipler ve ölümüyle beraber adının karıştığı skandalın etkisiyle oraya sırf meraktan gelen ziyaretçilerle anılıyor olmasına nıza gösterir miydi? Bilmiyorum. Yine de karar verildi.

Telefonum çalıyor. Mark arıyor. Çocukların yorulduğunu, Suki'yle beraber onları eve götüreceğini söylüyor. Onlara katılacağımı söylüyorum, fakat acele etmemem konusunda ısrar ediyor. Acele yok.

Birami bitiriyorum, hesabı ödeyip meydana çıkıyorum. Çizgili futa ve geniş kenarlı şapkalar giyen köylü kadınlar malzemelerini toplayıp gitmiş, yerlerini akşam pazarı için tezgahlarını kuran tacirlere bırakmışlar. Cebe-litarık Boğazı'ndan esen gece rüzgarının eşliğinde, bakış-larımı uzakta bir noktaya dikip satıcıların çağrılarına kulak asmadan yanlarından geçtim. Tanınmamanın verdiği hazzı bir derece hissederek yalnızlığımı hafifçe üzerime almıştım sanki.

Az ileride filmlerin gösterildiği meydan var. Garrick'in yaşadığı, bir zamanlar beraber vakit geçirdiğimiz yer de Medina'nın bu tarafına toplanıp saçılmış sokakların bulunduğu bu mahallede. Onun yanına uzanıp tavan vantilatörünün tembel tembel dönüşünü izlediğim bir anı hatırlıyorum. Hemen uzaklaştırıyorum o görüntüyü aklımdan.

Onun yerine Harry'yi, son günlerindeki kararlılığını ve dik kafalılığını, Dillon'ın hayatta olduğuna dair sarsılmaz

inancı sayesinde gerçeği, şansının da yardımıyla buluşunu düşünüyorum. Ondan şüphe ettiğimi ve şüphelerimin nasıl da ihanetin en kötüsü olduğunu hatırlıyorum. Hatırladığımda yerin dibine giresim geliyor ve çağılayan duygularıma kapılmamak için tüm dikkatimi önümdeki yola vermem gerekiyor.

Yasımı henüz –doğru düzgün- yaşamaya başlamadığımın farkındayım. Bir köşede, gölgeler içinde pusuya yatmış, gafil bir anımda üzerime atlamaya hazır bekliyor. Şimdilik Harry’yi düşündüğümde en çok minnettarlık hissediyorum. Çok büyük ve derin bir minnettarlık. Her şey ölümünü işaret ederken oğlumuzun bizden çalındığına dair delice inancından inatla vazgeçmediği için. O bu fikre sıkı sıkı sarılmış, içgüdülerine güvenip ne olursa olsun onları izlemiş olmasaydı... Hayır. Düşüncesi bile kötü.

Burada geçirdiğim gecelerde bazen rüyamda Harry’nin yanımda olduğunu ve içten bir sessizlik içinde yanyana uzandığımızı görüyorum. Uyandığımda yanımdaki yastığın boş olduğunu ilk kez görüyormuş gibi sarsılıyorum. O anlarda duyduğum özlemi fiziksel bir acı gibi duyuyor ve örtüleri başıma çekip kendimi koyvermek istiyorum. Fakat sonra Martha’nın beşiğinde ağladığını duyuyor, kendimi yataktan çıkıp ayağıma sandaletleri geçirmeye zorluyorum. Böylece bir güne başlıyorum.

Rue d’Angleterre’de³⁵, bir otobüs Saint Andrew Kilisesi’nin önüne yanaşır ve açılan kapılarından kaldırıma bir sürü turist dökülüyor. Turistler bir süre etraflarına bakınıp gidecekleri yönü kestirmek üzere haritalarına göz atıyorlar ve o esnada sokak satıcılarının daha yüksek sesle haykırmaya başladıkları duyuluyor.

35 Fr.İngilizSokağı. (ç.n.)

Meydan hem çok kalabalık, hem çok gürültülü ve can sıkıcı. Eve gitme vakti.

Limanın üzerinde gökyüzü altın rengi şeritlerle çizili. Daireler çizip suya pike yapan martıların çığlıkları havaya karışıyor.

Tam dönüp gidecekken birinin beni izlediği hissine kapılıyorum. Enseme yalayıp geçmiş bir tüy gibi omuzlarımla arasındaki bölgede tüylerimi diken diken eden bir his. Durup kalabalığı tarıyorum. Ve onu görüyorum. Keskin bakışlarını üzerime dikmiş, uzun boylu, ince adamı. Yüzü çok tanıdık, ama imkansız. Gözlerime inanamıyorum. İmkansız. Olamaz.

Hızla dönüp kalabalığa karışıyor.

Peşinden gitmek istiyorum ama kıpırdayamıyorum.

Adını bağırarak istiyorum, sesim çıkmıyor.

Duygular içimde kabarıp bulanıyor, içimde dolup taşıyor, aklımı ve mantığımı gölgeliyor.

"Harry!" diye sesleniyorum, sesim korkuyla çatallanıyor.

Ardına bakmadan köşeyi dönüyor.

Vakit kaybetmeden harekete geçiyorum, bacaklarımda takat yok, güçlkle nefes alıyorum.

Müthiş bir sabırsızlığa kapılıyorum.

Köşeyi dönüp bilmediğim bir sokağa giriyorum. Gözlerim hızla etrafı tarıyor. Tozlu kaldırım, yukarıdaki balkonların dövme demirden yapılmış çapraşık parmaklıkları, sokağı gölgeleyen brandalar. Her köşede bir çıkış bulunuyor, Ville Nouvelle'e çıkan dar sokaklar. Yukarıdan bir kadının kahkahası geliyor. Bir köpek çöp yığınına kokluyor. Başka tek bir canlıya rastlamıyorum.

Orada durup boş sokağa bakıyor, kafamın içindeki uğultuyu, o ritmik gümleri duyuyor, ne yapacağımı

bilemez halde etrafa bakıyor, sallanıyorum. Olamaz. İmkansız. Aklımı bulandıran şüphenin keskin tadını duyuyorum. Yeni ve ısrarcı bir ivediliğe kapılmam sadece bir an sürüyor. Derin bir nefes alıyorum. Sonra da koşmaya başlıyorum.

SON

Fas-Tanca...

Harry, küçük oğulları Dillon üst katta uyurken, iş yerinde olan karısı için sürpriz bir doğum günü yemeği hazırlamaktadır. Ne var ki karısı için aldığı hediyeği şehir merkezindeki kafede unuttuğunu fark eder. Kafe sadece beş dakika uzaklıktadır. Harry oğlunu evde bırakarak çabucak hediyeği alıp dönmeye karar verir.

Ve büyük felaket: büyük bir deprem şehri vurur. Binalar yıkılmış, insanlar çılgık çılgık sokaklarda koşuştururken, Harry de kalabalığın arasından canhıraş şekilde eve dönmeye çalışır. Evleri yerle bir olmuştur. Dillon yoktur. Bu felaketten canlı çıkmış olması imkansızdır ancak cansız bedeni hiçbir zaman bulunamaz.

Beş yıl sonra, Harry ve karısı Robin Dublin'e dönmüş, kendilerine yeni bir hayat kurmuşlardır. Yasları hiçbir zaman bitmemiştir ancak artık yeni bir başlangıca hazır olduklarını hissederler. Ressam olan Harry kariyerinde bir sıçrama yapmış, Robin ise yeniden hamile olduğunu öğrenmiştir.

Ancak bir gün Harry, Dublin'in kalabalık caddelerinden birinde ölmüş oğlunu görür ve geçmiş, tüm gücüyle hayatlarını tekrar esir alır.

Dillon bunca yıldır yaşıyor olabilir miydi? Yoksa Harry'nin gördüğü, sadece suçluluk duygusunun yarattığı bir imge miydi?

Karen Perry'nin Masum Uyku'su çok keskin bir anlatımla hızlı bir okuma vaat ediyor. Yanıltma, şüphe ve ihanetle dolu, ustaca kurgulanmış müthiş bir gerilim romanı.

roman - 36

24,5 TL

okuyan us.COM.TR